

ὁ ἅγιος Μιχαήλ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΡΩΝ ΚΑΙ ΝΙΓΡΙΤΗΣ
ΕΤΟΣ ΛΣΤ' • ΤΕΥΧΟΣ 290 • ΑΠΡΙΛΙΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2026

«Ο ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΗΤΑΣ ὁ ἐν Σέρραις ἀθλήσας»

Περιοδική ἔκδοση τοῦ
Ἐπικοινωνιακοῦ καὶ Μορφωτικοῦ Ἰδρύματος
«Ὁ Ἅγ. Νικήτας ὁ Νέος»,
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σερρῶν καὶ Νιγρίτης,
προνοία καὶ ἐπιμελεία
τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου
Σερρῶν καὶ Νιγρίτης κ. ΘΕΟΛΟΓΟΥ.

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

Αλέξανδρος Αναγνωστόπουλος,
Γραμματεὺς Ἱ. Μητροπόλεως
Σερρῶν καὶ Νιγρίτης

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Αρχιμ. Νικήτας Χαλέμης
Πρωτ. Χριστόδουλος Καμπερίδης
Παναγιώτης Σκαλτσῆς
Φιλοκλήμων Φάκας
Χαράλαμπος Βουρουτζίδης

Διανέμεται δωρεάν.
Συνδρομές προαιρετικές.

Ἐπιστολές καὶ ἐμβάσματα:
Ἱερὰ Μητρόπολις
Σερρῶν & Νιγρίτης
Κύπρου 10, 621 22 ΣΕΡΡΕΣ
Τηλ. 2321 0 68 100
Fax 2321 0 68 119

Τὰ ἐνυπόγραφα ἄρθρα ἐκφράζουν
ἀπόψεις τοῦ ἀρθρογράφου, γιὰ τίς ὁποῖες
καὶ φέρει ὁ ἴδιος τὴν εὐθύνη.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

σελ.

• Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου
Σερρῶν καὶ Νιγρίτης κ.κ. Θεολόγου,
Μήνυμα πρὸς τοὺς μαθητές καὶ τίς μαθήτριες
τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως πού
διαγωνίζονται στίς Πανελλήνιες Σχολικές
Εξετάσεις.	03
• π. Αλεξάνδρου Σμέμαν,
Ἡ Ἀνάληψη τοῦ Κυρίου .	04
• Αγίου Γρηγορίου Θεολόγου,
Λόγος μα' εἰς τὴν Πεντηκοστήν.	07
• Ἅγιος Ἰουστίνος Πόποβιτς († 1979),
Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ὡς διαρκῆς
Πεντηκοστή.	09
• Ἀρχιμανδρίτης Ζαχαρίας Ζάχαρου,
Ἱερὰ Μονὴ Τιμίου Προδρόμου Ἑσσεξ Ἀγγλίας
Ἀνάληψη.	11
• Λ. Σκόντζου,
Νῦν τὸ παράκλητον πνεῦμα ἐπὶ πᾶσαν σάρκα
ἐκκέχεται.	16
• Ὅλγα Μαάρ,
Ἡ Νέα Γενιά ὡς Καθρέφτης τῆς Κοινωνικῆς
Συνείδησης: Εὐθύνη, Μετασχηματισμὸς καὶ τὸ
ἦθος τῆς Ἐποχῆς.	21
• Δημητρίου Γιαγλῆ,
Οἱ γονεῖς μπροστὰ στὰ παιδιά ἢ τὰ ἐγγόνια
τους, πού κινδυνεύουν ἀπὸ ἐθιστικὲς οὐσίες.	22
• Ἐκκλησιαστικές Εἰδήσεις καὶ Χρονικά	25

ΜΗΝΥΜΑ

του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σερρών και Νιγρίτης κ.κ. Θεολόγου
πρός τους μαθητές και τίς μαθήτριες τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως
πού διαγωνίζονται στίς Πανελλήνιες Σχολικές Ἐξετάσεις.

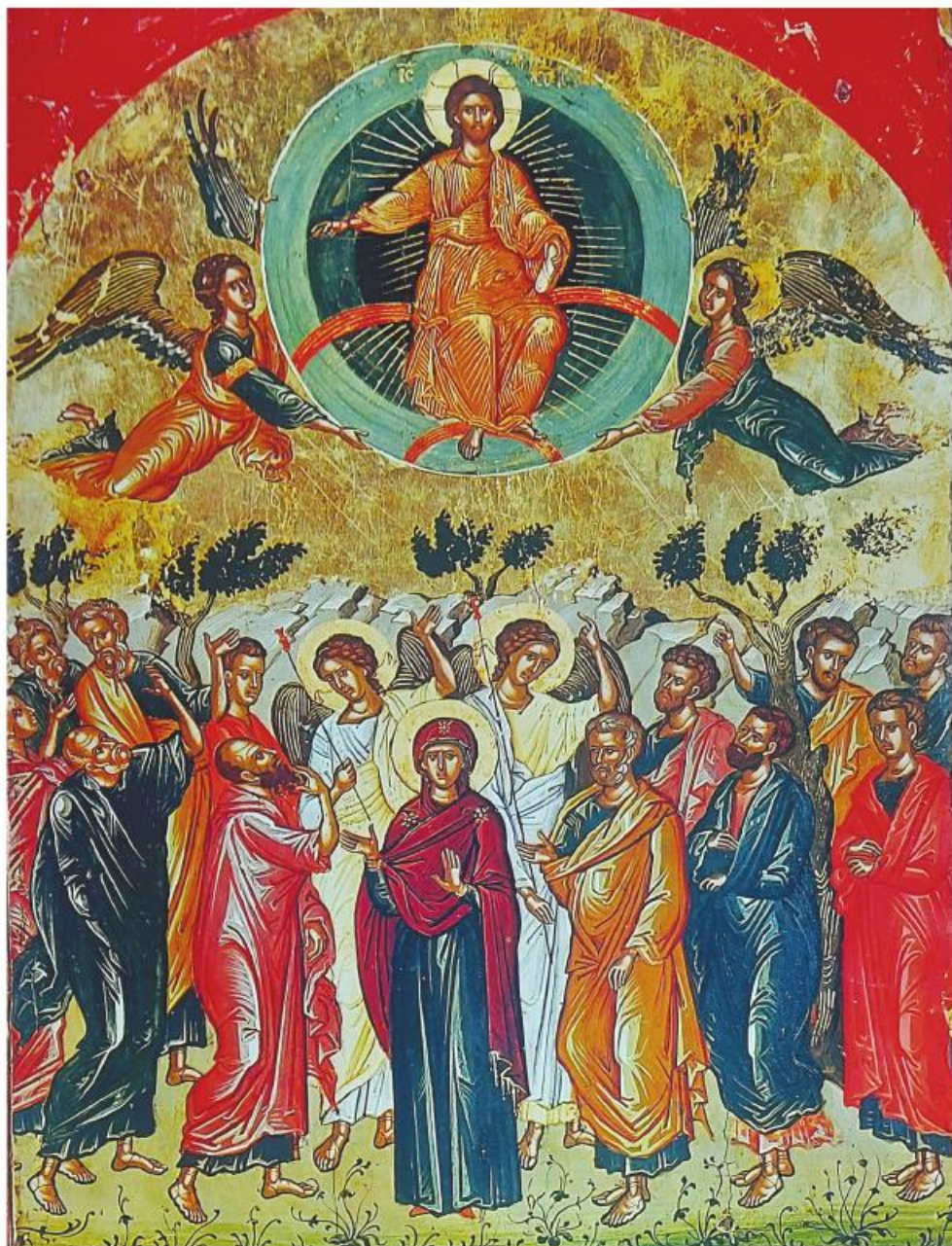
Ἀγαπητά μου παιδιά,

Μέ τήν χάρη τοῦ Θεοῦ ἡ σχολική χρονιά φθάνει στό τέλος της καί μαζί μέ αὐτήν πλησιάζουν οἱ ἡμέρες τῶν πανελληνίων ἐξετάσεων, ὅπου θά κληθεῖτε νά δώσετε τόν καλύτερό σας ἑαυτό, καταθέτοντας τίς γνώσεις σας στά διάφορα γνωστικά κεφάλαια πού διδαχθήκατε. Μέσα ἀπό τήν διαδικασία αὐτή τῶν ἐξετάσεων καλεῖσθε νά ἀγωνισθῆτε γι' αὐτό πού γιά πολλούς μοιάζει ἕνας δυνατός στόχος ζωῆς, τήν εἰσαγωγή σας δηλαδή στά Ἀνώτατα Ἐκπαιδευτικά Ἰδρύματα τῆς πατρίδας μας.

Αὕτη λοιπόν τήν ὥρα, πού οἱ κόποι σας θά ἀγωνισθῆτε νά ἐκφραστοῦν στά τετράδια τῶν ἐξετάσεων, θά ἤθελα νά ξέρετε ὅτι κοντά σας εἶναι ἀσφαλῶς οἱ γονεῖς καί οἱ δάσκαλοί σας ἀλλά καί ἡ Ἐκκλησία μας, ἡ φιλόστοργη πνευματική μητέρα ὅλων καί ὁ Ἐπίσκοπός σας. Ὅλοι προσευχόμαστε γιά ἐσᾶς, ὥστε ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός νά σᾶς φωτίσει στήν προσπάθειά σας αὐτή, νά βοηθήσει τόν καθένα καί τήν καθεμία σας νά ἀνταποκριθεῖ ἐπιτυχῶς στίς ἐξετάσεις. Μέ τόν Θεό βοηθό καί συμπαράστατή σας, μέ συστηματική καί μεθοδική μελέτη, ἀπηλλαγμένοι, κατά τό δυνατόν, ἀπό τό ἄγχος πού πολλές φορές ἀποσυντονίζει τίς καλές προσπάθειες, ἀγωνισθεῖτε γιά τήν ἐπιτυχία καί τήν πρόοδό σας.

Σᾶς εὐχομαι ἀπό τά βάθη τῆς καρδιάς μου πλησμονή δυνάμεως καί φωτισμοῦ στόν ὁμορφο αὐτό ἀγώνα σας, πού δέν εἶναι βεβαίως οὔτε ἡ ἀρχή οὔτε καί τό τέλος στό ταξίδι τῆς ζωῆς σας. Ὁ ἀγώνας δικαιώνει τό ταξίδι τῆς ζωῆς καί ὄχι τό ἀποτέλεσμα. Ὁ Θεός νά εἶναι μαζί σας. Σᾶς συνοδεύω, αὐτές τίς ιδιαίτερες ὥρες, τίς ὁποῖες ὅλοι μας περάσαμε, μέ τήν πατρική μου ἀγάπη καί τήν προσευχή. Καλή ἐπιτυχία!

Μέ ἐγκάρδια ἀγάπη Χριστοῦ καί εὐχές
Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
+ Ο ΣΕΡΡΩΝ ΚΑΙ ΝΙΓΡΙΤΗΣ ΘΕΟΛΟΓΟΣ

π. Ἀλεξάνδρου Σμέμαν, Ἡ Ἀνάληψη τοῦ Κυρίου

Ἐνα ρίγος χαρᾶς διαπερνᾷ τὴ λέξη “ἀνάληψη”, πού δείχνει μιὰ πρόκληση πρὸς τοὺς ἀποκαλούμενους “νόμους τῆς φύσεως”, πρὸς τὴ διαρκὴ κάθοδο καὶ πτώση· εἶναι μιὰ λέξη πού ἀκυρώνει τοὺς νόμους τῆς βαρύτητας καὶ πτώσης. Ἐδῶ ἀντίθετα τὰ πάντα εἶναι ἐλαφράδα, πέ-

ταγμα, μιὰ ἀτέλειωτη ἀνοδος. Ἡ Ἀνάληψη τοῦ Κυρίου γιορτάζεται σαράντα μέρες μετὰ τὸ Πάσχα, τὴν Πέμπτη τῆς ἑκτης ἐβδομάδας μετὰ τὴ γιορτὴ τῆς Ἀνάστασης τοῦ Χριστοῦ.

Τὴν Τετάρτη, τὴν παραμονή, ἡ Ἐκκλησία τελεῖ τὴν ἀποκαλούμενη “Ἀπόδο-

ση τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα", σὰν νὰ χαιρετᾷ δηλ. τὸ Πάσχα. Ἡ ἀκολουθία εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἴδια, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, ὅπως αὐτὴ τῆς νύχτας τοῦ Πάσχα, μὲ τὴν ἀπαγγελία ἀκριβῶς τῶν ἰδίων στίχων: "Ἀναστήτω ὁ Θεὸς καὶ διασκορπισθῇ τῶσαν οἱ ἐχθροὶ Αὐτοῦ...", "Αὕτη ἡ ἡμέρα ἦν ἐποίησεν ὁ Κύριος, ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ". Ὅταν ψάλλει αὐτοὺς τοὺς στίχους ὁ ἱερεὺς, κρατᾷ τὴν πασχάλια λαμπάδα καὶ θυμιατίζει ὁλόκληρη τὴν ἐκκλησία, ἐνῶ σὲ ἀπάντηση ψάλλεται τὸ "Χριστὸς ἀνέστη". Αποχωριζόμαστε τὸ Πάσχα, τὸ "ἀποδίδουμε" στὸ ἐπόμενο ἔτος.

Ἰσως νὰ ἔπρεπε νὰ αἰσθανόμαστε λυπημένοι. Ἀντὶ ὅμως γιὰ λύπη, μᾶς δίνεται νέα χαρὰ: ἡ χαρὰ νὰ στοχαζόμαστε καὶ νὰ γιορτάζουμε τὴν Ἀνάληψη. Σύμφωνα μὲ τὴν εὐαγγελικὴ διήγηση αὐτοῦ τοῦ γεγονότος, ὁ Κύριος ἀφοῦ ἔδωσε τὶς τελευταῖες ὁδηγίες στοὺς μαθητές, «ἐξήγαγε ... αὐτοὺς ἔξω ἕως εἰς Βηθανίαν, καὶ ἐπάρας τὰς χεῖρας αὐτοῦ εὐλόγησεν αὐτούς. καὶ ἐγένετο ἐν τῷ εὐλογεῖν αὐτὸν αὐτοὺς διέστη ἀπ' αὐτῶν καὶ ἀνεφέρετο εἰς τὸν οὐρανόν. καὶ αὐτοὶ προσκυνήσαντες αὐτὸν ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλὴμ μετὰ χαρᾶς μεγάλης», (Λουκ. 24, 50-52). "Μετὰ χαρᾶς μεγάλης...". Ποιὰ εἶναι ἡ πηγὴ αὐτῆς τῆς μεγάλης χαρᾶς πού ἀντέχει μέχρι σήμερα καὶ ἐκρήγνυται μὲ τέτοια ἐκπληκτικὴ λαμπρότητα τὴν ἡμέρα τῆς Ἀναλήψεως; Ἐπειδὴ φαίνεται σὰν ὁ Χριστὸς νὰ ἔφυγε καὶ νὰ ἄφησε μόνους τοὺς μαθητές· ἦταν μιὰ μέρα χωρισμοῦ. Μπροστά τους βρίσκεται ὁ πολὺ μακρὺς δρόμος τοῦ κηρύγματος, τῶν διωγμῶν, τοῦ πόνου καὶ τοῦ πειρασμοῦ πού γεμίζουν μέχρι ὑπερχείλισης τὴν ἱστορία τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Φαίνεται πὼς παρῆλθε ἡ χαρὰ, ἡ χαρὰ τῆς ἐπίγειας καὶ καθημερινῆς συντροφιάς μὲ τὸν Χριστό, πὼς ἔφθασε στὸ τέλος ἡ προστασία πού παρεῖχε ἡ δύναμη καὶ ἡ θεότητά Του.

Πόσο σωστὰ ὅμως ἔκανε κάποιος ἱερέας πού ὀνόμασε τὴν ὁμιλία του γιὰ τὴν Ἀνάληψη "χαρὰ τοῦ χωρισμοῦ"! Φυσικὰ ἡ Ἐκκλησία δὲν ἑορτάζει τὴν ἀναχώρηση τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Χριστὸς εἶπε: «μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος». (Ματθ. 28, 20), καὶ ὁλόκληρη ἡ χαρὰ τῆς Χριστιανικῆς πίστεως βρίσκεται στὴ συνειδητοποίηση τῆς παρουσίας Του, ὅπως ἀκριβῶς τὴν ὑποσχέθηκε: «οὐ γὰρ εἰσι δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ἐμὸν ὄνομα, ἐκεῖ εἰμι ἐν μέσῳ αὐτῶν» (Ματθ. 18, 20). Δὲν γιορτάζουμε τὴν ἀναχώρηση τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ τὴν ἀνάληψή Του στοὺς οὐρανοὺς.

Ἡ ἑορτὴ τῆς Ἀναλήψεως ἀποτελεῖ γιορτασμὸ τοῦ ἀνοίγματος τοῦ οὐρανοῦ στοὺς ἀνθρώπους, τοῦ οὐρανοῦ ὡς τοῦ νέου καὶ αἰώνιου οἴκου, τοῦ οὐρανοῦ ὡς τῆς ἀληθινῆς μας πατρίδας. Ἡ ἁμαρτία χώρισε βίαια τὴ γῆ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ μᾶς ἔκανε γήινους καὶ χοντροκομμένους, προσήλωσε τὸ βλέμμα μας σταθερὰ στὸ ἔδαφος καὶ ἔκανε τὴ ζωὴ μας ἀποκλειστικὰ γεωτροπικὴ. Ἁμαρτία εἶναι ἡ προδοσία τοῦ οὐρανοῦ μέσα στὴν ψυχὴ. Αὐτὴ ἀκριβῶς τὴ μέρα, τὴν ἑορτὴ τῆς Ἀναλήψεως, νιώθουμε τρομοκρατημένοι ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἄρνηση πού γεμίζει ὁλόκληρο τὸν κόσμον. Ὁ ἄνθρωπος μὲ ὑπεροψία καὶ περηφάνια ἀναγγέλλει πὼς εἶναι μόνο ὑλικός, πὼς ὁλόκληρος ὁ κόσμος εἶναι ὑλικός, καὶ πὼς τίποτε δὲν ὑπάρχει πέρα ἀπὸ τὸ ὑλικό. Καὶ γιὰ κάποιο λόγο εἶναι ἀκόμη καὶ χαρούμενος γι' αὐτό, καὶ μιλᾷ μὲ οἶκτο καὶ συγκατάβαση γι' αὐτοὺς πού ἀκόμη πιστεύουν σὲ κάποιον εἶδος "οὐρανὸ" σὰν νὰ πρόκειται γιὰ γελωτοποιοὺς ἢ γιὰ ἀγροίκους. Ἐλᾶτε ἀδελφοί, "οὐρανοὶ" εἶναι ἀπλῶς ὁ οὐρανός, εἶναι τόσο ὑλικός ὅσο καὶ καθετὶ ἄλλο, δὲν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο, δὲν ὑπῆρξε οὔτε καὶ θὰ ὑπάρξει. Πεθαίνουμε, ἐξαφανιζόμαστε· ἔτσι στὸ μεταξὺ ἃς κτίσουμε ἕναν ἐπίγειο παράδεισο καὶ ἃς ξεχάσουμε

τις φαντασίες τῶν παπᾶδων. Αὐτὸ ἐν συντομία εἶναι τὸ τελικὸ ἀποτέλεσμα καὶ ἡ οὐσία τοῦ πολιτισμοῦ μας, τῆς ἐπιστήμης μας, τῆς ιδεολογίας μας. Ἡ πρόοδος καταλήγει στὸ νεκροταφεῖο, μὲ τὴν πρόοδο τῶν σκουληκιῶν ποὺ τρέφονται ἀπὸ τὰ πτώματα. Ἀλλὰ τί μᾶς προτείνετε, μᾶς ἐρωτοῦν, ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ οὐρανὸς γιὰ τὸν ὁποῖο μιλάτε, στὸν ὁποῖο ὁ Χριστὸς ἀνελήφθη; Τέλος πάντων, τίποτε δὲν ὑπάρχει στὸν οὐρανὸ γιὰ τὸ ὁποῖο μιλάτε.

Ἄς ἀπαντήσῃ σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα ὁ Ἰωάννης Χρυσόστομος, ὁ μεγάλος Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας ποὺ ἔζησε δέκα ἑξὶ αἰῶνες πρὶν. Μιλώντας γιὰ τὸν οὐρανὸ, ἀναφωνεῖ: «Τί ἀνάγκη ἔχω ἀπὸ τὸν οὐρανόν, ὅταν ἐγὼ ὁ ἴδιος θὰ γίνω οὐρανός;». Ἄς ἐρθεῖ ἡ ἀπάντηση ἀπὸ τοὺς Πατέρες μας ποὺ ὀνόμαζαν τὴν Ἐκκλησία “ἐπίγειο οὐρανόν”. Τὸ οὐσιαστικὸ σημεῖο αὐτῶν τῶν δύο ἀπαντήσεων εἶναι τὸ ἑξῆς: οὐρανὸς εἶναι τὸ ὄνομα τῆς αὐθεντικῆς κλήσης μας ὡς ἀνθρώπινα πλάσματα, οὐρανὸς εἶναι ἡ τελικὴ ἀλήθεια γιὰ τὴ γῆ. Ὅχι. Ὁ οὐρανὸς δὲν βρίσκεται κάπου στὸ ἀπώτερο διάστημα πέρα ἀπὸ τοὺς πλανῆτες ἢ σὲ κάποιον ἄγνωστο γαλαξία. Οὐρανὸς εἶναι αὐτὸ ποὺ μᾶς ἐπιστρέφει ὁ Χριστός, ὅτι χάσαμε μὲ τὴν ἁμαρτία καὶ τὴν ὑπερηφάνεια, μὲ τίς ἐπίγειες, ἀποκλειστικὰ γῆινες, ἐπιστῆμες καὶ ιδεολογίες, καὶ τώρα εἶναι ἀνοικτός, μᾶς τὸν προσφέρει καὶ μᾶς τὸν ἐπιστρέφει ὁ Χριστός. Οὐρανὸς εἶναι τὸ βασίλειο τῆς αἰώνιας ζωῆς, τὸ βασίλειο τῆς ἀλήθειας, τῆς καλωσύνης καὶ τῆς ὁμορφιάς. Οὐρανὸς εἶναι ὁλόκληρη ἡ πνευματικὴ μεταμόρφωση τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς· οὐρανὸς εἶναι ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἡ νίκη πάνω στὸ θάνατο, ὁ θρίαμβος τῆς ἀγάπης καὶ τῆς φροντίδας· οὐρανὸς εἶναι ἡ ἐκπλήρωση αὐτῆς τῆς ἔσχατης ἐπιθυμίας, γιὰ τὴν ὁποία εἰπώθηκε: «ἃ ὀφθαλμός οὐκ εἶδε καὶ οὐς οὐκ ἤκουσε καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη, ἃ ἡτοίμασεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγα-

πῶσιν αὐτόν» (Α' Κορ. 2, 9). Ὅλα αὐτὰ μᾶς ἔχουν ἀποκαλυφθεῖ, μᾶς ἔχουν δοθεῖ ἀπὸ τὸν Χριστό. Καὶ ἔτσι ὁ οὐρανὸς διαπερνᾷ τὴ ζωὴ μας ἐδῶ καὶ τώρα, ἡ ἴδια ἡ γῆ γίνεται μιὰ ἀντανάκλαση, ἓνα εἶδωλο τῆς οὐρανίας ὁμορφιάς. Ποιὸς κατῆλθε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ στὴ γῆ γιὰ νὰ μᾶς ἐπιστρέφει τὸν οὐρανόν; Ὁ Θεός. Ποιὸς ἀνέβηκε ἀπὸ τὴ γῆ στὸν οὐρανόν; Ὁ ἄνθρωπος Ἰησοῦς.

Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος λέει πῶς “ὁ Θεὸς ἐγένετο ἄνθρωπος γιὰ νὰ γίνῃ ὁ ἄνθρωπος θεός”. Ὁ Θεὸς κατέβηκε στὴ γῆ γιὰ νὰ μπορέσουμε ἐμεῖς νὰ ἀνεβούμε στὸν οὐρανόν! Αὐτὸ ἀκριβῶς γιορτάζουμε τὴν ἡμέρα τῆς Ἀναλήψεως! Αὐτὴ εἶναι ἡ πηγὴ τῆς λαμπρότητας καὶ τῆς ἄρρητης χαρᾶς. Ἄν ὁ Χριστὸς βρίσκεται στὸν οὐρανόν, κι ἂν Τὸν πιστεύουμε καὶ Τὸν ἀγαπούμε, τότε εἴμαστε κι ἐμεῖς μαζί Του, στὸ δεῖπνο Του, στὴ Βασιλεία Του. Ἄν ἡ ἀνθρωπότητα ἀναληφθεῖ μαζί Του, καὶ δὲν πέσει, τότε θὰ ἀνέβω μαζί Του κι ἐγὼ προσκεκλημένος ἀπ' Αὐτόν. Καὶ “ἐν Αὐτῷ” μοῦ ἀποκαλύπτεται ὁ σκοπός, τὸ νόημα καὶ ἡ ἔσχατη χαρὰ τῆς ζωῆς μου. Τὸ καθετί γύρω μας μᾶς τραβᾷ πρὸς τὰ κάτω. Ἀτενίζω ὁμῶς τὴ θεϊκὴ σάρκα νὰ ἀνέρχεται στὸν οὐρανόν, τὸν Χριστό νὰ τραβᾷ πρὸς τὰ πάνω «ἐν φωνῇ σάλπιγγος», καὶ λέω στὸν ἑαυτό μου καὶ στὸν κόσμος: ἐδῶ βρίσκεται ἡ ἀλήθεια γιὰ τὸν κόσμος καὶ τὸν ἄνθρωπο, ἐδῶ εἶναι ἡ ζωὴ στὴν ὁποία ὁ Χριστὸς μᾶς καλεῖ ἀπὸ τὴν αἰωνιότητα.

Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πληρώσας οἰκονομίαν καὶ τὰ ἐπὶ γῆς ἐνώσας τοῖς οὐρανίοις, ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, οὐδαμόθεν χωριζόμενος, ἀλλὰ μένων ἀδιάστατος καὶ βοῶν τοῖς ἀγαπῶσί σε· Ἐγὼ εἰμι μεθ' ὑμῶν καὶ οὐδεὶς καθ' ὑμῶν.

Ἁγίου Γρηγορίου Θεολόγου, Λόγος μα' εἰς τὴν Πεντηκοστήν.

«Ὁμολογεῖστε, ἄνθρωποι μου, ὅτι μιᾶς θεότητος εἶναι ἡ Ἁγία Τριάς, ἢ, ἂν θέλετε, μιᾶς φύσεως. Κι' ἐμεῖς θὰ ζητήσουμε ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα γιὰ σᾶς καὶ τὴ λέξη Θεός. Διότι γνωρίζω καλὰ ὅτι Ἐκεῖνος ποὺ ἔδω-
σε τὸ πρῶτο [τὴν πίστη στὸ ὁμοούσιο τοῦ Υἱοῦ] θὰ δώ-
σει καὶ τὸ δεύ-
τερο [καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύ-
ματος] καὶ μά-
λιστα, ὅταν τὸ
ζήτημα γιὰ τὸ
ὁποῖο ἀντιλέ-
γουμε εἶναι
μία πνευματι-
κὴ δειλία καὶ
ὄχι διαβολι-
κὴ ἐναντίωση.
Θὰ τὸ πῶ ἀκό-
μα πιὸ καθαρὰ
καὶ πιὸ σύντο-
μα. Μήτε σεῖς
ν' ἀποδώσετε
σὲ μᾶς εὐθύνη
γιὰ τὸν ὑψηλό-
τερο λόγο ποὺ
χρησιμοποιου-
με (διότι δὲν
ὑπάρχει κα-
νένας φθόνος
τῶν ἄλλων μή-
πως ἀνέβουν),
οὐτ' ἐμεῖς θὰ
σᾶς κατηγορή-
σουμε γιὰ τὸν μέχρι τώρα δικό σας «προ-
σιτό», ἐφ' ὅσον κι' ἀπὸ διαφορετικὸ δρόμο
ὁδηγεῖστε πρὸς τὸ ἴδιο [πνευματικὸ] κα-

τάλυμα. Διότι δὲν ζητοῦμε νὰ νικήσουμε,
ἀλλὰ νὰ σᾶς προσλάβουμε ὡς ἀδελφούς,
ποὺ γιὰ τὸν χωρισμό σας ἀπὸ μᾶς σπα-
ραζόμαστε ἀπ' τὴ λύπη. Αὐτὰ [λέγουμε]
πρὸς ἐσᾶς, ποὺ ὑγιαίνετε ὡς πρὸς τὴν πί-

στη σας γιὰ τὸν
Υἱό, ποὺ βρί-
σκουμε μέσα
σας κάποια
δύναμη ζωῆς
[πνευματικῆς].
αὐτῶν ποὺ ἂν
καὶ θαυμά-
ζουμε τὸν τρό-
πο τῆς ζωῆς,
δὲν ἐπαινοῦμε
ἐξ ὁλοκλήρου
τὸν λόγο. Σεῖς
ποὺ ἔχετε τὰ
ἔργα τοῦ Πνεύ-
ματος, ἀπο-
κτεῖστε καὶ τὸ
Πνεῦμα, γιὰ νὰ
μὴ «ἀθλῆτε»
μόνο, ἀλλὰ καὶ
«νομίμως», ἀπ'
ὅπου καὶ ὁ στέ-
φανος. Αὐτὸς
ὁ μισθὸς εὐχο-
μαι νὰ σᾶς δο-
θεῖ γιὰ τὴν πο-
λιτεία σας, νὰ
ὁμολογήσε-
τε δηλαδὴ τὴν
πίστη σας στὸ
Ἅγιο Πνεῦμα
κατὰ τρόπο τέ-

λειο καὶ νὰ Τὸ κηρύξετε [ὡς θεὸ ἀληθι-
νὸ] μαζὶ μὲ μᾶς καὶ περισσότερο ἀπὸ μᾶς
ὅσο εἶναι ἄξιο. Τολμῶ κάτι καὶ μεγαλύτε-

ρο για σᾶς νὰ πῶ τὸν λόγο τοῦ Ἀποστόλου. Τόσο πολὺ σᾶς ἀγαπῶ, καὶ τόσο πολὺ εὐλαβοῦμαι σὲ σᾶς αὐτὴ τὴν κόσμια περιβολὴ καὶ τὸ χρῶμα τῆς ἐγκράτειας καὶ τὰ ἱερὰ αὐτὰ τάγματα καὶ τὴν σεμνὴ παρθενία καὶ τὸν ἀγνισμό καὶ τὴν ὁλονύκτια ψαλμωδία καὶ τὴν φιλοπτωχία καὶ φιλαδελφία καὶ φιλοξενία, ὥστε καὶ ἀνάθεμα [χωρισμένος] ἀπὸ τὸν Χριστὸ νὰ εἶμαι δέχομαι καὶ ὅτιδῆποτε νὰ πάθω ὡς καταδικασμένος, ἀρκεῖ νὰ θελήσετε νὰ σταθεῖτε μαζί μας καὶ νὰ θελήσετε νὰ δοξάσουμε ἐνωμένοι τὴν Ἁγία Τριάδα. Διότι γιὰ τοὺς ἄλλους [ποὺ δὲν ὁμολογοῦν τὸ ὁμοούσιο τοῦ Υἱοῦ] τί πρέπει νὰ ποῦμε, τοὺς φανερὰ πεθαμένους [στὴν ψυχῇ] (ποὺ μόνο ὁ Χριστὸς ποὺ ζωοποιεῖ τοὺς νεκροὺς μπορεῖ ν' ἀναστήσει σύμφωνα μὲ τὴ δύναμη ποὺ ἔχει), οἱ ὅποιοι κακῶς διαχωρίζονται κατὰ τὸν τόπο, ἐνῶ συνδέονται μὲ τὸ λόγο, καὶ τόσο πολὺ φιλονικοῦν μεταξύ τους ὅσο οἱ ἀλλοιθωροὶ ὀφθαλμοί, ποὺ βλέπουν ἓνα πρᾶγμα καὶ δὲν συμφωνοῦν ὄχι ὡς πρὸς τὴν ὕψη ἀλλ' ὡς πρὸς τὴν θέση. Ἄν βέβαια πρέπει νὰ τοὺς κατηγορήσει κανεὶς γιὰ ἀλλοιθωρισμό, καὶ ὄχι ὁμως γιὰ τύφλωση. Αφοῦ ἀνέπτυξα ὅσο ἔπρεπε αὐτὰ ποὺ ἔχουν σχέση μὲ σᾶς, ἃς ἐπανέλθουμε πάλι πρὸς τὸ Πνεῦμα, πιστεῦω ὅτι καὶ σεῖς τώρα θὰ παρακολουθήσετε.

Θ. Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα πάντοτε ὑπῆρχε καὶ ὑπάρχει καὶ θὰ ὑπάρχει, δὲν ἔχει οὔτε ἀρχὴ οὔτε τέλος, ἀλλ' εἶναι πάντοτε ἐνωμένο καὶ ἀριθμεῖται μαζί μὲ τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱό. Διότι δὲν θὰ ἄρμοζε ποτὲ νὰ ἐλλείπει ὁ Υἱὸς ἀπὸ τὸν Πατέρα ἢ τὸ Πνεῦμα ἀπὸ τὸν Υἱό, ἐπειδὴ θὰ ἦταν σὲ μέγιστο βαθμὸ ἄδοξη ἢ θεότητα, σὰν ἀπὸ μεταμέλεια ἀκριβῶς νὰ ἦλθε σὲ συμπλήρωση γιὰ νὰ γίνει τέλεια. [Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα] λοιπὸν πάντοτε καὶ αἰώνια μεταλαμβάνεται [μὲ τὶς θεῖες ἐνέργειές Του], δὲν μεταλαμβάνει, ὁδηγεῖ στὴν τελείωση [τοὺς ἀνθρώπους], δὲν τελειώνεται, πα-

ρέχει τὴν πνευματικὴ πλήρωση, δὲν ἔχει ἀνάγκη πληρώσεως· ἀγιάζει, δὲν ἀγιάζεται· κάνει [τοὺς ἀνθρώπους] θεοὺς, δὲν θεώνεται αὐτὸ πρὸς ἑαυτό, καὶ πρὸς ἐκείνους μὲ τοὺς ὁποίους εἶναι ἐνωμένο, εἶναι πάντοτε τὸ ἴδιο καὶ ἀπαράλλακτο, ἀόρατο, ἄχρονο, ἀχώρητο, ἀναλλοίωτο, ὑπεράνω ἀπὸ κάθε ἐννοια ποιότητος, ποσότητος καὶ μορφῆς, ἀψηλάφητο, κινούμενο ἀφ' ἑαυτοῦ, κινούμενο συνεχῶς, ἔχοντας ἀφ' ἑαυτοῦ ἐξουσία, ἔχοντας ἀφ' ἑαυτοῦ δύναμη, παντοδύναμο (ἂν καὶ ὡς πρὸς τὴν πρώτη ἀρχή, ὅπως ἀκριβῶς ὅλα τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὸν Μονογενῆ Υἱό, ἔτσι καὶ τοῦ Πνεύματος ἀνάγεται [εἰς τὸν Θεὸ Πατέρα]). Εἶναι ζωὴ καὶ πρόξενος ζωῆς, τὸ φῶς καὶ χορηγεῖ φῶς, ἀφ' ἑαυτοῦ ἀγαθὸ καὶ πηγὴ ἀγαθότητος. Πνεῦμα εὐθές, ἡγεμονικόν, κύριο [καλεῖ καὶ] ἀποστέλλει [τοὺς ἄξιους, ὅπως ὁ Πατὴρ καὶ ὁ Υἱός], θέτει ὅρια [σὲ ὅλη τὴν κτίση] κάνει τοὺς ἀνθρώπους ναοὺς οἴκους Του, ὁδηγεῖ, ἐνεργεῖ ὅπως θέλει, διανέμει χαρίσματα. Εἶναι Πνεῦμα υἰοθεσίας [κάνει τοὺς ἀνθρώπους υἱοὺς τοῦ Θεοῦ], ἀληθείας, σοφίας, συνέσεως, γνώσεως, εὐσέβειας, βουλῆς, δυνάμεως, φόβου [θείου], ὅσων ἔχουν ἀπαριθμηθεῖ. Διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος γνωρίζεται ὁ Πατὴρ καὶ δοξάζεται ὁ Υἱός, καὶ ἀπὸ αὐτοὺς μόνο γνωρίζεται Αὐτό, εἶναι δηλαδὴ τὰ τρία πρόσωπα Ἐν, μία εἶναι ἡ λατρεία καὶ ἡ προσκύνηση [ποὺ προσφέρεται], μία ἡ δύναμη, ἡ τελειότητα, ἓνας ὁ ἀγιασμός [ποὺ παρέχεται]. Καὶ γιατί νὰ μακρολογῶ; Ὅλα ὅσα ἔχει ὁ Πατὴρ, εἶναι τοῦ Υἱοῦ, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀγεννησία. Ὅλα ὅσα ἔχει ὁ Υἱός, εἶναι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν γέννηση. Αὐτὰ (τὰ ἰδιώματα), ὅσο βέβαια μπορῶ νὰ ἐκφρασθῶ μὲ τὸν λόγο μου, δὲν ξεχωρίζουν οὐσίες, ἀλλ' ὁρίζουν τὴν μία καὶ ἐνιαία οὐσία τῆς θεότητος».

‘Αγιος Ἰουστῖνος Πόποβιτς († 1979) ‘Η Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ὡς διαρκῆς Πεντηκοστή

Ποίος εἶναι ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός; Ποίος εἶναι σὲ Αὐτόν ὁ Θεὸς καὶ ποίος ὁ ἄνθρωπος; Πῶς γνωρίζεται ὁ Θεὸς στὸν Θεάνθρωπο καὶ πῶς ὁ ἄνθρωπος; Τί ἐδώρησε σὲ μᾶς τοὺς ἀνθρώπους ὁ Θεὸς ἐν τῷ Θεανθρώπῳ; Ὅλα αὐτὰ τὰ φανερῶνει σὲ μᾶς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸ «Πνεῦμα τῆς ἀληθείας». Μᾶς ἀποκαλύπτει δηλαδὴ ὅλη τὴν ἀλήθεια γιὰ Αὐτόν, γιὰ τὸν Θεὸ ἐν Αὐτῷ καὶ γιὰ τὸν ἄνθρωπο καὶ γιὰ τὸ τί χάρισε σ’ ἐμᾶς μ’ ὅλα αὐτά. Αὐτὸ ἐπίσης ἀπειρώς ξεπερνᾷ κάθε τι ποὺ οἱ ἀνθρώπινοι ὀφθαλμοὶ εἶδαν καὶ τοῖς ὡσὶν αὐτῶν ἠκούσθη καὶ ἡ καρδιά αὐτῶν κάποτε αἰσθάνθηκε. Μὲ τὴν ἑνσαρκὴ ζωὴ του στὴ

γῆ ὁ Θεάνθρωπος ἐγκαθίδρυσε τὸ Θεανθρώπινό του Σῶμα, τὴν Ἐκκλησία, καὶ μὲ αὐτὴν προετοιμάζει τὸν γήινο κόσμον γιὰ τὴν ἔλευση καὶ τὴ ζωὴ καὶ τὴ δραστηριότητα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ψυχῆς Αὐτοῦ τοῦ Σώματος.

Τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς τὸ Ἅγιον Πνεῦμα κατήλθε ἐξ οὐρανοῦ στὸ Θεανθρώπινο σῶμα τῆς Ἐκκλησίας καὶ γιὰ πάντα παρέμεινε σὲ Αὐτὸ σὰν Πᾶν-Ζωοποιὸς ψυχὴ Αὐτοῦ. Αὐτὸ τὸ ὁρατὸ θεανθρώπινο σῶμα τῆς Ἐκκλησίας συγκροτοῦν οἱ Ἅγιοι Απόστολοι μὲ τὴν πίστη των στὸν Θεάνθρωπο Ἰησοῦ Χριστὸ ὡς Σωτῆρα τοῦ κόσμου καὶ ὡς τέλειου Θεοῦ καὶ ὡς τέλειου

άνθρώπου. Καὶ ἡ κάθοδος καὶ ἡ σύνολη δραστηριότητα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στοῦ Θεανθρώπινου σώματος τῆς Ἐκκλησίας ἔρχεται ἀπὸ τὸν Θεάνθρωπο καὶ ἐξ αἰτίας τοῦ Θεανθρώπου.

Κάθε τι στὴν Θεανθρώπινη Οἰκονομία τῆς σωτηρίας προῆλθε ἀπὸ τὸ Θεανθρώπινον πρόσωπο τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τέλος, ἀκόμη ὅλα συνοψίζονται καὶ ὑπάρχουν στὴν κατηγορία τῆς θεανθρωπότητας ἀκόμη καὶ ἡ δραστηριότητα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Κάθε ἐνεργητικότητα Αὐτοῦ στὸν κόσμος εἶναι ἀχώριστη ἀπὸ τὸ θεανθρώπινον ἀνδραγάθημα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου. Ἡ Πεντηκοστή μὲ ὅλες τὶς αἰώνιες δωρεές τῆς Τριαδικῆς Θεότητος καὶ Αὐτοῦ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος προσδιόριζε τὴν Ἐκκλησία τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων δηλαδή τῆς Ἁγίας Ἀποστολικῆς πίστεως, τῆς Ἁγίας Ἀποστολικῆς παράδοσης, τῆς Ἁγίας Ἀποστολικῆς ἱεραρχίας, ἀκόμη καὶ κάθε τι Ἀποστολικοῦ ποὺ εἶναι θεανθρώπινον.

Ἡ Ἁγία πνευματικὴ ἡμέρα ἡ ὁποία ἄρχισε μὲ τὴν Ἁγία Πεντηκοστὴ ἀδιάκοπα συνεχίζεται στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μὲ ἀνείπωτη πληρότητα ὅλων τῶν θεϊκῶν δωρεῶν καὶ ζωοποιῶν δυνάμεων. Κάθε τι στὴν Ἐκκλησία ὑπάρχει ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι καὶ ἀπὸ αὐτὸ τὸ πολὺ μικρὸ καὶ ἀπὸ αὐτὸ τὸ ὑπερμέγεθος. Ὅταν ὁ ἱερεὺς θυμιάζοντας στὴν Ἐκκλησία παρακαλεῖ τὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστὸ νὰ καταπέμψῃ τὴν χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀλλὰ καὶ ὅταν τὸ ἀνέκφραστο θαῦμα τοῦ Θεοῦ ἡ Ἁγία Πεντηκοστὴ πρὶν ἀπὸ τὴν χειροτονία τοῦ ἐπισκόπου ἐπαναλαμβάνεται καὶ δίδει ὅλο τὸ πλήρωμα τῆς χάριτος καὶ μὲ αὐτὸ πασιφανῶς μαρτυρεῖ ὅτι ὅλη ἡ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας συγκροτεῖται ἐν τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι μὲ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο στὴν Ἐκκλησία καὶ ἡ Ἐκκλησία εἶναι μὲ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο στὸν Κύριο Ἰη-

σοῦ Χριστό. Ὁ Κύριος εἶναι ἡ κεφαλὴ καὶ τὸ σῶμα τῆς καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον εἶναι ἡ ψυχὴ τῆς Ἐκκλησίας. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἤδη τῆς θεανθρώπινης οἰκονομίας τῆς σωτηρίας τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο συνδέθηκε μὲ τὸ θεμέλιο τῆς Ἐκκλησίας δηλαδή μὲ τὸ θεμέλιο τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ « τοῦ Λόγου κτίσας τὴν σάρκωσιν ».

Στὴν πραγματικότητα κάθε ἅγιο μυστήριον καὶ ὅλες οἱ θεῖες ἀρετὲς εἶναι μία Ἁγιοπνευματικότης. Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο διὰ μέσου αὐτῶν ἔρχεται σὲ ἐμᾶς καὶ ἐντὸς ἡμῶν. Αὐτὸ κατέρχεται οὐσιωδῶς ποὺ σημαίνει ἀληθινὰ καὶ οὐσιαστικὰ μὲ ὅλες τὶς θεϊκὲς του σημαντικὲς ἐνέργειες. Αὐτό – ὁ πλοῦτος τῆς θεότητος. Αὐτό – τὸ πλήρωμα τῆς χάριτος. Αὐτό – ἡ χάρις καὶ ἡ ζωὴ κάθε ὑπάρξεως. Εἶναι αἰώνιο καὶ Διαθηκικὸ Εὐαγγέλιο. Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς μὲ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα κατοικεῖ σὲ μᾶς καὶ ἐμεῖς σ’ Αὐτόν. Αὐτὸ καὶ μόνο μαρτυρεῖ τὴν παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος σὲ μᾶς. Ἐμεῖς μὲ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο ζοῦμε ἐν Χριστῷ καὶ Αὐτὸς σὲ μᾶς. Μάλιστα αὐτὸ τὸ γνωρίζουμε « ἐκ τοῦ Πνεύματος οὐ ἡμῖν ἔδωκεν » (Α' Ἰω. 3, 24).

Μὲ μία λέξη ὅλη ἡ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας σὲ ὅλες τὶς δικὲς τὶς ἀναρίθμητες θεανθρώπινες πραγματικότητες ὁδηγεῖται καὶ χειραγωγεῖται ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο τὸ ὁποῖο πάντοτε εἶναι τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ (Γάλ. 4, 6). Γι' αὐτὸ ἔχει γραφτεῖ στοῦ Ἁγίου Εὐαγγέλιου «εἰ δὲ τὶς Πνεῦμα Χριστοῦ οὐκ ἔχει, οὗτος οὐκ ἔστιν Αὐτοῦ» (Ρωμ. 8, 9).

Ὁ χερουβικὰ μυηθεὶς στοῦ θεανθρώπινου μυστήριου τῆς Ἐκκλησίας σὰν τὸ πιὸ ἀγαπητὸ πᾶν-μυστήριον τοῦ Θεοῦ ὁ Μέγας Βασίλειος διακηρύσσει τὸ παναληθές καὶ χαρμόσυνο μήνυμα «Τὸ πνεῦμα τὸ Ἅγιο ἀρχιτεκτονεῖ Ἐκκλησία Θεοῦ».

Ἀρχιμανδρίτης Ζαχαρίας Ζάχαρου, Ἱερὰ Μονὴ Τιμίου Προδρόμου Ἑσσεξ Ἀγγλίας. Ἀνάληψη.

Ὁ Κύριος Ἰησοῦς γιὰ σαράντα ἡμέρες μετὰ τὴν Ἀνάσταση «ἦν ὀπτανόμενος τοῖς μαθηταῖς Αὐτοῦ»[1]. Χαροποιοῦσε τὶς καρδιές τῶν μαθητῶν Τοῦ μὲ τὴν Παρουσία Του καὶ τοὺς μυσταγωγοῦσε στὰ μυστήρια τῆς Βασιλείας. Ὁ Χριστὸς τοὺς ἐμφανιζόταν καὶ διάνοιγε τὸν νοῦ τους νὰ κατανοήσουν τὶς Γραφές. Ταυτόχρονα ὅμως καὶ οἱ Ἀπόστολοι ζοῦσαν μὲ τέτοια ἔνταση προσευχῆς στὴν Παρουσία Του, πὺ οἱ λόγοι Του ἀποτυπώνονταν στὴν καρδιά καὶ στὴ μνήμη τους. Μολονότι ὁ Κύριος τοὺς εἶχε ὑποσχεθεῖ ὅτι δὲν θὰ τοὺς ἀφήσει ὀρφανοῦς, τὴν τεσσαρακοστὴ ἡμέρα ἀναλήφθηκε στὸν Οὐρανό. Ἡ

Ἀνάληψη ἀποτελεῖ τὸ τελευταῖο γεγονός τῆς ἐπίγειας ζωῆς τοῦ Χριστοῦ. Ἡ λαμπρότητα τῆς ἐορτῆς εἶναι τόσο μεγάλη, διότι ἀναλαμβάνόμενος ὁ Κύριος στὸν Οὐρανὸ ἀνύψωσε στὸν θρόνο τῆς μεγαλωσύνης τοῦ Θεοῦ τὴν ἀνθρώπινη φύση ἁμεμπτη καὶ ἄσπιλη. Ὁ Θεὸς Πατέρας εὐφράνθη-

κε νὰ δεῖ τὸν ἀληθινὸ Ἄνθρωπο, ὅπως τὸν εἶχε συλλάβει πρὸ καταβολῆς κόσμου καὶ κατέπεμψε στὴ γῆ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο, γιὰ νὰ σφραγίσαι τὴ συμφιλίωση τοῦ Θεοῦ μὲ τὸν ἄνθρωπο, ὅτι τὰ διεστῶτα ἐνώθηκαν. Στὸ Πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ ὁ Θεὸς δέχθηκε

ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα.

Ὁ Κύριος ἄρχισε νὰ ἀνεβαίνει «σχολὴ καὶ βάδην καὶ οὐκ ἄθρόον» στὸν Οὐρανό, γιὰ νὰ ἀγιάσει καὶ τοὺς αἰθέρες καὶ νὰ ἐμπλήσει ὅλη τὴν οἰκουμένη μὲ τὴ θεουργικὴ τοῦ ἐνέργεια. Οἱ Ἀπόστολοι παρέμειναν νὰ Τὸν κοιτάζουν μὲ ἀπορία καὶ χαρμολύπη. Ὁ Θεὸς ἔστειλε δύο Ἀγγέλους, γιὰ νὰ δώσουν ἐσχατολογικὴ διάσταση στοὺς λογισμοὺς τῶν

Ἀποστόλων, νὰ τοὺς ὑπενθυμίσουν τὸν δεῦτερο ἐρχομὸ Του καὶ ἔτσι νὰ ἐντείνουν τὴν προσμονή τους γι' Αὐτόν. Κατ' οὐσίαν, ἡ Ἀνάληψη τοῦ Κυρίου συνιστᾷ προφητικὸ γεγονός τῆς Δευτέρας Παρουσίας Του καὶ ὁ Ἰδιος ὁ Κύριος εἶναι ὁ Προφήτης πὺ τὴν ἀναγγέλλει. Ὁ Χριστὸς

κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐπὶ γῆς ἐπιδημίας Του ἔκρυβε τὴ δόξα Του γιὰ νὰ μὴν τρομάξει τὸν ἄνθρωπο. Τώρα, στὸ τέλος τῆς ἐπίγειας ζωῆς Του παρουσιάσθηκε ἀπροκάλυπτα ὡς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ περιβεβλημένος μὲ δόξα. Στὰ τέλη τῶν αἰώνων, πάλι θὰ ἔλθει «μετὰ δυνάμεως καὶ δόξης πολλῆς»[2] καὶ ὁ πιὸ δοξασμένος τρόπος ἀναμονῆς Του εἶναι ὅταν προσεδρεύουμε ἐν Ἱερουσαλήμ[3], δηλαδή ὅταν παραμένουμε ἐνεργὰ καὶ γνήσια μέλη τῆς Ἐκκλησίας καὶ μέσα ἀπὸ τὰ Μυστήριά της Τοῦ ἀποδίδουμε αἶνο καὶ εὐχαριστία.

Ἡ Γραφή προειδοποιεῖ ὅτι τὰ ἀλλότρια πνεύματα θὰ προσπαθήσουν νὰ μᾶς πείσουν γιὰ κάποιον ψευδο-μεσσία, κρυμμένο εἴτε ἐδῶ εἴτε ἐκεῖ, ὥστε νὰ μᾶς πλανήσουν. Ἡ Δευτέρα Παρουσία ὅμως δὲν θὰ εἶναι μυστηριώδης καὶ κρυφὴ, οὔτε θὰ λάβει χώρα σὲ ἓναν ἀπομονωμένο χῶρο. Θὰ εἶναι δοξασμένη καὶ πανταχόθεν ἐμφανὴς σὰν ἀστραπὴ πού λάμπει ἀπὸ ἀνατολῶν μέχρι δυσμῶν. Ὁ Χριστὸς ἀναλήφθηκε «ἐν τῷ εὐλογεῖν»[4] τοὺς δικούς Του. Ἡ εὐλογία αὐτὴ ἐπαναπαύθηκε στοὺς Ἀποστόλους καὶ παραμένει ὡς πολύτιμη κληρονομία στοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας, ὅπου διὰ τῶν λειτουργῶν της μεταδίδεται σὲ ὅλα τὰ μέλη της. Ἐπιπλέον, ἐφόσον ὁ Θεὸς σὲ κάθε πτυχὴ τῆς Οἰκονομίας Του ἐνεργεῖ ἀπὸ ἀγάπη, ἡ εὐλογία αὐτὴ γεννᾷ μεγάλες ἐλπίδες ὅτι καὶ τὴ μεγάλη καὶ ἐπιφανῆ Ἡμέρα τῆς Δευτέρας Παρουσίας Του, θὰ ἔλθει εὐλογώντας καὶ ἡ κρίση Του θὰ εἶναι ἀναμεμιγμένη μὲ τὴν ἀγάπη καὶ τὸ ἔλεός Του.

Περίοδος μεταξύ Ἀναλήψεως καὶ Πεντηκοστῆς

Μετὰ τὴν Ἀνάληψη οἱ Ἀπόστολοι μὲ τὴν προσδοκία τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Πατρὸς νὰ φλέγει τὴν καρδιά τους, ζοῦσαν μὲ μεγάλη ἔνταση, «προσκαρτεροῦντες τῇ προσευχῇ καὶ τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου»[5]. Γιὰ δέκα ἡμέρες βίωσαν τὸν πόνο τῆς στέρσεως τοῦ ἀγαπημένου Διδασκάλου τους. Τὴ θλίψη τους ὅμως τὴ μετέτρεψαν σὲ πύρινη προσευχή, καὶ αὐτὸ τοὺς ἐνίσχυσε καὶ τοὺς ἔκανε δεκτικούς στὸ χάρισμα

τοῦ Παρακλήτου, πού τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς ἐνήργησε ἐντὸς τους ἔκρηξη θεογνωσίας καὶ τοὺς ὁδήγησε «εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν»[6] τῆς ἁμώμης ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ. Σκοπὸς τῆς περιόδου τοῦ Πεντηκοσταρίου καὶ ἰδιαίτερος τῶν τελευταίων δέκα ἡμερῶν εἶναι νὰ διεγείρει μέσα μας τὴν ἀποστολικὴ αὐτὴ ἔνταση, νὰ ἀνάψει τὸν πόθο γιὰ τὸ χάρισμα τῆς Πεντηκοστῆς, ὥστε νὰ δεχθοῦμε καὶ ἐμεῖς μικρὴ

πύρινη φλόγα τοῦ Πνεύματος, ἡ ὁποία θὰ μᾶς καταστήσει ἱκανοὺς νὰ ἐπικαλούμαστε «στεναγμοῖς ἀλαλήτοις» τὸ ἅγιο Ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ καὶ θὰ ἐνισχύσει τὴ φύση μας νὰ βαστάσει τὸ πλήρωμα τῆς θείας ἀγάπης. Ἀλλωστε, ὁ προαιώνιος προορισμὸς γιὰ τὸν ὁποῖο δημιουργήθηκε ὁ ἄνθρωπος, εἶναι νὰ γίνεи μέτοχος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἐν Αὐτῷ νὰ δοξάζει τὸν Θεὸ καὶ νὰ δοξάζεται ἀπὸ Ἐκεῖνον.

Κυριακὴ τῶν Ἀγίων Πατέρων

Ἡ Κυριακὴ πρὸ τῆς Πεντηκοστῆς εἶναι ἀφιερωμένη στοὺς Ἁγίους Πατέρες τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, πὺν δογματίσαν ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ἀληθινὸς Θεός, ὁ κατὰ φύση Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ ὄχι κτίσμα, ὅπως διακήρυσσαν οἱ Ἀρειανοί. Ἡ Κυριακὴ αὕτὴ ἐπίσης περικλείει μέσα της τὸ μυστήριον τῆς Πεντηκοστῆς.

Οἱ Πατέρες αὐτοὶ ἦταν εἰκόνα τῆς Πεντηκοστῆς, διότι καὶ δογματίσαν θεοπρεπῶς καὶ ὀρθοδόξως, ἀλλὰ ἐπίσης μὲ τὸ χάρισμα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πὺν κατεῖχαν, μποροῦσαν νὰ ἐνεργήσουν τὴν ἀναγέννηση τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ γίνουν ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ Πατέρες τοῦ θαυμαστοῦ αὐτοῦ Σώματος γιὰ ὅλους τοὺς αἰῶνες. Τὸ χάρισμα αὐτὸ παραμένει ἀποθησαυρισμένο στοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας καὶ εἶναι ἡ ἐσωτερικὴ της δύναμη. Καὶ οἱ Χριστιανοὶ ἀναγεννῶνται ὡς τέκνα Ἀγίων Πατέρων καὶ ἀπὸ αὐτοὺς κληρονομοῦν τὸ χάρισμα τῆς Πεντηκοστῆς καὶ γίνονται μὲ τὴ σειρά τοὺς πνευματικοὶ Πατέρες.

Παρατηροῦμε ὅτι, τῆς θεοπτίας στοῦ Θαβῶρ προηγήθηκε ἡ ὁμολογία τῶν τριῶν προκρίτων μαθητῶν μὲ τὸ στόμα τοῦ Πέτρου γιὰ τὴ θεότητα τοῦ Χριστοῦ. Ἐπίσης, τὴ Μεγάλῃ Τεσσαρακοστῇ τῆς Κυριακῆς τοῦ ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ προηγεῖται ἡ Κυριακὴ τῆς Ὀρθοδοξίας. Ἐτσι ἡ Ἐκκλη-

σία ἐκδιδάσκει ὅτι προϋπόθεση τῆς θέας τοῦ Ἀκτίστου Φωτὸς εἶναι τὸ ὀρθὸ δόγμα.

Τώρα, πρὶν «τὴν μεθέορτον ἐορτὴν» ἡ Ἐκκλησία θέσπισε τὴ μνήμη τῶν Ἀγίων Πατέρων, διότι χωρὶς τὴν πίστη στὸν Κύριο ὡς ἀληθινὸ Θεὸ καὶ Σωτῆρα τοῦ κόσμου, ὁ ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ γίνεи μέτοχος τῆς δωρεᾶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἡ προειδοποίηση τῆς Ἐκκλησίας ὅτι ἡ θεογνωσία καὶ ἡ σωτηρία εἶναι ἀνέφικτες χωρὶς τὴν ἀληθινὴ πίστη καὶ τὸ ὀρθὸ δόγμα, ἐρχεται σὰν τελευταία προετοιμασία γιὰ τὸ χάρισμα τῆς Πεντηκοστῆς, σὰν κατακλείδα τῆς ἐντονης ἀναμονῆς πὺν χαρακτηρίζει τὴν περίοδο αὕτη.

Ἡ γνήσια, ζῶσα θεολογία δὲν εἶναι διανοητικὴ ἢ ἀκαδημαϊκὴ γνώση, ἀλλὰ καύση τῆς καρδιᾶς πὺν προσεγγίζει τὸ μυστήριον τοῦ Προσώπου τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι καρπὸς τοῦ μυστηρίου τῆς ὑπακοῆς, καρπὸς τῆς μαθητείας «παρὰ τοὺς πόδας» Πνευματοφόρων Πατέρων.

Μὲ τὴν ἐπιδημία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στὸν κόσμον δόθηκε τὸ χάρισμα τῆς πνευματικῆς πατρότητος, ἡ ὁποία δὲν νοεῖται πλέον ὡς παροδικὴ πνευματικὴ καθοδήγηση, ἀλλὰ ὡς ὄντολογικὴ σχέση καρδιᾶς, κατὰ τὴν ὁποία ὁ ὑποτακτικὸς μυεῖται στὴ γνώση καὶ στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ κληρονομεῖ τὴ ζωὴ τῶν ἁγίων Πατέρων του.

Οἱ πνευματοφόροι Πατέρες «ᾠδίζουν»[7] μὲ τὴν προσευχὴ καὶ τὸν λόγο τοὺς τέκνα, τὰ ὁποία ὀδηγοῦν νὰ ἀγαπήσουν βαθύτερα τὸν Χριστὸ καὶ νὰ συνάψουν ὀλοένα καὶ θερμότερη σχέση μαζί Του. Στὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι κοινὸ μυστικὸ ὅτι, δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερη δωρεὰ γιὰ τὸν πιστὸ ἀπὸ τὴν προσευχὴ τοῦ Πνευματικοῦ του. Μέσα ἀπὸ τὸ μυστήριον τῆς ὑπακοῆς τὰ τέκνα γίνονται μέτοχοι τῶν χαρισμάτων τῶν Πατέρων τοὺς καὶ καταρτίζονται σὲ Πατέρες, πὺν μὲ τὴν σειρά τοὺς θὰ μεταδώσουν τὴν ἀλήθεια τῆς πίστεως καὶ τὴ δωρεὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

τος σὲ αὐτοὺς ποὺ μὲ ταπεινὴ ὑποτάσσονται στὴν ἐξουσία τῆς ἀγάπης τους καὶ τοὺς παραδίδουν μὲ ἐμπιστοσύνη τὴν καρδιά τους.

Ἡ ζωσα παράδοση τῆς Ἐκκλησίας εἶναι σὰν ἀλυσίδα. Κάθε Πατέρας εἶναι καὶ ἓνας κρίκος τῆς. Γιὰ νὰ συναφθεῖ ὁ πιστὸς στὴν ἀλυσίδα αὐτὴ καὶ νὰ γίνῃ ὁ ἴδιος φορέας τῆς ἀκατάλυτης ζωῆς ποὺ κυλάει μέσα της, πρέπει νὰ προσδεθεῖ σὲ ἓναν ἀπὸ τοὺς κρίκους τῆς. Μέσω αὐτοῦ μυεῖται στὴ θεσπέσια κοινωνία τῶν Ἁγίων καὶ καθίσταται μέτοχος τῶν χαρισμάτων τους.

Ἀρχιερατικὴ προσευχὴ τοῦ Χριστοῦ [8]

Τὸ Εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα τῆς Κυριακῆς αὐτῆς εἶναι ἡ Ἀρχιερατικὴ προσευχὴ τοῦ Χριστοῦ, μὲ τὴν ὁποία ὁ Κύριος σφράγισε τὸ ἔργο τῆς σωτηρίας καὶ τὸ παρυσίασε στὸν Οὐράνιο Πατέρα, ζητῶντας νὰ τὸ σφραγίσῃ καὶ Ἐκεῖνος μὲ τὴ θεϊκὴ Τοῦ δόξα. Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ἄλλα τρία Εὐαγγέλια, στὸ Κατὰ Ἰωάννην δὲν παρατίθεται περιγραφὴ τῆς προσευχῆς τοῦ Χριστοῦ στὴ Γεθσημανή. Ὡστόσο, οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου στὴ σημερινὴ περικοπὴ ἀποκαλύπτουν τὸ περιεχόμενο τῆς φρικτῆς καὶ ὑπερφουῆς αὐτῆς προσευχῆς. Ἀποκαλύπτουν ἐπίσης ὅτι ἡ αἰώνια ζωὴ δὲν εἶναι μιὰ φιλοσοφικὴ ἀφηρημένη ἰδέα, οὔτε κάτι ποὺ ὑποσχέθηκε ὁ Θεὸς γιὰ τὸ μακρινὸ καὶ ἀβέβαιο μέλλον. Ἡ αἰώνια ζωὴ εἶναι ἡ γνώση τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, δηλαδὴ ἡ ἔνωση τοῦ ἀνθρώπου διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μὲ τὸν Μονογενῆ Υἱὸ τοῦ Πατρὸς, Ἰησοῦ Χριστοῦ, ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὴν παρούσα ζωὴ καὶ τελειώνεται στὴν αἰωνιότητα.

Ὁ νοῦς κολλᾷ σὲ ἓναν ἀπὸ τοὺς τελευταίους στίχους: «Πάτερ δίκαιε, καὶ ὁ κόσμος Σὲ οὐκ ἔγνω»[9]. Ὁ Χριστὸς μὲ τὴν ψυχὴ Τοῦ «περίλυπον ἕως θανάτου»

ὀδυνάτο ποὺ δὲν γνώριζε ὁ κόσμος τὴν ἄφθαρτὴ ἀγάπη τοῦ Πατρὸς, μᾶλλον ποὺ τὴν ἀπέρριψε. Ὁμοίως, καὶ ὁ ἄνθρωπος ποὺ δέχεται τὴ δωρεὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἡ ὁποία ἐγκαινίζει ἐντὸς τοῦ «νοῦν Χριστοῦ», ἀποκτᾷ τὴ συνείδηση ὅτι κάθε ἄνθρωπος εἶναι προορισμένος γιὰ τὴ μεγάλη κληρονομία τοῦ Παραδείσου. Ἐμφορεῖται καὶ αὐτὸς ἀπὸ βαθειὰ λύπη καὶ δέεται νὰ μὴν ἐκπέσει κανεὶς τοῦ περισσοῦ τῆς ζωῆς ποὺ δωρεὰν προσφέρει ὁ Θεός.

Πεντηκοστή

Ἡ Πεντηκοστὴ εἶναι ἡ τέλεια καὶ ἔσχατη ἑορτὴ ποὺ ὁλοκληρώνει τὸν κύκλο τῆς θείας Οἰκονομίας, δηλαδὴ τοῦ ἔργου ποὺ ἐπιτέλεσε ὁ Χριστὸς γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου. Τὸ μυστήριον τῆς ἑορτῆς εἶναι μεγάλο καὶ τὸ χάρισμά της ἐκδηλώνεται μὲ αὐτὸν τὸν ἀποστολικὸ πλατυσμὸ τῆς καρδιάς.

Σήμερα συμπληρώθηκε τὸ ἔργο τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν Πατέρα, τὸν Υἱὸ καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Σήμερα ἐκπληρώθηκε ἐπίσης ἡ προσδοκία τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Πατρὸς. Σήμερα τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο ἐπεδήμησε ὡς πύρινες γλώσσες, ποὺ κάθισαν «ἐφ' ἓνα ἕκαστον τῶν μαθητῶν». Οἱ μαθητὲς ἔλαβαν τὸ χάρισμα τοῦ Παρακλητοῦ καὶ ὁ κάθε ἓνας ἔγινε μοναδικὴ ὑπόστασις ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Ὅταν ἡ φωταγωγοῦσα καὶ δροσίζουσα φλόγα τοῦ Παρακλητοῦ ἀγγίζει τὴν καρδιά, ἐνεργεῖ μὲ διπλὸ τρόπο. Κατακαίει τὸν ρύπο τῆς ἁμαρτίας, ἐνῶ παράλληλα φωτίζει τὴν καρδιά μὲ τὴν ἀληθινὴ θεογνωσία καὶ τὴ θερμαίνει μὲ τὸ πῦρ τῆς θείας ἀγάπης. Ἔτσι, σκορπᾷ τὴν πλάνη, μαρτυρεῖ γιὰ τὴ θεότητα τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ καὶ χαράσσει στὰ βάθη τῆς τῆς ἀγίας μορφῆς Του. Ἡ θέρμη τῆς ἀγάπης Του πλαταίνει τὴν καρδιά, γιὰ νὰ περιπτυχθεῖ

Οὐρανὸ καὶ γῆ. Ἡ προσευχὴ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἔχει συλλάβει στὴν καρδιά του Πνεῦμα Ἅγιο εἶναι: «Κύριε, σῶσον, ἀγιάσον πάντας».

Τὸ χάρισμα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὑπενθυμίζει καὶ διδάσκει τὰ ρήματα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, τὴν ἀλήθειά Του, ποὺ «λύει τὰ δεσμὰ» τοῦ κόσμου καὶ τῶν παθῶν[10]. Ὅταν ἔλθει ὁ Βασιλεὺς τῶν ἀγαθῶν νὰ σκηνώσει στὴν καρδιά, μόνο τότε γνωρίζουμε τὴ γνήσια, τὴν πνευματικὴ ἐλευθερία.

Κάθε Χριστιανὸς ἔχει ἐν δυνάμει τὴ δυνατότητα νὰ ἐπαναλάβει τὴν Πεντηκοστὴ στὴ ζωὴ του. Ὡστόσο, προϋπόθεση γι' αὐτὸ εἶναι ἡ δίψα γιὰ τὸ «ὕδωρ τὸ ζῶν» ποὺ προσφέρει ὁ Κύριος, καὶ ἡ εἴσοδος στὸ ὑπερῶο τῆς καρδιάς, ὅπου μὲ ἐπιμονὴ καὶ ὑπομονὴ θὰ προσκαρτερήσῃ ὁ πιστὸς μὲ τὴν ἐπίκληση τοῦ Ὄνόματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ἀναμονὴ τοῦ ἐρχομοῦ Του. Ἡ δωρεὰ τῆς Πεντηκοστῆς καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπο ἱκανὸ νὰ ἐπικαλεῖται θεοπρεπῶς τὸ Ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, στὸ Ὅποιο βρίσκεται ἡ χάρη τῆς σωτηρίας.

Ἄς προσεγγίσουμε αὐτὴ τὴ μεγάλη καὶ τελευταία ἑορτὴ τῆς Πεντηκοστῆς μὲ τὴν πίστη ὅτι καὶ ἐμᾶς ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς δὲν θὰ μᾶς παρίδει, ἀλλὰ θὰ μᾶς ἐπισκεφθεῖ. Καὶ σὲ ἐμᾶς θὰ ἐξαποστείλει τὰ δόματα τῆς ἀγαθότητάς Του. Ὅπως λέει ὁ Ἰδιος στὸ Εὐαγγελίό Του: «Εἰ οὖν ὑμεῖς, ὑπάρχοντες πονηροί, οἴδατε δόματα ἀγαθὰ διδόναι τοῖς τέκνοις ὑμῶν, πόσῳ μᾶλλον ὁ Πατὴρ ὁ ἐξ οὐρανοῦ δώσει Πνεῦμα ἀγαθὸν τοῖς αἰτοῦσιν αὐτόν»[11], ὥστε νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ «ἐν τῇ εὐθείᾳ γῇ»[12] τῆς σωτηρίας. Μὲ τὴν ὑπόσχεση τοῦ Κυρίου καὶ τὸν ἄψευστο λόγο Του ὡς «ἄγκυραν τῆς ψυχῆς ἀσφαλὴ τε καὶ βεβαίαν»[13], ἃς πα-

ραδοθοῦμε στὸν συσσεισμὸ τῆς ἐνέργειας τοῦ Πνεύματός Του καὶ ἃς ἀποτινάξουμε ἀπὸ ἐπάνω μας τὰ λέπια τῆς ἁμαρτίας καὶ τὴ φθορὰ τοῦ θανάτου, ὥστε μὲ ὅλη μας τὴν καρδιά στραμμένη πρὸς τὸν Κύριο νὰ δεχθοῦμε καὶ ἐμεῖς τὸ «φλογίζον καὶ ὑετίζον» χάρισμα τοῦ Μεγάλου Θεοῦ μας, τὸ ὁποῖο θὰ μᾶς μεταβιβάσει ἀπὸ τὰ ἐφήμερα καὶ ἀπατηλὰ στὰ αἰώνια καὶ ἀληθινά. Τότε θὰ γνωρίσουμε ὅτι εἴμαστε παιδιὰ τοῦ Οὐρανίου Πατρός, καὶ τὸ Πνεῦμα μέσα στὴν καρδιά μας θὰ κράζει ἀκατάπαυστα, «Ἀββᾶ, ὁ Πατήρ». Γιὰ ἐμᾶς ἔχει

ἐτοιμάσει μεγάλη κληρονομιά, τὴ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Σὲ ἐμᾶς ἡ ἐπαγγελία[14], τοῦ Πατρός καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. «Ἀμήν».

Παραπομπές

[1]Βλ. Πράξ. 1,3. [2]Ματθ. 24,30. [3]Πρβλ. Λουκ. 24,49. [4]Βλ. Λουκ. 24,51. [5]Πράξ. 1,14. [6]Ἰωάν. 16,13. [7]Πρβλ. Γαλ. 4,19. [8]Ἰωάν. 17. [9]Ἰωάν. 17,25. [10]Πρβλ. Ἰωάν. 8,32. [11]Λουκ. 11,13. [12]Βλ. Ψαλμ. 142,10. [13]Εβρ. 6,19. [14]Βλ. Πράξ. 2,39.

Νῦν τὸ παράκλητον πνεῦμα ἐπὶ πᾶσαν σάρκα ἐκκέχυται»

Λ. Σκόντζου, θεολόγου - καθηγητῇ

Ἡ μεγάλη ἐορτὴ τῆς Πεντηκοστῆς, τὴν ὁποία ἡ Ἐκκλησία μας ἐορτάζει καὶ πανηγυρίζει λαμπρά, φέρνει στὴ σκέψη ὅλων ἡμῶν τῶν πιστῶν τὸ τρίτο Πρόσωπο τῆς Τριαδικῆς Θεότητος, τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο, τὸν Παράκλητο κί' αὐτὸ διότι, τὸ Θεῖο Αὐτὸ Πρόσωπο εἶναι ὁ πρωτοστάτης αὐτῆς τῆς ἐορτῆς. Ἡ κάθοδος Του στὸν κόσμο τὴν εὐλογημένη ἐκείνη ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, στὸ ὑπερῶο τῆς Ἱερουσαλὴμ (Πράξ.2:1) σήμανε μιὰ νέα ἐποχὴ γιὰ τὴν πορεία τοῦ κόσμου καὶ τὴν ἱστορία τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπινου γένους.

Γιὰ τὸν πολὺν κόσμο καὶ δυστυχῶς καὶ γιὰ πολλοὺς πιστοὺς ὁ Κύριος καὶ Θεός μας Ἅγιον Πνεῦμα εἶναι ὁ «μεγάλος ἄγνωστος» καὶ λίαν δυσχερὴς ἡ κατανόησή Του. Δὲν εἶναι ἄμοιρη εὐθυνῶν, βεβαίως, ἡ δυτικῆς ἐμπνεύσεως εἰκονογραφία τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἡ ὁποία παρουσιάζει τὸν Θεὸ Παράκλητο μὲ τὴν ἀπαράδεκτη πτηνομορφικὴ παράσταση, μὲ συνέπεια νὰ μὴν ἐκλαμβάνεται Αὐτός, ἀπὸ τοὺς μὴ ἔχοντας θεολογικὴ παιδεία καὶ ἐκκλησιαστικὴ συνείδηση, ὡς θεῖον Πρόσωπο, ἀλλὰ ὡς μιὰ ἀπλὴ συμβολικὴ παράσταση κάποιας ἀφηρημένης δυνάμεως τοῦ Θεοῦ. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ εἶναι ἀνάγκη,

ἢ ἐν λόγῳ εἰκονικὴ παράσταση τῆς Ἁγίας Τριάδος νὰ ἀποσυρθεῖ ἀπὸ τὴν ὀρθόδοξο λατρεία καὶ νὰ ἀντικατασταθεῖ ἀπὸ τὴν συμβολικὴ παράσταση τῶν τριῶν ἀγγελικῶν μορφῶν, τῆς Φιλοξενίας τοῦ Ἀβραάμ. Αὐτὴ εἶναι ἡ γνήσια ὀρθόδοξη εἰκονογραφία τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ.

Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα δὲν εἶναι κάποια ἀπρόσωπη δύναμη τοῦ Θεοῦ, ὅπως βλάβσημα δίδασκαν καὶ διδάσκουν οἱ ἀνὰ τοὺς αἰῶνες πνευματομάχοι αἵρετικοί. Εἶναι τὸ τρίτο πρόσωπο τῆς Ἁγ. Τριάδος, Θεὸς ἀληθινός, διότι μετέχει τῆς θείας οὐσίας ἰσότημα μὲ τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱό. Εἶναι ἐπίσης πρόσωπο ἀληθινό, προσωπικότητα ἐνσυνείδητη, ἔχοντας τὴ δική Του ὑποστατικὴ ιδιότητα, ἢ ὁποία Τὸν καθιστᾷ ξεχωριστὴ καὶ μοναδικὴ προσωπικότητα, χωρὶς νὰ συγχέεται μὲ τὰ ἄλλα πρόσωπα τῆς Θεότητος. Σύμφωνα μὲ τὴν βιβλική

διδασκαλία, ἡ ὁποία κατανόηθηκε ὀρθῶς μόνο μέσα στὴν Ἐκκλησία, τὸ προσωπικὸ ὑποστατικὸ ἰδίωμα τοῦ Κυρίου Παρακλητοῦ, τὸν Ὅποιο τὸν καθιστᾷ μοναδικό, εἶναι ἡ αἰδία ἐκπόρευση Του ἀπὸ τὸν Πατέρα.

Ἡ αἵρετικὴ προσθήκη ἀπὸ τὴν παπικὴ ἑτεροδοξία τῆς βλάβσημης διδασκαλίας

ας της ἐκ καὶ τοῦ Υἱοῦ ἐκπορεύσεώς Του (Filioque), ἀποτελεῖ σοβαρὴ ἐκτροπὴ ἀπὸ τὴν βιβλικὴ καὶ ἀγιοπατερικὴ διδασκαλία τῆς ἀρχέγονης Ἐκκλησίας καὶ ἀνατροπὴ τῆς χριστιανικῆς πίστεως περὶ ὑποστατικῶν ιδιωμάτων τῶν Θεῶν Προσώπων τῆς Ἀγίας Τριάδος. Ἡ φράγκικη αὐτὴ σοβαρὴ κακοδοξία, ἡ ὁποία ἐνσωματώθηκε αὐθαίρετα στὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως τὸ 1019, ἀπὸ τὴν παπικὴ ἐκκλησία καὶ ἔγινε πίστη της, ἀποτελεῖ τὴν κυριότερη αἰτία τοῦ σχίσματος τοῦ 1054 καὶ τὸ σοβαρότερο σημεῖο τριβῆς τῶν σχέσεων τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τοῦ παπισμοῦ. Δὲν θὰ πρέπει νὰ ξεχνᾶμε πὼς οἱ Δυτικοὶ ἐμᾶς τοὺς ὀρθοδόξους μᾶς θεωροῦν αἰρετικούς, διότι ἀπορρίπτουμε τὴν διδασκαλία τοῦ Filioque!

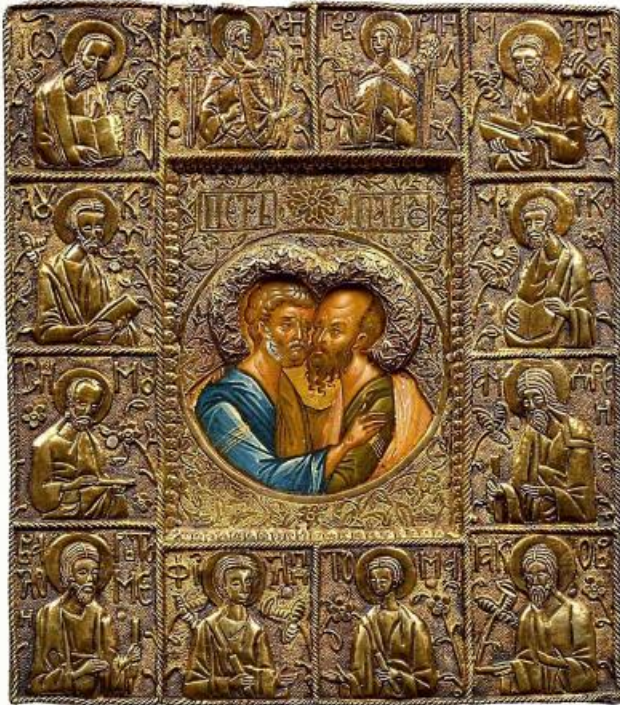
Οἱ μετὰ τὸ σχίσμα Πατέρες, Ὁμολογητὲς καὶ Διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας μας, μὲ προεξάρχοντες τὸν Ἅγιο Γρηγόριο τὸν Παλαμᾶ, τὸν Ἅγιο Μᾶρκο Ἐφέσου τὸν Εὐγενικό, τὸν Γεώργιο Σχολάριο καὶ ἄλλους πολλούς, ἔδωσαν τιτάνιους ἀγῶνες κατὰ αὐτῆς τῆς αἰρετικῆς διδασκαλίας, διότι θεωρήθηκε ὡς μιὰ ἀκόμα σοβαρὴ τριαδολογικὴ κακοδοξία, ἡ ὁποία βεβηλώνει (τὸ σχετικῶς ἀποκεκαλυμμένο) μυστήριον τῆς ὑπάρξεως τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ. Ἐπιγραμματικὰ ἀναφέρουμε ὅτι ἡ αἰρετικὴ πίστη τοῦ Filioque καταργεῖ τὴν μοναρχία τῆς Θεότητος καὶ δημιουργεῖ δύο ἀρχὲς στὴν Ἀγία Τριάδα. Συγχέει τὸ προσωπικὸ ὑποστατικὸ ἰδίωμα τοῦ Πατρὸς, περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ Πνεύματος, μὲ αὐτὸ τοῦ Υἱοῦ καὶ ὑποβιβάζει τὴ θέσιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὡς πρὸς τὴν ἰσότημιν ὑπαρξὴ Του στὴ Θεότητα, ὡς δῆθεν πρόσωπο ὑπηρετοῦντος τὴν θέλησιν τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ! Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ κακοδοξία αὐτὴ, ἡ ὁποία δυστυχῶς συντηρεῖται ἐπιδεικτικὰ ἀπὸ τοὺς παπικούς, ἔχει τεράστιες σωτηριολογικὲς ἐπιπτώσεις στὸ ἀνθρώπινον γένος καὶ ἀποτελεῖ τὸ σημαντικότερο ἐμπό-

διο ἐπαναπροσέγγισης Ὁρθοδοξίας καὶ δυτικῶν ἐτεροδόξων.

Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἦταν πάντοτε παρόν, μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα δύο Θεῖα Πρόσωπα τῆς Τριάδος, στὴν διαδικασία τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου καὶ τὴν ἐπεργασία τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. «Πνεῦμα Κυρίου πεπλήρωκε τὴν οἰκουμένην» (Σόφ.Σολ.1:7). Εἶναι τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ (Μάτθ.12:28), τὸ Ὅποιο ἐπισκιάζει, διαπερνᾷ καὶ ζωογονεῖ τὰ πάντα. Τακτοποιεῖ καὶ ὠραιοποιεῖ τὴν δημιουργία τοῦ Θεοῦ. «Ἐξαποστελεῖς τὸ πνεῦμα σου, καὶ κτισθήσονται, καὶ ἀνακαινιεῖς τὸ πρόσωπον τῆς γῆς» ἀναφωνεῖ ὁ ψαλμωδὸς (Ψάλμ.103:30). Τὸ «Πνεῦμα τοῦ Κυρίου» (Πράξ.5:9) μεταμορφώνει ἀνθρώπινες προσωπικότητες τῆς προχριστιανικῆς ἀρχαιότητος ὥστε νὰ γίνουν ὄργανα τῆς θείας βουλήσεως γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ὅπως οἱ προφῆτες, οἱ ὁποῖοι ἔγιναν οἱ διαμηνυτὲς τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ στὸν κόσμον (Πράξ.28:25, Εβρ.1:1).

Ἡ ἐνανθρώπιση τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ ἔγινε τὴ συνεργεῖα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. «Πνεῦμα Ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ σὲ καὶ δύναμις ὑψίστου ἐπισκιάσει σοῖ» (Λούκ.1:35) ἀνήγγειλε ὁ ἀρχάγγελος Γαβριὴλ στὴν Θεοτόκον τὴ στιγμὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ Της καὶ «Τὸ γὰρ ἐν αὐτῇ (τῇ Παρθένῳ) γεννηθὲν ἐκ Πνεύματος ἐστὶν Ἁγίου» (Μάτθ.1:20) διαβεβαίωσε ὁ ἄγγελος Κυρίου στὸν Ἰωσήφ. Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἀναπαύεται στὸ Χριστὸ (Ησ.61:1), παρίσταται στὴν Βάπτισή Του γιὰ τὴν ἐπιβεβαίωση τῆς μεσσιανικῆς Του ιδιότητος (Μάτθ.3:15). Τὸν στηρίζει ὡς ἄνθρωπο στὸ ἔργο τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου (Μάτθ.4:1). Μέσω τοῦ Πνεύματος τοῦ Κυρίου εὐαγγελίζεται τοὺς πτωχοὺς, ἰατρεύει τοὺς ἀσθενεῖς, κηρύσσει τὴν ἐλευθερίαν στοὺς αἰχμαλώτους καὶ δίνει τὴν ἀνάβλεψιν τῶν τυφλῶν (Λούκ.4:18). «Ἐν Πνεύματι Θεοῦ» διώχνει τὰ δαιμόνια (Μάτθ.12:28). Τὸ Ἅγιον

Πνεῦμα εἶναι ὁ σύνδεσμός Του μὲ τὸν Πατέρα (Λούκ.10:21). Ὁ Παράκλητος, «τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας», θὰ γίνεи ὁ συνεχιστῆς τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ ἔργου τοῦ Χριστοῦ «εἰς τὸν αἰῶνα» (Ιωάν.14:15). Αὐτὸς θὰ πάρει τὴ θέση Του στὸ ἔργο τῆς σωτηρίας, «ἐὰν δὲ πορευθῶ, πέμψω αὐτὸν (τὸν Παράκλητον) πρὸς ἡμᾶς καὶ ἐλθὼν ἐκεῖνος ἐλέγξει τὸν κόσμον περὶ ἁμαρτίας καὶ περὶ δικαιοσύνης καὶ περὶ κρίσεως. Ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁδηγήσει ὑμᾶς εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν»

(Ιωάν.16:7,13) διαβεβαίωσε ὁ Χριστὸς τοὺς μαθητὲς Του, λίγο πρὶν τὸ ἐκούσιο πάθος Του. Σὲ ἐρώτηση τῶν μαθητῶν πρὸς τὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό, μετὰ τὴν ἀνάστασή Του: «Κύριε ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ ἀποκαθιστάνεις τὴν βασιλείαν τῷ Ἰσραὴλ;», τοὺς ἀπάντησε πὼς «οὐχ ὑμῶν γινῶναι χρόνους ἢ καιροὺς οὗς ὁ πατὴρ ἔθετο ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ, ἀλλὰ λήψεσθε δύναμιν ἐπελθόντος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐφ' ὑμᾶς, καὶ ἔσεσθέ μοι μάρτυρες ἐν τῇ Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐν πάσῃ τῇ Ἰουδαίᾳ καὶ Σαμαρείᾳ καὶ ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς» (Πράξ.1:6-8). Μὲ τὴν ἔμμεση αὐτὴ ἀπάντησή Του ὁ Κύριος δῆλω-

νε πὼς ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στὴν Ἐκκλησία Του. Ἡ ἀγία ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς εἶναι ἡ ἀπαρχὴ μιᾶς νέας ἐποχῆς, τῆς ἐσχατολογικῆς, ἡ ὁποία θὰ περατωθεῖ μὲ τὸ τέλος τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας.

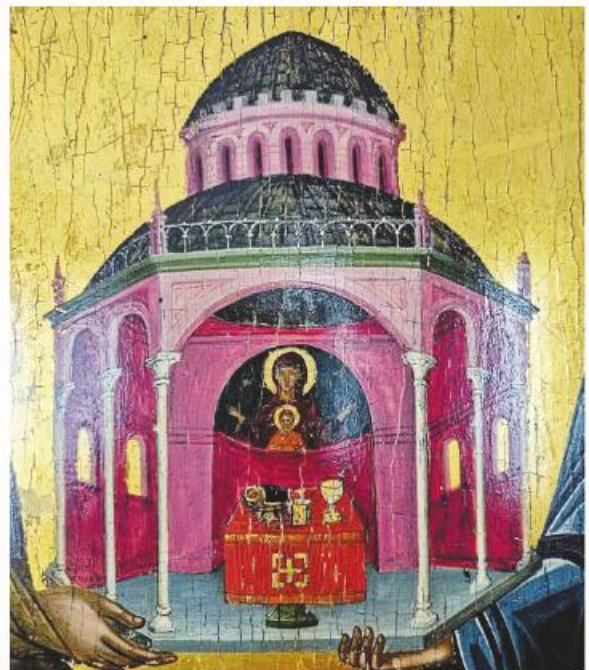
Ἡ εὐλογημένη ἐπαγγελία τοῦ Χριστοῦ πραγματοποιήθηκε τὴν ἀγία αὐτὴ ἡμέρα. Πενήντα ἡμέρες μετὰ τὴ λαμπροφόρο Ἀνάστασή Του, τὸ Πανάγιο Πνεῦμα κατῆλθε στὸ ὑπερῶο τῆς Ἱερουσαλὴμ, ὅπου «ἦσαν ἅπαντες ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τὸ αὐτὸ» συνηγμένοι οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι (Πράξ.2:1). Ὁ ἐρχομός Του ἦταν κάτι σὰν «ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἦχος ὥσπερ φερομένης πνοῆς βιαίας» καὶ ἡ ὁρατὴ παρουσία Του ἦταν ὡς «γλῶσσαι ὡσεὶ πυρός», τὸ Ὅποιον «ἐκάθισέ τε ἐφ' ἓνα ἕκαστον αὐτῶν (τῶν μαθητῶν)» (Πράξ.2:3-4). Σύμφωνα μὲ τὸν θεόπνευστο συγγραφέα τοῦ βιβλίου τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων, τὸ «Εὐαγγέλιον τοῦ Πνεύματος», ὅπως ἀποκαλεῖται αὐτό, μεταμόρφωσε κυριολεκτικὰ τοὺς ἀγράμματους μαθητὲς σὲ νέες δυναμικὲς προσωπικότητες, μὲ πρῶτο ὁρατὸ σημεῖο τὸ φαινόμενο τοῦ «λαλεῖν ἑτέραις γλῶσσες καθὼς τὸ Πνεῦμα ἐδίδου αὐτοῖς ἀποφθέγγεσθαι» (Πράξ.2:4), ἐκπληρώνοντας τὴν θαυμαστὴ προφητεία τοῦ Ἰωήλ, πὼς στοὺς ἐσχατοὺς καιροὺς θὰ γίνεи ἡ ἐκχυσίς τῶν δωρεῶν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος «ἐπὶ πᾶσαν σάρκα» σὲ ὁλόκληρη τὴν ἀνθρωπότητα, ὑπερνικῶντας τὸ ἐμπόδιο τῆς γλωσσικῆς καὶ ὁποιασδήποτε ἄλλης διαφορᾶς (Ιωήλ,3:1). Ἐτερο ἀπὸ φαινόμενο τῆς προσωπικῆς μεταμορφώσεως τῶν Ἀποστόλων ὑπῆρξε ἡ θαρραλέα ὁμιλία τοῦ Πέτρου πρὸς τοὺς ἐκστατικούς, μπροστὰ στὸ παράδοξο φαινόμενο, ὄχλους τῆς Ἱερουσαλὴμ (Πράξ.2:1436). Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν συγκλονιστικό. Ὁ ἐμπνευσμένος ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ λόγος τοῦ κορυφαίου ἀποστόλου «κατενύγησε τὴν καρδίαν» τῶν ὄχλων (Πράξ.2:37) μὲ ἀποτέλεσμα

εὐθὺς ἀμέσως νὰ ζητοῦν ἀπὸ τοὺς ἀποστόλους: «τί ποιήσομεν ἄνδρες ἀδελφοί;». Ὁ Πέτρος τοὺς προέτρεψε: «μετανοήσατε, καὶ βαπτισθῆτω ἕκαστος ὑμῶν ἐπὶ τὸ ὄνοματι Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, καὶ λήψεσθε τὴν δωρεὰν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος». Ἐκεῖνοι «ἀσμένως ἀποδεξάμενοι τὸν λόγον αὐτοῦ ἐβαπτίσθησαν, καὶ προσετέθησαν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ψυχαὶ ὡσεὶ τρισχίλια» (Πράξ. 2:37-41). Ἔτσι γεννήθηκε τὸ ὄρατὸ ἐπὶ γῆς στρατευόμενο μέρος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἁγία Πεντηκοστή θεωρεῖται ὡς ἡ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι γενέθλιος ἡμέρα τῆς Ἐκκλησίας μας!

Ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία εἶναι, σύμφωνα μὲ τὴν βιβλικὴ θεολογία, τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ καὶ Αὐτὸς ἡ κεφαλὴ τοῦ σώματος (Εφεσ. 5:23). Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα εἶναι ἡ ψυχὴ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ αὐτοῦ σώματος. Ὅπως στὸ φυσικὸ ἀνθρώπινο σῶμα ἡ ψυχὴ ζωοποιεῖ τὸ σῶμα, τὸ ἴδιο καὶ ἡ παρουσία τοῦ Παρακλήτου ζωοποιεῖ τὴν Ἐκκλησία, κάνει τὸ ἐκκλησιαστικὸ σῶμα εὐρωστο, δυνατὸ καὶ ἀθάνατο. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι τὰ μέλη τοῦ σώματος, οἱ πιστοὶ (Α' Κορ. 12:12), ζοῦμε, μέσα στὴν Ἐκκλησία, χάρις στὸ ἐνοικοῦν σὲ Αὐτὴ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, τὴν ὄντως ζωή. Μέσα σὲ αὐτὴ ὑπάρχουμε, τρεφόμαστε μὲ οὐράνια τροφή, κεχαριτωνόμαστε, ἁγιαζόμαστε, σωζόμαστε καὶ θεωνόμαστε. «Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐκκέχυται ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν διὰ Πνεύματος Ἁγίου τοῦ δοθέντος ἡμῖν» (Ρώμ. 5:5) διακηρύττει ὁ ἀπόστολος Παῦλος.

Ὁ ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν τονίζει ἐπίσης κατηγορηματικὰ πὼς «Οὐδεὶς δύναται εἰπεῖν Κύριον Ἰησοῦν εἰ μὴ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ» (Α' Κορ. 12:3). Αὐτὸ σημαίνει πὼς ὁ Θεὸς Παράκλητος εἶναι πλεον ὁ κύριος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ κόσμου, μετὰ τὴν Ἀνάληψη τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὸς μας κάνει γνωστὸ τὸν Λυτρωτὴ μας Ἰησοῦ Χριστὸ καὶ ἐνεργοποιεῖ τὸ σωτήριο ἔργο Του σὲ κάθε ἄνθρωπο, πὺ θέλει νὰ σωθεῖ. Κατὰ

συνέπεια, ὄχι μόνο ἡ ἄρνηση τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ ἔργου τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ ἡ ἄρνηση τῆς συμμετοχῆς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στὴ λυτρωτικὴ διαδικασία τοῦ κόσμου, ἀποτελεῖ πρωταρχικὴ αἰτία ἀπώλειας τῆς σωτηρίας πολλῶν. Ἡ παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στὸν κόσμον ἐκδηλώνεται ποικιλότροπα, μὲ «διαιρέσεις χαρισμάτων», μὲ «διαιρέσεις διακονιῶν», μὲ «διαιρέσεις ἐνεργημάτων» (Α' Κορ. 12:4-6), μὲ καρποφορία πνευματικῶν καρπῶν (Γάλ. 5:22). Κάθε ἀγαθὸ καὶ δωρεὰ πὺ δίνεται στοὺς ἀνθρώπους εἶναι προῖον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Σὲ κάθε ἄνθρωπο «δίδεται ἡ φανέρωσις τοῦ Πνεύματος πρὸς τὸ συμφέρον» αὐτοῦ (Α' Κορ. 12:7).

Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα μοιράζει χαρίσματα στοὺς πιστοὺς τὰ ὁποῖα εἶναι χρήσιμα γιὰ τὴ σωτηρία τῇ δικῇ τους, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ σωστικὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας. Σὲ ἄλλον «δίδεται λόγος σοφίας, ἄλλω δὲ λόγος γνώσεως κατὰ τὸ αὐτὸ Πνεῦμα, ἑτέρω δὲ πίστις ἐν τῷ αὐτῷ Πνεύματι, ἄλλω δὲ χαρίσματα ἰαμάτων ἐν τῷ αὐτῷ Πνεύματι, ἄλλω δὲ ἐνεργήματα δυνάμεων, ἄλλω δὲ προφητεία, ἄλλω δὲ διακρίσεις πνευματικῶν, ἑτέρω δὲ γένη γλωσσῶν, ἄλλω δὲ

ἐρμηνεία γλωσσῶν. Πάντα δὲ ταῦτα ἐνεργεῖ τὸ ἐν καὶ τὸ αὐτὸ Πνεῦμα, διαιροῦν ἰδίᾳ ἐκάστῳ καθὼς βούλεται» (Α' Κορ. 12:8-11).

Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα μοιράζει διακονίες στὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ, οἱ ὁποῖες ὑπάρχουν γιὰ νὰ διακονοῦν καθολικὰ τὶς πνευματικὲς καὶ ὑλικὲς ἀνάγκες του, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ζεῖ ὁ πιστὸς ἀποκλειστικὰ μέσα στὴν χάρη τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ μὴν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὰ «σκύβαλα» τοῦ κόσμου (Φιλιπ. 3:8). Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ ὑπάρχει γιὰ νὰ μεταλλάσσει ὁλοκληρωτικὰ καὶ καθολικὰ τὸν ἄνθρωπο τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς φθορᾶς σὲ νέα ἀναγεννημένη καὶ χαριτωμένη ὑπαρξή. Πρῶτ' ἀπ' ὅλα τὸ «Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους ποιμαίνειν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ» (Πράξ. 20:28). Ακολουθῶς ὅρισε «ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πρῶτον ἀποστόλους, δεῦτερον προφήτας, τρίτον διδασκάλους, ἔπειτα δυνάμεις, εἴτα χαρίσματα ἰαμάτων, ἀντιλήψεις, κυβερνήσεις, γένη γλωσσῶν» (Α' Κορ. 12:28). Ἐπίσης τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ «ἔδωκε τοὺς μὲν τοὺς μὲν ἀποστόλους, τοὺς δὲ προφήτας, τοὺς δὲ εὐαγγελιστάς, τοὺς δὲ ποιμένας καὶ διδασκάλους, πρὸς καταρτισμὸν τῶν ἁγίων εἰς ἔργον διακονίας, εἰς οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ» (Εφ. 4:11-12).

Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα καρποφορεῖ στὶς καρδιὰς τῶν πιστῶν ὑπέροχους καὶ σπανίους πνευματικοὺς καρπούς, ὡς ἀποτέλεσμα ἐπίπονης καλλιέργειας. Ὁ θεόπνευστος ἀπόστολος ἀφοῦ ἀναφέρει τὰ βδελυρὰ ἔργα τῆ σαρκός, τὰ ὁποῖα εἶναι οἱ καρποὶ τῆς ἁμαρτίας, παραθέτει στὴ συνέχεια τοῦ καρποῦ τοῦ Πνεύματος, οἱ ὁποῖοι εἶναι «ἀγάπη, χαρὰ, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθοσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια» (Γάλ. 5:22-23). Οἱ καρποὶ τῆς σαρκὸς καταδεικνύουν τὸν ἄνθρωπο τῆς πτώσεως, τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς φθορᾶς, οἱ δὲ καρποὶ τοῦ Πνεύματος φανερώνουν, «ὡς πόλις ἐπάνω ὄρους κειμένη» (Μάτθ. 5:14), τὸν ἀναγεννημένο ἐν

Χριστῷ ἄνθρωπο τῆς χάριτος καὶ τῆς σωτηρίας. Ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς μᾶς εἶχε πεῖ πῶς «ἐκ γὰρ τοῦ καρποῦ τὸ δένδρον γινώσκεται» (Μάτθ. 12:33), ἔτσι καὶ ὁ πνευματικὸς ἀναγεννημένος ἄνθρωπος ξεχωρίζει ἀπὸ τοὺς καρποὺς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ποὺ εἶναι στολισμένοι.

Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα συνεχίζει τὸ ἀπολυτρωτικὸ ἔργο τοῦ Χριστοῦ μας μετὰ τὴν εἰς Οὐρανούς Ἀνάληψή Του. Αὐτὸς διαχέει τὶς ἄκτιστες δωρεές τοῦ Θεοῦ στοὺς ἀνθρώπους καὶ ὁλόκληρη τὴ δημιουργία. Αὐτὸς εἶναι ὁ πραγματικὸς τελετουργὸς τῶν Ἱερῶν Μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας μας, μέσῳ τῶν ὁποίων οἱ πιστοὶ ἁγιαζόμαστε καὶ σωζόμαστε. Αὐτὸς καθιστᾷ τοὺς λειτουργοὺς τῆς Ἐκκλησίας μας κεχαριτωμένα ὄργανά Του, γιὰ τὴν ἐπιτέλεση τοῦ σωστικοῦ ἔργου τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸς ἐμπνέει πνεύματα προφητείας καὶ σοφίας. Αὐτὸς διαφυλάσσει τὴν Ἐκκλησία ἀπὸ τὶς ἐπιβουλές τῶν ὀργάνων τῆς πλάνης καὶ τοῦ ψεύδους (Ἰωάν. 16:13). Αὐτὸς μοιράζει χαρίσματα στοὺς πιστοὺς (Α' Κορ. 12:4) καὶ πραγματοποιεῖ τὴν υἰοθεσία μας στὸ Θεὸ (Γάλ. 4:6). Αὐτὸς συγκροτεῖ ὅλον τὸν θεσμό τῆς Ἐκκλησίας (Λούκ. 24:49). Ἡ παρουσία λοιπὸν τοῦ Κυρίου μας Παρακλήτου στὴν Ἐκκλησία εἶναι τόσο σημαντικὴ ὥστε «Εἰ μὴ Πνεῦμα παρῇν, οὐκ ἂν συνέστη ἡ Ἐκκλησία» τονίζει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος (Ε.Π. 50, 459). Χάρις στὴν παρουσία Ἐκείνου βιώνουμε τὸ μυστήριον τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ καὶ γευόμαστε τὶς ἀκένωτες σωτήριες δωρεές Του. «Εἶδομεν το φῶς τὸ ἀληθινόν, ἐλάβομεν Πνεῦμα ἐπουράνιον, εὗρομεν πίστιν ἀληθῆ, ἀδιαίρετον Τριάδα προσκυνοῦντες' αὕτη γὰρ ἡμᾶς ἔσωσεν». Δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ κλείνουμε γόνυ λατρείας καὶ προσκυνήσεως πρὸς Αὐτὸν καὶ νὰ Τοῦ ζητήσουμε ἔτι φωτισμὸ γνώσεως καὶ ψυχοσωματικὴ κάθαρση ἀπὸ κάθε ρύπο ἁμαρτίας.

«Ἡ Νέα Γενιά ὡς Καθρέφτης τῆς Κοινωνικῆς Συνείδησης: Εὐθύνη, Μετασχηματισμὸς καὶ τὸ ἦθος τῆς Ἑποχῆς».

Ὕλγα Μάαρ, Μαθήτρια Β΄ Γυμνασίου

Εἶναι εὐκόλο νὰ δείχνουμε τὴ νέα γενιά ὡς υπεύθυνη γιὰ ὅ,τι μᾶς ἀνησυχεῖ: γιὰ τὴν «ἔλλειψη ἀξιών», τὴν ἀποστασιοποίηση, τὴν ἐξάρτηση ἀπὸ τὴν τεχνολογία. Ὅμως αὐτὴ ἡ κρίση, ὅσο συχνὴ κι ἂν εἶναι, συχνὰ λέγεται πιὸ γρήγορα ἀπ' ὅσο πραγματικὰ σκέφτεται.

Ἡ νέα γενιά δὲν μεγαλώνει σὲ ἓναν ἡρεμὸ κόσμο. Μεγαλώνει μέσα σὲ ἓναν καταιγισμό πληροφοριῶν, ἀδιάκοπης πίεσης καὶ συνεχῶν ἀπαιτήσεων γιὰ ἐπιτυχία. Ζεῖ σὲ μιὰ ἐποχὴ ὅπου ὅλα κινοῦνται γρήγορα, ὅπου ἡ προσοχὴ διασπᾶται πρὶν προλάβει νὰ σταθεροποιηθεῖ ἡ σκέψη, ὅπου ἡ ἀβεβαιότητα δὲν εἶναι ἐξαίρεση ἀλλὰ κανόνας. Ἡ τεχνολογία δὲν εἶναι «ἀδυναμία» τῆς εἶναι τὸ φυσικὸ τῆς περιβάλλον.

Καὶ ὅμως, πίσω ἀπὸ τὶς εὐκόλες κατηγορίες, ξεχνᾶμε κάτι οὐσιαστικό: ἡ νέα γενιά δὲν ἐμφανίζεται ἀπὸ τὸ πουθενά. Διαμορφώνεται. Ἀπὸ τὸ βλέμμα τῶν ἐνηλίκων, ἀπὸ τὸ σχολεῖο πού τὴ στηρίζει ἢ τὴν πιέζει, ἀπὸ μιὰ κοινωνία πού ἀπαιτεῖ πολλὰ ἀλλὰ συχνὰ προσφέρει λίγη κατανόηση. Εἶναι ἄδικο νὰ ἀπαιτοῦμε ὠριμότητα χωρὶς νὰ ἔχουμε προσφέρει σταθερότητα. Γιατί ἡ νέα γενιά δὲν εἶναι μιὰ χαμένη ὑπόθεση. Εἶναι ἓνας καθρέφτης. Καὶ μέσα σὲ αὐτὸν τὸν καθρέφτη δὲν φαίνονται μόνο οἱ ἴδιοι οἱ νέοι, φαίνεται ὁ κόσμος πού μᾶς παραδίδετε.

Οἱ γονεῖς μπροστὰ στὰ παιδιά ἢ τὰ ἐγγόνια τους, ποὺ κινδυνεύουν ἀπὸ ἐθιστικὲς οὐσίες.

Τοῦ Δημητρίου Γιαγλῆ, τέως σχολικοῦ συμβούλου φιλολόγων.

Αναφερόμαστε σὲ ἓνα θέμα ποὺ κάθε γονιὸς εὐχεται νὰ μὴ χρειαστεῖ νὰ ἀντιμετωπίσει ποτέ, ἀλλὰ ποὺ ἡ πραγματικότητα μᾶς ἀναγκάζει νὰ τὸ κοιτάζουμε κατὰματα. Πρόκειται γιὰ τίς ναρκωτικὲς οὐσίες, ποὺ δυστυχῶς καὶ στὴ πατρίδα μας ἐξελίχθηκαν σὲ ἓνα εἶδος ἐπιδημίας μὲ ὀδυνηρὲς ἐπιπτώσεις στὴν οἰκογενειακὴ, κοινωνικὴ καὶ ἐθνικὴ μας ὑπόσταση. Τὸ κοινωνικὸ κόστος ἀπὸ τὴν κατάχρηση ἐθιστικῶν οὐσιῶν εἶναι τεράστιο. Ἐγκλήματα, ὅπως ἀνθρωποκτονίες, ἐκβιασμοί, ἀπειλές, κλοπές καὶ ληστείες καὶ ἄλλες σχετίζονται μὲ τίς ναρκωτικὲς οὐσίες. Ἡ πρόσβαση στὰ ναρκωτικὰ σήμερα εἶναι πολὺ εὐκόλη. Ἐξάλλου κάποιες οὐσίες ἔχουν ἀπομυθοποιηθεῖ καί, ὅταν γίνεται λόγος σὲ μέσα μαζικῆς ἐνημέρωσης, δὲν τονίζεται ἡ ἐπικινδυνότητά τους.

Ἡ στροφὴ πρὸς τὰ ναρκωτικὰ καὶ ἡ ἐξάρτηση ἀπὸ αὐτὰ εἶναι ἓνα σύνθετο κοινωνικὸ καὶ ψυχολογικὸ φαινόμενο. Ὁ νέος κυρίως ἀνθρώπος ὁδηγεῖται πρὸς αὐτὰ ἀπὸ σύνθεση πολλῶν αἰτιῶν καὶ παραγόντων: συναισθηματικὸ κενό, χαμηλὴ αὐτοεκτίμηση, αἶσθημα μοναξιᾶς, μιμητισμὸς ἢ πίεση ἀπὸ συνομηλίκους, ἐνῶ ὁ ἴδιος φοβᾶται τὴν ἀπόρριψη, ἂν δὲν ἀκολουθήσει τὴν ὁμάδα. Παράλληλα, σήμερα ἐπικρατεῖ μιὰ ἀστάθεια καὶ ἔλλειψη σταθερῶν ἀξιών, μιὰ ἀβεβαιότητα γιὰ τὸ μέλλον καὶ τὴν ἐπαγγελματικὴ ἀποκατάσταση, ποὺ ἐπιτείνουν τὸ ἄγχος καὶ τὸ στρὲς στὴ ψυχὴ τοῦ νέου. Ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ὁ νέος ζητᾷ ἀπεγνωσμένα μιὰ διέξοδο, μιὰ ἀποφυγή.

Μπροστὰ στὸν κίνδυνο τοῦ παι-

διοῦ μας, ἐμεῖς οἱ γονεῖς στεκόμαστε μὲ φόβο καὶ ἀγωνία. Αναρωτιόμαστε γιὰ τὸ ποιὰ πρέπει νὰ εἶναι ἡ στάση μας καὶ ἡ συμπεριφορὰ μας ἀπέναντί του. Φοβόμαστε μήπως δὲν εἶναι ἀρκετὰ ὅσα κάνουμε γιὰ νὰ τὸ προστατεύσουμε. Ὅλα αὐτὰ δείχνουν ὅτι ὑπάρχει μιὰ ἀγάπη καὶ αἶσθημα εὐθύνης ἀπὸ τὴ πλευρά μας. Νά, λοιπόν, ποὺ χρειάζεται νὰ πληροφορηθοῦμε ποιὲς πρέπει νὰ εἶναι οἱ συγκεκριμένες ἐνέργειες καὶ συμπεριφορές μας, ὥστε ἡ ἀγάπη μας πρὸς τὸ παιδί νὰ ἔχει καὶ αἴσια ἀποτελέσματα. Πρωτίστως — ὅσο κι ἂν δὲ θέλουμε νὰ τὸ πιστεύσουμε γιὰ τὸ δικό μας παιδί — πρέπει νὰ ἀποδεχτοῦμε ὅτι τὰ ναρκωτικὰ καὶ οἱ οὐσίες δὲν κάνουν διακρίσεις σὲ κοινωνικὴ τάξη, σὲ μορφωτικὸ ἐπίπεδο, σὲ καλὲς ἢ κακὲς οἰκογένειες. Σήμερα ὑπάρχει τὸ πρόβλημα στὴ διπλανή μας πόρτα, αὐριο ἴσως χτυπήσει καὶ τὴ δική μας. Γί' αὐτὸ ἂς εἴμαστε παρατηρητικοί. Προσέχουμε ἂν ὑπάρχουν ἀπότομες ἀλλαγές στὴ συμπεριφορὰ του. Ἄν ὑπάρχει ἀδικαιολόγητη πτώση στὴ σχολικὴ ἢ πανεπιστημιακὴ του ἐπίδοση. Ἄν δείχνει ἔλλειψη ἐνδιαφέροντος γιὰ πολλὲς ἀγαπημένες συνήθειές του. Ἄν ἀκόμη διαπιστώνουμε ἀλλαγές στὸν ὕπνο ἢ στὴν ὄρεξή του. Ὅλα αὐτὰ βέβαια δὲ συνδέονται πάντα μὲ τὰ ναρκωτικὰ. Ἄς μὴ πανικοβαλλόμαστε. Σίγουρα ὁμως πρέπει νὰ μᾶς εὐαισθητοποιήσουν περισσότερο.

Τὸ πρῶτο καὶ σημαντικότερο ὄπλο ποὺ διαθέτουμε εἶναι ἡ δύναμη τῆς ἐπικοινωνίας. Γιὰ ἐπίτευξη εὐκόλης ἐπικοινωνίας, οἱ πατεράδες, κυρίως, πρέπει

να αποποιηθούν την «γονεϊκή εξουσία» και τον αυταρχισμό τους, να διαθέσουν επαρκή χρόνο για την οικογένεια και τα παιδιά. Πρέπει να δημιουργηθεί, αν δεν υπάρχει, αγαθή σχέση μεταξύ των μελών της οικογένειας. Για τον νέο άνθρωπο και, ιδιαίτερα, για τον έφηβο, που περνά την πιο δύσκολη περίοδο της ηλικίας του, η επικοινωνία με τους γονείς του είναι και αναγκαία και απαραίτητη. Όμως χρειάζεται να νιώθει ότι μπορεί να μιλήσει στον πατέρα ή τη μητέρα του χωρίς τὸ φόβο, χωρίς την αυστηρή κριτική, χωρίς απόρριψη και τιμωρίες. Γιατί η τιμωρία κλείνει τις πόρτες της επικοινωνίας. Είναι ευτυχία για τα παιδιά να έχουν δυο γονείς – ακροατές, που θα τους ακούνε πρόθυμα, αφού έτσι θα εξομολογούνται, κατά κάποιο τρόπο, και θα βγάζουν έξω τα προβλήματά τους και τις δυσκολίες που

συναντούν.

Εμείς από την πλευρά μας θα ακούμε, θα κατανοούμε και θα στηρίζουμε. Θα προσπαθούμε να ενισχύουμε την αυτοπεποίθηση και την αυτοεκτίμησή τους, ώστε να μη γίνονται εύαλωτα στην πίεση της παρέας. Και όλα αυτά θα τα κάνουμε με περίσση αγάπη, χωρίς όρια και όρους. Ο παιδαγωγός Κόγκερ γράφει σε ένα βιβλίο του: «Κι αν μια νέα κοπέλα απορριφθεί από το σχολείο, από τον επαγγελματικό και τον κοινωνικό στίβο, ακόμη κι αν απορριφθεί από τον νέο που αγαπά, δε θα οδηγηθεί στα ναρκωτικά ούτε θα σκεφτεί να αυτοκτονήσει, εάν έχει μια μητέρα που την αγαπά και επικοινωνεί μαζί της».

Και θα υπεισέλθω σε ακόμα πιο συγκεκριμένες προτάσεις: Ας διδάξουμε στα παιδιά, από μικρά ακόμη, να επωμίζονται τις ευθύνες των πράξεών τους, να γίνουν

ἐνεργητικὰ μέλη τῆς οἰκογένειας καὶ νὰ συνεισφέρουν στὴ λειτουργία της. Ὅταν πάλι φέρουν εἰς πέρας τὶς ὑπευθυνότητες ποὺ ἀνέλαβαν, ἅς μὴ διστάζουμε νὰ ἐπαινοῦμε καὶ ἐπιβραβεύουμε τὶς προσπάθειές τους. Ἀς τὰ βοηθήσουμε, ἀκόμα, νὰ ξεκαθαρίσουν τὶς ἔννοιες τοῦ καθήκοντος καὶ τοῦ δικαιώματος, τοῦ σωστοῦ καὶ τοῦ λάθους, τοῦ ὀρθοῦ καὶ τοῦ ἐσφαλμένου. Ἀς μάθουμε ἀκόμη στὰ παιδιά μας νὰ ἀγαποῦν καὶ νὰ φροντίζουν τὸ σῶμα τους μέ διάφορα ἀθλήματα. Μιὰ τέτοια φροντίδα φτιάχνει ἕναν ἄνθρωπο ποὺ δὲ θὰ θελήσει νὰ καταστρέψει τὸ σῶμα του μὲ τὶς τοξικὲς οὐσίες, μὲ τὸ ἀλκοόλ, μὲ τὸ κάπνισμα.

Τὸ παράδειγμα τοῦ παιδαγωγοῦ, ὅποιος κι ἂν εἶναι, γονέας ἢ δάσκαλος, διδάσκει πιὸ ἀποτελεσματικὰ ἀπ' ὅ,τι τὰ λόγια καὶ οἱ συμβουλές του. Ὁ γονέας, χρήστης οὐσιῶν ἢ πότης ἢ καπνιστῆς, ἅς ξέρει ὅτι οἱ ἀπαγορεύσεις ἢ οἱ συμβουλές πρὸς τὰ παιδιά του δὲν θὰ ἔχουν καμία θετική ἀπήχηση, ἂν προηγουμένως δὲν κάνει ὁ ἴδιος τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς του, ὥστε νὰ ἀπομακρυνθεῖ ἀπὸ τὶς συνήθειες αὐτές.

Γνωμικὰ καὶ πολλὲς παροιμίες τονίζουν τὴ μεγάλη δύναμη ποὺ ἔχει ἡ ἐπίδραση τοῦ συντρόφου ἢ τῆς παρέας στὴν υἰοθέτηση μιᾶς στάσης. Στὴν προκειμένη περίπτωση, τῆς ἀποδοχῆς τῶν οὐσιῶν. Δικὴ μας προσπάθεια εἶναι νὰ πείσουμε τὸ παιδί μας ὅτι τὸ «ὄχι» σὲ τέτοιες περιπτώσεις δὲν εἶναι ἔνδειξη δειλίας ἢ ἔλλειψη κοινωνικότητας, ἀλλὰ ἀπόδειξη ὅτι διαθέτει δυνατό καὶ σταθερὸ χαρακτήρα. Πρέπει νὰ εἶναι κανεὶς δυνατός, γιὰ νὰ ἀντιστέκεται στὸ ρεῦμα. Ἄν, τελικὰ, ὑποκύψει τὸ παιδί μας, ἅς γνωρίζουμε ὅτι μπορούμε νὰ ζητήσουμε βοήθεια ἀπὸ εἰδικὰ κέντρα θεραπείας καὶ ἀπεξάρτησης, ὅπως ΚΕΘΕΑ κ. ἄ. Ὅ,τι εἰπώθηκε πιὸ πάνω ἀφορᾷ κυρίως τὸ θέμα

τῆς πρόληψης. Ὅλοι ξέρουμε ὅτι:

Ὅλοι ξέρουμε ὅτι «τό προλαμβάνειν κρεῖττον ἐστὶ τοῦ θεραπεύειν».

Στὴν πρόληψη ἀνήκει καὶ ἡ φροντίδα τῶν γονέων νὰ βοηθήσουν τὸ παιδί τους νὰ προσεγγίσει τὸν Θεὸ καὶ νὰ καλλιεργήσει μία ζωντανὴ σχέση μαζί Του. Γνωρίζουμε ὅλοι ὅτι ἡ ἐξάρτηση ἀπὸ τὶς οὐσίες καταστρέφει ὄχι μόνο τὸ σῶμα, ἀλλὰ καὶ τὴν προσωπικότητα τοῦ ἀνθρώπου, ὀδηγώντας τὴν σὲ μαρασμό. Θολώνει τὴν κρίση, ἀποδυναμώνει τὴ θέληση, διαλύει τὶς σχέσεις μὲ τοὺς ἀγαπημένους καὶ ὀδηγεῖ τὸν ἄνθρωπο στὴ μοναξιά, ἔχοντας ὡς συντροφιά μόνο τὶς ψευδαισθήσεις.

Ἀντίθετα, ἡ σχέση μὲ τὸν Θεὸ εἶναι σχέση ζωοποιῶς καὶ ἐλευθερωτικῆς. Ἄν χρησιμοποιήσουμε μεταφορικὰ τὸν ὄρο «ἐξάρτηση», αὐτὴ δὲν σημαίνει ὑποδούλωση, ἀλλὰ ἐλεύθερη καὶ συνειδητὴ σύνδεση μὲ τὴν Πηγὴ τῆς Ζωῆς. Ὅπως εὐστοχα ἔχει εἰπωθεῖ, «ἡ ἐξάρτηση ἀπὸ τὸν Θεὸ εἶναι ἡ μόνη ποὺ δὲν σὲ ἀφανίζει, ἀλλὰ σὲ ἀνασταίνει». Ἡ πίστη στὸν Χριστὸ προσφέρει νόημα στὴ ζωὴ τοῦ νέου, τοῦ χαρίζει δύναμη νὰ ἀντιμετωπίζει τὶς δυσκολίες καὶ θεραπεύει τὰ τραύματα τῆς ψυχῆς.

Ἐνῶ, λοιπόν, ἡ ἐξάρτηση ἀπὸ τὰ ναρκωτικὰ καὶ τὶς ἄλλες ἐξαρτησιογόνες οὐσίες ὀδηγεῖ στὴν ἀπόγνωση, ἡ πρόσκληση τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἐλεύθερη ἀνταπόκριση τοῦ ἀνθρώπου σὲ αὐτὴν ὀδηγοῦν στὴν ἐλπίδα, στὴν ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τοὺς φόβους καὶ τὶς ἀπογοητεύσεις. Μὲ τὴν πίστη στὸν Θεὸ ὁ νέος ἀποκτᾷ ἐσωτερικὴ ἰσορροπία, μαθαίνει νὰ ἀγαπᾷ ἀληθινὰ τὸν ἑαυτό του καὶ τοὺς ἄλλους ἔτσι ἀντὶ νὰ ἀναζητᾷ πρόσκαιρες καὶ μάταιες διεξόδους, στηρίζεται στὴ βέβαιη πηγὴ τῆς ζωῆς, τῆς δυνάμεως καὶ τῆς ἀληθινῆς ἐλευθερίας.

**«Ἡ ἑλληνικωτάτη καὶ ἑνδοξος
πόλις τῶν Σερρῶν καὶ εἶναι
καὶ ἀξίζει νὰ ὀνομάζεται
“μαρτυρική πόλις”».**

Στὸν ἱερὸ Μητροπολιτικὸ Ναὸ Παμμ. Ταξιαρχῶν Σερρῶν, ἱερούργησε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σερρῶν καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγος τὴν Δευτέρα 29 Ἰουνίου 2026, ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποία, ἡ ἁγία Ἐκκλησία μας μὲ λαμπρότητα τελεῖ τὴν ἱερὰ σύναξη τῶν πρωτοκορυφαίων Αποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου. Κατ’ αὐτὴν τὴν ἡμέρα ἐορτάζει καὶ ἡ μεγαλομάρτυς καὶ πανένδοξος πόλις τῶν Σερρῶν τὴν ἐπέτειο τῆς ἀπελευθερώσεώς της, ἀπὸ τοὺς Τούρκους δυνάστες, μετὰ ἀπὸ φρικτὴ δουλεία 530 ἐτῶν συνολικῶς, 529 στοὺς ὀθωμανοὺς Τούρκους (1383-1912) καὶ 8 μηνῶν στοὺς Βουλγάρους, οἱ ὁποῖοι, ἐγκαταλείποντάς την, τὸ ἐσπέρας τῆς 28ης Ἰουνίου 1913, τὴν παρέδωσαν στὴν διὰ πυρὸς ὁλοκληρωτικὴ καταστροφή. Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς θ. Μυσταγωγί-

ας τελέσθηκε καὶ τὸ μυστήριό τῆς εἰς πρεσβύτερον χειροτονίας τοῦ εὐλαβεστάτου διακόνου π. Νικολάου Νικολαΐδη, ὁ ὁποῖος πρὸ μίας ἐβδομάδος, ἐνετάχθη ὀργανικῶς, ὡς ἑγγαμος κληρικὸς στὸ ἔμψυχο δυναμικὸ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Σερρῶν.

Ακολουθῶς, στὶς 10:00 π.μ. ἐψάλη ἡ ἐπίσημος Δοξολογία ἐπὶ τῇ 113ῇ ἐπετείῳ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς πόλεως τῶν Σερρῶν (29-6-1913), στὸν ὡς εἴρηται ἱερὸ Μη-

τροπολιτικὸ Ναό.

Ὁ Σεβασμιώτατος εὐχήθηκε ὅπως οἱ ἐπετειακὲς ἐκδηλώσεις τῶν «Ἐλευθερίων» τῆς μαρτυρικῆς πόλεως τῶν Σερρῶν, ἀποτελέσουν μία καλὴ ἀρχὴ γιὰ ὅλους, ὥστε νὰ μελετήσουμε μὲ προσοχή, ἀντικειμενικότητα καὶ διάθεση μαθητείας τὴν ἐθνικὴ μας ἱστορία. «Ἡ σημερινὴ μεγάλωνυμος ἱστορικὴ ἐπέτειος, εἶπε ὁ Σεβασμιώτατος, λειτουργεῖ καὶ ὡς ἓνα ἰσχυρὸ ἀνάχωμα στὴν ἰσοπεδωτικὴ λήθη τῶν καιρῶν μας, ποὺ ἀπεργάζεται τὴν ἀποδυνάμωση τῶν συνεκτικῶν καὶ ὑπαρκτικῶν στοιχείων αὐτοῦ τοῦ ἔθνους, τῆς φιλοθεΐας, τῆς φιλοπατρίας, τῆς φιλανθρωπίας!».

Στὴν συνέχεια, ὁ Σεβασμιώτατος, ἀφοῦ ἔψαλε τὸν Ἐθνικὸ μας Ὕμνο, μαζί μὲ τὸν ἱερό Κλῆρο, τοὺς Ἀρχόντες καὶ τὸν πιστὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ, μετέβησαν ἐν πομπῇ, στὸν χώρο τῆς πλατείας «Ἐλευθερίας» τῶν Σερρῶν. Ἐκεῖ, ἐνώπιον τοῦ ἀνδριάντος τοῦ μεγάλου Σερραίου ἥρωος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821,

Ἀρχιστρατήγου Ἐμμανουὴλ Παπᾶ, ἐψάλη ἐπιμνημόσυνος δέηση, κατετέθησαν στέφανοι, τηρήθηκε ἐνὸς λεπτοῦ σιγὴ στὴν μνήμη ὅλων ὅσων θυσιάσθηκαν γιὰ τὴν ἐλευθερία τῶν Σερρῶν καὶ ἐψάλη ὁ Ἐθνικὸς μας Ὕμνος. Τέλος, πραγματοποιήθηκε ἡ καθιερωμένη παρέλαση τῶν μαθητικῶν, στρατιωτικῶν καὶ πολιτιστικῶν τμημάτων.

**«Τὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας,
πνευματικὸ ἀντίβαρο
στὴν κρίση τῶν ἡμερῶν».**

Στιγμὲς εὐφρόσυνες εἶχαν τὴν εὐκαιρία νὰ ἀπολαύσουν ὅσοι παρακολούθησαν, τὸ Σάββατο 20 Ἰουνίου 2026, στίς 7:30 τὸ ἀπόγευμα, τὴν μουσικὴ ἐκδήλωση, ποὺ συνδιοργάνωσε ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Σερρῶν καὶ Νιγρίτης μὲ τὸν Δῆμο Βόλβης, ὑπὸ τὸν τίτλο: «ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ».

Ἐκκλησιαστικές Εἰδήσεις καί Χρονικά

Στό παλαιό Δημοτικό Σχολεῖο Βρασ-
νῶν, παρουσία τοῦ Σεβ. Ποιμενάρχου
τῆς Ἐκκλησίας τῶν Σερρών κ. Θεολόγου,
οἱ σπουδαστές του ὡς εἴρηται τμήματος
παρουσίασαν τήν πρόοδό τους κατὰ τήν
ἐφετεινὴ χρονιά, τόσο σὲ θεωρητικὸ ὅσο
καὶ σὲ πρακτικὸ ἐπίπεδο, μὲ τήν ὀρθή
ἐκτέλεση ἐκκλησιαστικῶν ὕμνων καὶ τήν
ὑποδειγματικὴ ἀνάγνωση θεωρητικῶν
στοιχείων τῆς πατροπαράδοτης βυζαντι-
νῆς μουσικῆς.

Ὁ Σεβασμιώτατος μὲ βαθιὰ συγκί-
νηση καὶ πνευματικὴ ἱκανοποίηση δι-
επίστωσε τήν ὑψηλὴ δεξιότητα καὶ ἐρμη-
νευτικὴ ὠριμότητα τῶν σπουδαστῶν,
προτρέποντάς τους νὰ συνεχίσουν τήν
φιλόπονη αὐτὴ προσπάθεια, ἡ ὁποία,
ὅπως χαρακτηριστικῶς εἶπε, ἀποτελεῖ
θεῖο τάλαντο, διακονία καὶ μαρτυρία
τῆς Ἐκκλησίας μας, ποὺ καλλιεργεῖ τήν

ψυχὴ, ἀνυψώνει τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν
ὀδηγεῖ πλησιέστερα στὸν Θεό. Συνεχάρη,
ἐπίσης, τοὺς γονεῖς, ποὺ ἐμπιστεύονται
τοὺς νεαροὺς βλαστοὺς τους στὴν Μητέρα
Ἐκκλησία, καθὼς καὶ τοὺς μαθητὲς γιὰ
τοὺς κόπους ποὺ καταβάλλουν.

Ἀκολούθως, στὴν κεντρικὴ πλατεῖα
«ΧΟΡΟΣΤΑΣΙ» Βρασνῶν, τὰ μέλη τῆς
παραδοσιακῆς Χορωδίας, ὑπὸ τὴν διεύθυν-
ση τοῦ Πρωτοψάλτου κ. Στυλιανοῦ Ζα-
χαρίου, ἀπέδωσαν μὲ μοναδικὸ τρόπο πα-
ραδοσιακὰ τραγούδια, ἀπὸ τὴν πολύτιμη
μουσικὴ παράδοση τῆς Πατρίδος μας,
ἀποσπώντας τὸ θερμὸ χειροκρότημα τοῦ
πυκνοῦ κοινοῦ. Παρόντες μεταξὺ ἄλλων
ἦταν καὶ ὁ Δήμαρχος Βόλβης κ. Διαμαντῆς
Λιάμας, δημοτικοὶ καὶ τοπικοὶ Σύμβουλοι,
ὁ Πρόεδρος τῆς Κοινότητος Βρασνῶν κ.
Παῦλος Βαλαβάνης καὶ πλήθος κόσμου.

Ἐκδήλωση ἱστορικῆς μνήμης ἀφιερωμένη στό τραγικὸ γεγονός τοῦ Ὀλοκαυτώματος τῆς Νιγρίτης.

Μὲ ἰδιαίτερη ἐπιτυχία καὶ μεγάλη συμμετοχὴ τοῦ κοινοῦ πραγματοποιήθηκε, τὸ Σάββατο 13 Ἰουνίου 2026, στὶς 8:00 τὸ ἀπόγευμα, στὸν ἱερό Ναὸ Ἀγ. Γεωργίου Νιγρίτης, ἐκδήλωση ἱστορικῆς μνήμης, σὲ συνεργασία μὲ τὸν Δήμο Βισαλτίας, ἀφιερωμένη στοῦ τραγικοῦ γεγονότος τοῦ Ὀλοκαυτώματος τῆς Νιγρίτης καὶ τῆς εὐρύτερης περιοχῆς τῆς Βισαλτίας ἀπὸ τοὺς Βουλγάρους τὸ τετράημερο 17-20/6/1913, μὲ ἀποτέλεσμα πάνω ἀπὸ 600 νεκρούς, ἑκατοντάδες ἀγνοούμενους καὶ χιλιάδες σπίτια καμένα καὶ γκρεμισμένα.

Κεντρικὸς ὁμιλητὴς τῆς ἐκδήλωσης ἦταν ὁ Ἀντιστράτηγος ε.α. κ. Λάζαρος Καμπουρίδης, καταγόμενος ἀπὸ τὴν Βέργη Βισαλτίας, ὁ ὁποῖος παρουσίασε μία

ἐξαιρετικὰ τεκμηριωμένη καὶ ἱστορικὰ ἐμπεριστατωμένη ὁμιλία μὲ θέμα: «Τὸ Ὀλοκαύτωμα τῆς Νιγρίτας – ἓνα διαχρονικὸ μήνυμα στὸν Ἑλληνισμό».

Ὁ Στρατηγὸς μέσα ἀπὸ ἱστορικὰ στοιχεῖα, μαρτυρίες καὶ ἀναφορὲς στὰ δραματικὰ γεγονότα τῆς ἐποχῆς, ἀνέδειξε τὸ μέγεθος τῆς καταστροφῆς καὶ τῆς θυσίας τῶν κατοίκων τῆς περιοχῆς, ὑπογραμμίζοντας τὴ σημασία τῆς διατήρησης τῆς ἱστορικῆς μνήμης ὡς πολὺτιμης παρακαταθήκης γιὰ τὶς ἐπόμενες γενιές. Σημαντικότερη ἦταν ἡ ἀναφορὰ τοῦ ὁμιλητοῦ στὴν σχέση τῶν γεγονότων αὐτῶν τοῦ παρελθόντος μὲ τὰ σύγχρονα γεωπολιτικὰ τεκταινόμενα στὴν περιοχή μας.

Ἰδιαίτερη βαρύτητα εἶχε καὶ ἡ τοποθέτηση τοῦ Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου τῆς Σερραϊκῆς Ἐκκλησίας κ. Θεολόγου, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ συνεχάρη θερμὰ τὸν ὁμιλητὴ γιὰ τὴν πληρότητα, τὴ σοβαρότητα καὶ τὴν ἐπιστημονικὴ ἀριότητα τῆς παρουσίας

σής του, τόνισε ὅτι ἡ ἱστορία δὲν ἀποτελεῖ ἀπλῶς καταγραφή γεγονότων τοῦ παρελθόντος, ἀλλὰ πολύτιμο ὁδηγὸ γιὰ τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον τοῦ ἔθνους.

Τὴν ἱστορικὴ αὐτὴ ἐκδήλωση λάμπρυναν μὲ τὴν παρουσία καὶ τὶς ἐξαιρετικὲς ἐρμηνεῖες τους οἱ 2 Χορωδίες τῆς Νιγρίτης, καθὼς καὶ ὁμάδα Νιγριτινῶν μαθητῶν τοῦ Μουσικοῦ Σχολείου Σερρῶν, ποὺ συμμετεῖχαν στὸ πρόγραμμα, προσδίδοντας ἰδιαίτερη συγκίνηση στὴν βραδιά.

Ἡ βραδιά ὁλοκληρώθηκε μέσα σὲ ἀτμόσφαιρα συγκίνησης καὶ ἐθνικῆς ὑπερηφάνειας, ἀφήνοντας σὲ ὅλους τὸ διαχρονικὸ μήνυμα ὅτι ἡ ἱστορικὴ μνήμη ἀποτελεῖ χρέος, εὐθύνη καὶ φάρο πορείας γιὰ τὸ μέλλον.

Στὴν ἐκδήλωση παρέστησαν μετὰξὺ ἄλλων καὶ ἡ Δήμαρχος Βισαλτίας κ. Εὐανθία Πλιάκου, οἱ Βουλευτὲς Ν. Σερρῶν κ. κ. Θεόφιλος Λεονταρίδης καὶ Κωνσταντῖνος Μπούμπας, ἐκπρόσωπος τῆς Βουλευτοῦ κ. Φωτεινῆς Αραμπατζῆ, ἐκπρόσωπος τοῦ

Ταξιάρχου τῆς 10 Μ.Τ.Π., ἐκπρόσωποι τῆς Αστυνομίας καὶ τῆς Πυροσβεστικῆς, οἱ πρώην Δήμαρχοι Βισαλτίας κ. κ. Δημήτριος Δάπης καὶ Αθανάσιος Μασλαρινός, ὁ Πρόεδρος τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Βισαλτίας, Ἀντιδήμαρχοι, ὁ Πρόεδρος τῆς Τ.Κ. Νιγρίτης, Δημοτικοὶ καὶ Τοπικοὶ Σύμβουλοι, ἐκπρόσωποι ἄλλων Ἀρχῶν καὶ φορέων καὶ πλήθος κόσμου.

**«Οἱ Σερραῖοι τιμοῦν
μέ βαθιὰ εὐλάβεια τὸν
Ἅγ. Λουκᾶ τὸν ἱατρό!».**

Τὴν πανσεβάσμιο ἱερὰ μνήμη τοῦ Ἀγ. Λουκᾶ, Ἀρχιεπισκόπου Συμφερουπόλεως τῆς Κριμαίας, ἐόρτασε μὲ λαμπρότητα καὶ ἡ κατὰ Σέρρας Ἐκκλησία, μὲ ἐπίκεντρο τὸ ὁμώνυμο Παρεκκλήσιο τῆς πόλεως τῶν Σερρῶν.

Πρὸ τῆς ἀπολύσεως τῆς πανηγυρικῆς Ἀρχιερατικῆς θ. Λειτουργίας, ποὺ τελέ-

σθηκε τὴν Πέμπτη 11 Ἰουνίου, στὸ ὡς εἶρηται ἑορτάζον ἱερὸ Παρεκκλήσιο, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σερρών καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγος, στὸ μεστὸ πνευματικῶν νοημάτων κήρυγμά του ἀναφέρθηκε στὴν θαυμαστή, ἁγιοπνευματικὴ βιοτὴ τοῦ συγχρόνου ἁγίου τῆς Ἐκκλησίας μας, μία βιοτὴ μὲ βαθιὰ πίστη στὸν Ἰησοῦ Χριστό, Εὐαγγελικὸ φρόνημα, πλατυσμὸ ἔμπρακτης ἀγάπης, ἀλλὰ καὶ θλίψεις, μαρτύρια, ἐξορίες, φυλακίσεις καὶ διωγμούς.

Οἱ μνήμες τῶν ἁγίων τῆς πίστεώς μας, μᾶς ὑπενθυμίζουν μὲ τὸν πιὸ δυνατὸ τρόπο τὸν πραγματικὸ σκοπὸ τῆς ζωῆς μας, ποὺ δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν ἁγιασμό μας, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ ἁγιώτατο θέλημα τοῦ Κυρίου μας. Αὐτὸ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ πίστευσαν, ὑπηρετήσαν καὶ ἐβίωσαν αὐθεντικῶς ὅλοι οἱ ἅγιοι, παλαιοὶ καὶ νέοι, οἱ ὁποῖοι ἀνεδείχθησαν φίλοι γνήσιοι τοῦ Χριστοῦ, θεοῦμενοι ἄνθρωποι, ἐπιστολὴ Χριστοῦ, γνήσια πρότυπα ἀρετῆς καὶ ἡθους, ἀκοίμητοι πρεσβευτὲς καὶ ὁδηγοὶ μας πρὸς τὸν

Κύριον, κοινωνοὶ τῶν παθημάτων καὶ τῆς δόξης Του, ἀξεπέραστα πρότυπα πίστεως, ὁμολογίας καὶ ζωῆς.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ ὁλοφώτεινο νέφος τῶν ἁγίων ἰδιαίτερα θέση κατέχει, ὡς ὄργανο τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ καὶ σκευὸς τῆς ἐκλογῆς Του καὶ ὁ ἅγιος πατέρας μας, Ἐπίσκοπος καὶ ὁμολογητὴς τῆς Ἐκκλησίας μας (1877-1961), Λουκάς ὁ ἱατρὸς καὶ Ποιμένας.

Ὁ Ἁγ. Λουκάς ἔζησε καὶ ἀγωνίσθηκε στὰ σκληρότατα χρόνια τῆς διακηρυγμένης ἀθεΐας στὴν Ρωσία καὶ ἀνεδείχθη μέσα ἀπὸ τὴν μαρτυρικὴ του ζωὴ, μιμητὴς τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, τύπος τοῦ ἀληθοῦς καὶ φιλοστόργου Ποιμένος, ποὺ προσέφερε τὴν ζωὴ του θυσιαστικῶς ὑπὲρ τῆς Εὐαγγελικῆς ἀληθείας καὶ τοῦ ποιμνίου του. Ἀπὸ τὸ ἀθεϊστικὸ καθεστῶς τῆς ἐποχῆς διώχθηκε, διασύρθηκε, ἐξορίσθηκε, ταπεινώθηκε, συκοφαντήθηκε, ὑπέστη ψυχικὰ καὶ σωματικὰ μαρτύρια γιὰ χάριν τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας Του, ἔφτασε

παραπλησίον πικροῦ θανάτου.

Μὲ ἓναν ἰδιαίτερο τρόπο ὁμιλεῖ ὁ Ἀγ. Λουκᾶς ὁ ἱατρὸς καὶ σ' ἐμᾶς τοὺς Ἕλληνες Ὁρθοδόξους, καθὼς μετὰ τὴν ὁσιακὴ του κοίμηση στὴν Συμφερούπολη τῆς Κριμαίας τὴν 11η Ἰουνίου τοῦ ἔτους 1961, τὸ πλῆθος τῶν θαυμάτων του τὸν καθιέρωσαν στὴν συνείδηση τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος. Ὡς ἰδιαίτερος τιμᾶται ἡ ἱερὰ μνήμη του καὶ στὴν Πατρίδα μας, ὅπου ἡ χάρις του θαυματουργεῖ, φωτίζει τὶς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων μὲ τὸ ζωογόνο Φῶς τοῦ Χριστοῦ.

Ἰδιαίτερος λαοφιλὴς, ὅμως, εἶναι ὁ νεοφανὴς ὁμολογητὴς τῆς πίστεώς μας καὶ στὴν πόλη τῶν Σεργῶν, καθὼς τὸ ὁμορφο αὐτὸ ναῦδριο στὸ προαύλιο τοῦ παλαιοῦ Ὁρφانوτροφείου, ποὺ τιμᾶται ἀπὸ τὸ ἔτος 2009 στὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου νεομάρτυρος Ἰωάννου τοῦ Σεργαίου καὶ τοῦ Ἁγίου Λουκᾶ τοῦ ἱατροῦ, ὅπου σήμερα, ὡς λατρευτικὴ κοινότητα πίστεως εἴμεθα συνηγμένοι στὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ πόλις τῶν Σεργῶν τιμᾷ τὸν ὀλοφώτεινο ἀστέρα τῆς Ἐκκλησίας μας, Ἀγ. Λουκᾶ, ποὺ ἦλθε καὶ σωματικῶς ἀνάμεσά μας, διὰ τῆς χάριτος τῶν ἱερῶν λειψάνων του νὰ ἐπισταλάξει τὸ βάλαμο τῆς θείας παρηγορίας στὶς ψυχὰς τοῦ πιστοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας ἐπαρχίας, ἦλθε νὰ ἐπιχορηγήσει τὴν πίστη μας, ἦλθε νὰ χαριτώσει τὸν ἀγῶνα μας μὲ οὐράνια εὐλογία. Ἀπόδειξις, ἡ κοσμοσυρροὴ αὐτῶν τῶν ἡμερῶν! Οἱ φιλάγιοι Σεργαῖοι ἀπολαμβάνουν δρόσον, πνευματικὴν καὶ ὑλικήν, καθὼς προσέρχονται γιὰ νὰ λάβουν τὴν χάρη καὶ τὴν εὐλογία τοῦ λαοφιλοῦς καὶ θαυματουργοῦ Ἀγ. Λουκᾶ.

Μὲ τὴν δύναμη τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ

Χριστοῦ, εἴθε κι ἐμεῖς, νὰ πορευόμεθα στὴν ζωὴ μας, ὡς ὁ Ἀγ. Λουκᾶς, ἔχοντες ὁμολογιακὸ φρόνημα, ἐκκλησιαστικὸ ἦθος, πλατυσμὸ καὶ εὐλυκρίνεια αἰσθημάτων, λατρεῖα γιὰ τὸν Σωτῆρα μας Ἰησοῦ Χριστό, ἀφοσίωση καὶ σεβασμὸ στὴν ἁγία Μητέρα μας Ἐκκλησία, ἀγάπη, κατανόηση καὶ στοργή γιὰ τοὺς ἀνθρώπους!.

**«Ὁ Ἀγ. Λουκᾶς ὁ ἱατρὸς
ἐτίμησε μὲ τὴν ἁγία ζωὴ
τοῦ τῆν Ἐκκλησία
καὶ τὴν ἐπιστήμη».**

Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Σεργῶν καὶ Νιγρίτης, μὲ ἀφορμὴ τὸν ἐφετεινὸ ἐορτασμὸ τῆς φωτοφόρου μνήμης τοῦ Ἀγ. Λουκᾶ τοῦ ἱατροῦ, Ἀρχιεπισκόπου Συμφερουπόλεως τῆς Κριμαίας, μὲ τιμὴ, σεβασμὸ καὶ χαρὰ πνευματικὴ, ὑποδέχθηκε, τὴν Τετάρτη 10 Ἰουνίου 2026, στίς 7:30 τὸ ἀπόγευμα, στὸ ὁμώνυμο ναῦδριο, στὸ προαύλιο τοῦ παλαιοῦ Ὁρφانوτροφείου Σεργῶν, ἀπότμημα τοῦ χαριτοβρύτου λειψάνου τοῦ νεοφανοῦς ὁμολογητοῦ τῆς πίστεώς μας, τὸ ὁποῖο εὐρίσκεται ἀποθησαυρισμένο στὴν ἱερὰ Μονὴ Παναγίας Δοβρὰ Βεροίας.

Ἀμέσως μετὰ τὴν πάνδημη ὑποδοχὴ τοῦ ἱεροῦ λειψάνου, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σεργῶν καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγος χοροστάτησε στὴν ἀκολουθίᾳ τοῦ πανηγυρικοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς ἐορτῆς τοῦ ἁγίου, παρουσία μεγάλου πλῆθους φιλαγίων χριστιανῶν, οἱ ὅποιοι κυριολεκτικῶς προσήλθαν ποταμηδόν, γιὰ νὰ λάβουν τὴν χάρη τοῦ μεγάλου ἱατροῦ καὶ Ποιμένος τῆς Ἐκκλησίας μας.

Πρὸ τῆς ἀπολύσεως τῆς ἱερᾶς

ἀκολουθίας, ὁ Σεβασμιώτατος, ἀφ’ οὗ εὐχαρίστησε, διὰ θερμῶν λόγων, τόσο τὸν Σεβ. Μητροπολίτη Βεροίας, Ναούσης καὶ Καμπανίας κ. Παντελεήμονα, πολυσέβαστο ἐν Χριστῷ ἀδελφὸ καὶ συλλειτουργό, ὅπως χαρακτηριστικῶς εἶπε, ὅσο καὶ τοὺς κομίσαντες τὸ ἱερὸ λείψανο, π. Ἱερεμία καὶ π. Κωνσταντῖνο, ὁμίλησε πρὸς τὸ πολυπληθὲς ἐκκλησίασμα, τονίζοντας μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς:

«Εορτάζουμε ἀφ’ ἐσπέρας, λαμπρῶς, τὸν ὀλοφώτεινο νοητὸ ἀστέρα τῆς Ἐκκλησίας μας, τὸν Ἀγ. Λουκᾶ τὸν ἱατρό, Ἀρχιεπίσκοπο Συμφερουπόλεως τῆς Κριμαίας, ὁποῖος ἐξῆσε τὸν περασμένο αἰῶνα στὰ δύσκολα χρόνια τῆς κεκηρυγμένης ἀθεΐας στὴν τότε Σοβιετικὴ Ἑνωση.

Ὁ Ἀγ. Λουκᾶς διεκρίθη, ὅχι μόνον, στὴν ἱατρικὴ ἐπιστήμη, τὴν ὁποία μάλιστα ὑπηρετήσε μὲ τρόπο μοναδικό, μὲ θαυμαστὰ πάντοτε ἀποτελέσματα γιὰ τοὺς ἀσθενεῖς του, ὡς ἀποτέλεσμα τῆς συνέργειας καὶ συλλειτουργίας τῆς

παντοδυνάμου χάριτος τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποία πάντοτε ἐπεκαλεῖτο, πρὶν ἀπὸ κάθε ἐπέμβαση, μὲ τὴν λιπαρὰ ἐπιστημονικὴ του κατάρτιση καὶ γνώση. Ἀνεγνώριζε ὅτι, πάνω ἀπὸ τὰ ἐπιτεύγματα τῆς ἀνθρώπινης σκέψεως καὶ ἐπιστήμης, ὑπάρχει μία ἀνωτέρα δύναμις, ἡ πανσθενουργὸς καὶ ἀκατάβλητος δύναμις τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία ἀνοίγει διεξόδους στὰ ἀνθρώπινα ἀδιέξοδα. Στοὺς ἀσθενεῖς τοῦ ἐβλεπε, πρωτίστως, τὸ πρόσωπο τοῦ Ἰδίου τοῦ Θεοῦ καὶ ὡς ἀδελφούς του, μὲ τὴν δύναμη τῆς προσευχῆς καὶ τῆς πίστεως στὸν Χριστό, ἐθεράπευε τὸ ἀσθενὲς τῆς ἀνθρωπίνης φύσεώς τους.

Ἀλλά, καὶ ὡς ὀρθόδοξος κληρικός καὶ μάλιστα Ἐπίσκοπος, ὁ Ἀγ. Λουκᾶς, ἀνεδείχθη ὁ καλὸς Ποιμένας τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ἀληθής, ὁ ὁμολογητής, ὁ φιλόστοργος Πατέρας, ὁ ἀκατάβλητος ἀγωνιστής, ὁ ἀντιστασιακὸς ὑπὲρ τῆς Εὐαγγελικῆς πίστεως καὶ τοῦ αὐθεντικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἥθους, ὁ μάρτυρας ὁ πιστός,

ὁ ὀλοφώτεινος λειτουργὸς καὶ Ποιμένας τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὸς ἦτο ὁ Ἀγ. Λουκάς, ὁ Ἐπίσκοπος καὶ ἱατρός, ὁ ἐπιστήμων, ὁ ὁποῖος ἐστόλιζε μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἐνοικοῦσε στὴν χαριτοφόρα ὑπαρξή του, τὴν ἀνθρώπινη γνώση καὶ ἐπιστήμη. Ἐφρόντιζε, ἕως θυσίας, ὅμως καὶ ὡς ἀληθῆς Ποιμένας τὸ χειμαζόμενο ποίμνιο τοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ τὸν καύσωνα τῆς ἀθεΐας, ποὺ ἀπειλοῦσε νὰ σαρώσει ὅ,τι εὐσεβὲς καὶ Ὁρθόδοξο ὑπῆρχε στὶς ἀνθρώπινες ψυχές. Πολλές φορές ἐξορίσθηκε στὴν παγωμένη Σιβηρία, ὑπομένοντας πολλὰ καὶ μεγάλα βάσανα ὑπὲρ τῆς ἀληθείας τοῦ Χριστοῦ».

Ἀκολουθῶς, στὶς 9:00 τὸ βράδυ, στὸν αὐλεῖο χώρο τοῦ ἱεροῦ Παρεκκλησίου ἔλαβε χώρα ἐκδήλωση λόγου, στὴν ὁποία ὁμίλησε ὁ ἀδελφὸς τῆς ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας Δοβρά, πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτης π. Ἱερεμίας Γεωργαλάς, μὲ θέμα: «Διδάγματα ζωῆς αἰωνίου, ἀπὸ τὴν βιοτὴ τοῦ Ἀγ. Λουκά τοῦ ἱατροῦ», ἐνῶ στὴν συνέχεια, προβλήθηκε σύντομο ντοκιμαντέρ γιὰ τὸν πανθαύμαστο Ἐπίσκοπο τῆς Ἐκκλησίας

μας (1877-1961), ποὺ ἀναδείχθηκε τύπος τοῦ ἀληθοῦς καὶ φιλοστόργου Ποιμένος, προσφέροντας τὴν ζωὴ του θυσιαστικῶς ὑπὲρ τῆς Εὐαγγελικῆς ἀληθείας καὶ τοῦ ποιμνίου του.

Ὁ Σερρῶν Θεολόγος προσκυνητὴς στὸν Ἀγ. Νεκτάριο Αἰγίνης.

Στὴν ἱερὰ Μονὴ Ἀγ. Τριάδος Αἰγίνης, ὅπου εὐρίσκονται ὁ τάφος καὶ τὰ θαυματόβρυτα λείψανα τοῦ ἐφόρου καὶ κτίτορος αὐτῆς, Ἀγ. Νεκταρίου Ἐπισκόπου Πενταπόλεως, ἱερούργησε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σερρῶν καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγος, τὴν «Κυριακὴ τῶν Ἀγ. Πάντων», 7 Ἰουνίου 2026, μὲ τὴν πληθωρικὴ συμπροσευχητικὴ παρουσία τοῦ φιλαγίου λαοῦ τοῦ Θεοῦ.

Πρὸ τοῦ «Δί' εὐχῶν» τῆς θ. Λειτουργίας, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σερρῶν, ἀφοῦ εὐχαρίστησε, τόσο τὸν σεπτὸ Ποιμενάρχη τῆς νησιωτικῆς Μητροπόλεως τοῦ Ἀργοσαρωνικοῦ, Ὑδρας, Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης

κ. Εφραίμ, γιὰ τὴν παραχώρηση τῆς κυριαρχικῆς τοῦ ἀδείας γιὰ τὴν τέλεση τῆς ἀναιμάκτου Μυσταγωγίας, ὅσο καὶ τὴν ὀσιολ. Καθηγουμένη Τιμοθέη καὶ τὴν περὶ αὐτὴν ἱερὰ ἀδελφότητα, γιὰ τὴν ἀρχοντική φιλοξενία, ἐπικαλέσθηκε στοὺς παρισταμένους προσκυνητὲς τὴν χάριν καὶ τὴν κραταιὰ προστασία τοῦ συγχρόνου ἁγίου τῆς θερμορρογῆς πίστεως, τῆς ἀκοιμήτου προσευχῆς, τῆς ἀστεϊρευτῆς ὑπομονῆς, τῆς ἀγάπης, τῆς μακροθυμίας, τῆς συγχωρητικότητος, Νεκταρίου τοῦ θαυματουργοῦ.

**«Πεντηκοστὴν ἐορτάζομεν
καὶ Πνεύματος ἐπιδημίαν...καὶ
ἐλπίδος συμπλήρωσιν!»**

Μὲ τὴν δέουσα ἱεροπρέπεια καὶ ἐκκλησιαστικὴ λαμπρότητα τίμησε λειτουργικῶς καὶ ἡ Ἐκκλησία τῶν Σερῶν τὸ «πανάγιον καὶ ζωοποιὸν καὶ παντοδύναμον Πνεῦμα,

τὸν ἕνα τῆς Τριάδος Θεόν, τὸ ὁμότιμον καὶ ὁμοούσιον καὶ ὁμόδοξον τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ».

Ἀφ' ἐσπέρας τῆς μεγάλης ἐορτῆς, Κυριακῇ 31 Μαΐου 2026, τελέσθηκε ὁ μέγας πανηγυρικὸς Ἑσπερινός, στὸν ἐορτάζοντα ἱερὸ Ναὸ Ἀγ. Τριάδος Λιβαδοχωρίου, χοροστατήσαντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σερῶν καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγου.

Τὴν, Δευτέρα 1 Ἰουνίου, ὁ Σεβασμιώτατος ἱερούργησε στὴν πανηγυρικὴ θ. Λειτουργία, ποὺ τελέσθηκε στὸν ἐορτάζοντα ἱερὸ Ναὸ Ἀγ. Τριάδος Τραγίλου.

Πρὸ τῆς ἀπολύσεως τῆς θ. Μυσταγωγίας, ὁ Σεβασμιώτατος ὁμίλησε μὲ λόγο θεολογικὸ, τονίζοντας ὅτι τὸ θεῖο κήρυγμα, ὡς χαρισματικὴ δωρεὰ τοῦ παναγίου Πνεύματος στὴν λατρεύουσα χριστιανικὴ κοινότητα καὶ ἔργο ἀποστολικὸ ἀποτελεῖ δομικὸ στοιχεῖο τῆς θ. Λατρείας τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀπὸ τὰ πρῶτα ἀκόμη ἀποστολικά χρόνια.

«Ὁ σωστικὸς λόγος τοῦ Θεοῦ, τὸ

θεῖο κήρυγμα, εἶπε, δὲν εἶναι μία ἄνευρη θεωρία, ἀλλὰ ζωὴ καὶ μάλιστα ποιότητα καὶ πληρότητα χριστοζωῆς, ἡ ὁποία χαρακτηρίζεται ἀπὸ πίστη, ζωὴ, φῶς, ἀλήθεια, ἀγάπη. Αὐτὴν τὴν πίστη, τὴν πίστη τοῦ Εὐαγγελίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, παρέλαβε ἡ Ἐκκλησία μας, ἡ Ὅποια πάντοτε “ἀληθεύει ἐν ἀγάπῃ καὶ ἀγαπᾷ ἐν ἀληθείᾳ” (Ἐφεσ. 4,15).

Σήμερα, ἡ Ἐκκλησία μας ὑποδεικνύει μ’ ἓναν τρόπο θαυμαστὸ καὶ παράδοξο, συγκλονιστικὸ καὶ ἐξαίσιο, τὸ ἔργο αὐτοῦ Παρακλήτου, ποὺ μᾶς ὁδηγεῖ στὴν σώζουσα ἀλήθεια, μᾶς φανερώνει τὸν ἴδιο τὸν Χριστό, ὡς Σωτῆρα καὶ Λυτρωτὴ τοῦ κόσμου, μᾶς μυσταγωγεῖ στὴν ἐν Χριστῷ ζωὴ καὶ γίνεται ὁ ἄλλος Παράκλητος, ὁ παρηγορητὴς καὶ συμπαρυστάτης μας στὸν πνευματικὸ μας ἀγῶνα, κύριος σκοπὸς τοῦ ὁποίου, κατὰ τὸν ἅγιο Σιλουανὸ τὸν Ἀθωνίτη, εἶναι νὰ κρατήσουμε τὴν χάρη τοῦ ἁγίου Πνεύματος μέσα μας.

Ὅργανα αὐτοῦ τοῦ ἱεροῦ ἔργου

ὑπῆρξαν οἱ μαθητὲς τοῦ Κυρίου μας, οἱ ὁποῖοι, μὲ τὴν γλωσσοπυρσόμορφο χάρη τοῦ Παρακλήτου, κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, ἐγιναν Κήρυκες καὶ Εὐαγγελιστὲς τῆς ἀληθείας Του. Μὲ τὴν δύναμη αὐτῆς τῆς πυρφόρου δωρεᾶς, τῆς θερμουργοῦ καὶ θεραπευτικῆς, τῆς ἐν εἶδει πυρίνων γλωσσῶν καθαρτικῆς καὶ φωτιστικῆς καθόδου τοῦ παναγίου Πνεύματος, στὸ ὑπερῶο τῶν Ἱεροσολύμων, ὅπου ἔλαβε χώρα ὁ Μυστικὸς Δεῖπνος καὶ ἡ παράδοση τοῦ μυστηρίου τῆς θ. Εὐχαριστίας, ἐσαγήνευσαν μὲ τὴν σαγήνη τοῦ θεοῦ Εὐαγγελίου ὁλόκληρη τὴν οἰκουμένη στὴν θεογνωσία καὶ τὴν ἐν Χριστῷ σωτηρία, χωρὶς νὰ καταργοῦν, ἀλλ’ ἀντιθέτως, ἀξιοποιῶντας, πολλαπλασιάζοντας καὶ ἐξαγιάζοντας τὰ χαρίσματα, ποὺ ἔλαβαν ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Θεόν.

Ὁ Σωτῆρας Χριστός, ἡ αὐτοαλήθεια, ἡ αὐτοζωή, ἡ αὐτοαγάπη, διὰ τῆς Ἐκκλησίας Του ἐλευθερώνει καὶ ἀνιστὰ τὸν κόσμον μέσα ἀπὸ αὐτὸ τὸ ὄντολογικόν,

ἠθικό καί πνευματικό τέλμα. Ὁ Κύριός μας φανεροῦται καί βιοῦται μέσα στήν Ἐκκλησία, ὡς ἡ μοναδική Ὁδός σωτηρίας μέσα ἀπό τήν Ὅποία, ὁ ἄνθρωπος γνωρίζει τόν Θεόν, ἀγιάζεται, ἀποκτᾷ πείρα τῆς θείας υἰοθεσίας, ἱεροποιεῖται καί ὠραιοποιεῖται, γίνεται κληρονόμος τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Αὐτός εἶναι ὁ ἀδαπάνητος θησαυρός τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ ἐνανθρωπήσας Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἡ ἀνίκητη δύναμη, τὸ ἀπόρθητο τεῖχος, ἡ ἀστείρευτη πηγὴ ζωῆς καί ἀγιασμοῦ, χάριτος καί ἐλπίδος θεϊκῆς!

Εἶθε, λοιπόν, μὲ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ νὰ πορευόμεθα σ' αὐτὴν τὴν ζωὴ μὲ τὸ βλέμμα τῆς καρδιᾶς μας, πάντοτε, προσηλωμένο μὲ ἐμπιστοσύνη στὸν Σωτῆρα μας Ἰησοῦ Χριστό, ποὺ τὴν κυμαινομένη θάλασσα τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, ἀποτελεσματικῶς τιθασεύει καί γαληνεύει καί τὴν ζωὴ μας ὁλόκληρη ἀσφαλίζει καί ἀγιάζει.

Ἄς ἀκούσουμε καί ἄς ἀκολουθήσουμε μὲ πιστότητα, λοιπόν, τὴν φιλάνθρωπη καί θεραπευτικὴ φωνὴ τοῦ ἐν τριάδι προσκυνουμένου Θεοῦ, τὴν φωνὴ τῆς ἀληθείας, ἔτσι ὥστε, διὰ τῆς μετανοίας νὰ ἐλκύσουμε τὴν χάρη Του καί νὰ βασιλεύσει στὴν ζωὴ μας ἡ εἰρήνη, ἡ χαρὰ, ἡ ἀγάπη καί ἡ δικαιοσύνη Του. Ἀμήν!».

**«Τὸ ἀείζωο θεῖο πῦρ
τῆς ἁγίας Πεντηκοστῆς
συγκροτεῖ καί συνέχει
τὴν Ἐκκλησία!».**

Στὸν ἱερό Μητροπολιτικό Ναὸ Παμμ. Ταξιαρχῶν Σερρών ἱερούργησε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σερρών καί Νιγρίτης κ.

Θεολόγος, τὴν Κυριακὴ τῆς ἁγίας Πεντηκοστῆς, 31 Μαΐου 2026, ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποία, σύνολος ἡ ἁγία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας, τιμᾷ λειτουργικῶς τὸ μέγα καί θαυμαστὸ γεγονός τῆς ἐν εἵδει πυρίνων γλωσσῶν καθόδου τοῦ παναγίου Πνεύματος στοὺς ἁγίους μαθητὲς τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, στὸ ὑπερῶ τῶν Ἱεροσολύμων, καθιστῶντας τοὺς Ἀποστόλους καί Εὐαγγελιστὲς τοῦ σωτηριώδους μηνύματός Του, σ' ὁλόκληρη τὴν τότε γνωστὴ οἰκουμένη. Πρὸ τῆς ἀπολύσεως τῆς ἱερᾶς ἀκολουθίας τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς γονυκλισίας, ὁ Σεβ. εὐχήθηκε πατρικῶς σὲ ὅλους τοὺς εὐλαβεῖς πιστοὺς χρόνια πολλὰ κι εὐλογημένα, πεπληρωμένα μὲ τὸ ἀείζωο θεῖο πῦρ τῆς ἁγίας Πεντηκοστῆς, τὸ ἀναιρετικὸ καί θεραπευτικὸ τῆς διασπαστικῆς καί διαιρετικῆς ἐνεργείας τῆς ἁμαρτίας στὸν κόσμος, ποὺ καρποφορεῖ στὶς ταπεινὲς καί ἀγαθὲς καρδίες τὸ θαῦμα τῆς ἐν ἀγίῳ Πνεύματι ζωῆς, παράγει καρποὺς ἐγχριστώσεως, ἁγιοσύνης καί σωτηρίας, συγκροτεῖ, συνέχει, διακρατεῖ καί σκεπάζει προστατευτικῶς καί τὸν ἀγιώτατο θεανθρώπινο θεσμό τῆς ἁγίας

Ἐκκλησιαστικές Εἰδήσεις καὶ Χρονικά

Ἐκκλησίας σὲ μιὰ ἀδιάσπαστη συνοχή καὶ ἐνότητα.

**«Δώστε στὰ παιδιά φτερὰ
δυνατὰ γιὰ νὰ πετάζουν
ψηλά καὶ ρίζες βαθιές γιὰ
νὰ ἀντέξουν!».**

Πραγματοποιήθηκε, τὸ ἀπόγευμα τοῦ Σαββάτου 30 Μαΐου 2026, ἡ λήξη τοῦ ἐφτεταετοῦ κατηχητικοῦ ἔτους τῆς Ἐκκλησίας τῶν Σερρών καὶ τῆς Νιγρίτης, μὲ τὴν συμμετοχὴ τῶν παιδιῶν ὅλων τῶν κατηχητικῶν βαθμίδων, στὸν χώρο τοῦ ἱεροῦ Παρεκκλησίου Ἀγ. Παντελεήμονος Θερμῶν. Τὴν αὐλαίᾳ τῆς ἐορτῆς, τὴν ὁποία παρουσίασε ὁ ὑπεύθυνος τοῦ Γραφείου Νεότητος τῆς Σερραϊκῆς Ἐκκλησίας, πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτης π. Νικήτας Χαλέμης, ἀνοίξε μὲ παλμὸ καὶ ζωντάνια, ὑπὸ τὴν διεύθυνση τῆς χοράρχου κ. Μαρίας Κουβακλή, ἡ νεανικὴ Χορωδία τῆς Ἐκκλησίας τῶν Σερρῶν «ΑΓΓΕΛΩΝ ΦΩΝΕΣ». Μέσα σὲ κλίμα ἀπλότητος καὶ χαρᾶς, παρουσίασε πλούσιο μουσικὸ πρόγραμμα,

ἀποσπῶντας τὸ χειροκρότημα ὅλων.

Στὴν συνέχεια, ἀγόρια καὶ κορίτσια ἐνοριῶν τῆς πόλεως τῶν Σερρῶν καὶ τῆς Μητροπολιτικῆς περιφερείας τῆς Νιγρίτης ἀπήγγειλαν ποιήματα, ἀπέδωσαν τραγούδια, ἔπαιξαν μουσικὰ ὄργανα, παρουσίασαν σύντομα δρώμενα, χόρεψαν παραδοσιακοὺς σκοποὺς.

Ὁ Σέβ. κ. Θεολόγος στὴν σύντομη, ἀλλὰ μεστή, ἀπὸ πατρικὴ ἀγάπη ὁμιλία του, εὐχαρίστησε τὰ παιδιά, γιὰ τὴν παρουσία τους στὴν μεγάλη ἀγκαλιά τῆς Ἐκκλησίας, προτρέποντάς τα νὰ παραμείνουν κοντὰ Τῆς καὶ δι' Αὐτῆς κοντὰ στὸν Χριστό, ποὺ ἀγιάζει, ἀσφαλίζει καὶ φωτίζει τὴν νεότητα, νὰ χαροῦν τὴν ἀναστροφή τῆς ἡμέρας καὶ ὅσα πνευματικὰ καὶ ὠφέλιμα προσέλαβαν, ἀπὸ τὶς κατηχητικὲς συντροφιές τῆς Ἐκκλησίας μας, νὰ ἀγαποῦν μὲ ὅλη τὴν δύναμή τους τὸν Κύριό μας, νὰ πορεύονται στὴν ζωὴ μὲ ὁδηγὸ τὴν ἀθάνατη ἀλήθειά Του, νὰ ἀσφαλίζουν τὴν ζωὴ τους μέσα στὴν ζωογόνο ἀγκαλιά τῆς ἁγίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας καὶ νὰ ἀγωνίζονται μὲ σθένος καὶ πίστη

για τις ὑψηλές ἀξίες καί τὰ ἰδανικά, πού ὁμορφαίνουν, καταξιώνουν καί ἀγιάζουν τήν ζωή.

Τὰ κειμήλια τῆς Σερραϊκῆς Ἐκκλησίας στό ἐπίκεντρο τῆς συναντήσεως τοῦ Μητροπολίτου Σερρῶν μέ τόν Πρωθυπουργό.

Σέ κλίμα ἐγκαρδιότητος, πραγματοποιήθηκε τήν Παρασκευή 29 Μαΐου 2026, στίς 10:00 τὸ πρωί, στό Μέγαρο Μαξίμου στήν Ἀθήνα, ἡ συνάντηση τοῦ Ἐξοχτάτου Πρωθυπουργοῦ κ. Κυριάκου Μητσοτάκη μέ τόν Σεβ. Μητροπολίτη Σερρῶν καί Νιγρίτης κ. Θεολόγο, παρουσία καί τοῦ Βουλευτοῦ Σερρῶν κ. Αναστασίου Χατζηβασιλείου.

Ὁ Σεβασμιώτατος, ἀφοῦ εὐχαρίστησε τόν κ. Πρωθυπουργό γιά τήν πραγματοποίηση τῆς συναντήσεως, εὐχήθηκε τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ γιά τήν εὐό-

δωση τῶν προσπαθειῶν του γιά τήν πρόοδο καί τήν εὐημερία τῆς Πατρίδος μας. Ὅπως ἰδιαίτερώς τόν παρεκάλεσε νὰ ἔχει τήν μέριμνά του καί γιά τόν ἀκριτικό Νομό Σερρῶν, ἕναν Νομό μέ πολλές δυνατότητες, ἀλλά καί ἰδιαίτερες δυσκολίες.

Ὁ Σεβασμιώτατος ζήτησε τήν ἀρωγή τοῦ Πρωθυπουργοῦ καί τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως γιά τήν ἐπιστροφή τῶν κλαπέντων ἱερῶν κειμηλίων ἀπὸ τήν Ἐκκλησία τῶν Σερρῶν, κατὰ τὰ ἔτη 1913, 1917 καί 1942, τονίζοντας ὅτι ἡ τοπικὴ Ἐκκλησία, ὡς εἶναι φυσικόν καί αὐτονόητον, ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἀγωνίζεται γιά τὸν ἐπαναπατρισμό τῶν ἀφαιρεθέντων κειμηλίων, μέ δύναμη καί συνέπεια, χωρὶς νὰ ὑποστείλει τήν σημαία τοῦ δικαίου αὐτοῦ πανσερραϊκοῦ αἰτήματος.

«Τὸ πάντοτε ἀνοικτὸ γιά ἐμᾶς ζήτημα τῆς ἐπιστροφῆς τῶν παρανόμως ἀφαιρεθέντων Μητροπολιτικῶν καί μοναστηριακῶν κειμηλίων, εἶπε ὁ Σεβα-

σμιώτατος, ἀπὸ τὴν γείτονα χώρα Βουλγαρία στὰ πικρὰ καὶ πέτρινα χρόνια τῶν πολέμων, εἶναι αἶτημα δικαιοσύνης καὶ ἱστορικῆς ἀληθείας, πάντα ἐπίκαιρο καὶ ἀνοικτό! Εἶναι ἐπάναγκες νὰ ἐξετασθεῖ μὲ τὴν δέουσα προσοχὴ καὶ εὐαισθησία, μὲ βάση τὶς διεθνεῖς συνθήκες καὶ τοὺς κανόνες δικαίου τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως, τὸ ζήτημα τῆς ἐπιστροφῆς τους, στοὺς χώρους ποὺ ἀνήκουν. Παρακαλοῦμεν, ὅπως, ἔχουμε τὴν ὑψηλὴν συναντίληψίν Σας στὸν δίκαιον αὐτὸν ἀγῶνα, τῆς Σερραϊκῆς Ἐκκλησίας καὶ συνόλης τῆς κοινωνίας». Τὴν παράκληση αὐτὴ τοῦ Σεβασμιωτάτου, ὑπεστήριξε ἐνθέρμως καὶ ὁ παριστάμενος στὴν συνάντηση, Βουλευτὴς Σερρῶν κ. Ἀναστάσιος Χατζηβασιλείου.

Ὁ κ. Μητσοτάκης ἀφοῦ ἄκουσε μὲ πολλὴ προσοχὴ καὶ βαθιὰ κατανόηση τὰ λεχθέντα ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου, διαβεβαίωσε ὅτι τὸ δίκαιο αὐτὸ αἶτημα τῆς Σερραϊκῆς Ἐκκλησίας καὶ κοινωνίας εὐρύτερα, βρίσκεται ὑψηλὰ στὸ διαπραγματευτικὸ χαρτοφυλάκιο τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας καὶ τῶν συναρμοδίων Ὑπουργείων μὲ τὴν γείτονα Χώρα καὶ θὰ ὑπάρξει συνέχεια καὶ ἐπίταση τῶν προσπάθειών. Ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ἐτόνισε, ἐπίσης, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνηση ἐπιθυμεῖ εἰλικρινῶς τὴν γόνιμη συνεργασία μὲ τὴν Ἐκκλησία μας, ἡ ὁποία ἐπιτελεῖ ἓνα σπουδαῖο πνευματικὸ, κοινωνικὸ καὶ φιλανθρωπικὸ ἔργο ἐπ' ὠφελεία τοῦ λαοῦ μας. Ἡ ἐνότητα καὶ ἡ ὁμοψυχία, εἶπε, ἀποτελοῦν προϋπόθεση γιὰ τὴν εὐημερία καὶ εὐστάθεια τῆς Πατρίδος μας.

Ἐκδήλωση τιμῆς καὶ μνήμης τῆς Ἐκκλησίας τῶν Σερρῶν ἀφιερωμένη στὸν λόγιό ἱερομόναχο Γαβριὴλ Κουντιάδη.

Μὲ ἀφορμὴ τὴν ἐπέτειο συμπληρώσεως ἐφέτος 60 ἐτῶν, ἀπὸ τῆς πρὸς Κύριον ἐκδημίας τοῦ ἐκ Ν. Σουλίου Σερρῶν καταγομένου, μουσικολογιωτάτου ἱερομονάχου τῆς παλαιφάτου ἱερᾶς Μονῆς Τίμ. Προδρόμου Σερρῶν, Γαβριὴλ Κουντιάδη (1875-1966), ὁ Σύλλογος Ἱεροψαλτῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σερρῶν καὶ Νιγρίτης «Ρωμανὸς ὁ Μελωδός», μὲ τὴν εὐχὴ καὶ εὐλογία τοῦ Σεβ. Ποιμενάρχου Της κ. Θεολόγου, πραγματοποιοῖ, τὴν Κυριακὴ 24 Μαΐου 2026, στὸν ἱερὸ Ναὸ Ἀγ. Σπυρίδωνος Σερρῶν, στίς 7:00 τὸ ἀπόγευμα, μουσικὴ ἐκδήλωση τιμῆς καὶ μνήμης, ὑπὸ τὸν τίτλο: «ΓΝΩΡΙΜΙΑ ΜΕ ΤΟΝ ΓΑΒΡΙΗΛ ΚΟΥΝΤΙΑΔΗ».

Ἀρχικῶς, ὁ καθηγητὴς βυζαντινῆς μουσικῆς καὶ πρωτοψάλτης τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ Κοίμ. Θεοτόκου Ν. Σουλίου κ. Δημήτριος Μάνθος παρουσίασε τὴν σπουδαία φυσιογνωμία τοῦ λογίου Σερραίου ἱερομονάχου Γαβριὴλ Κουντιάδη, καθὼς καὶ τὴν πολυσήμαντη ἐθνικὴ, μουσικὴ καὶ συγγραφικὴ του προσφορά.

Ἀκολούθως, ἡ Χορωδία βυζαντινῆς μουσικῆς τοῦ «ΜΑΞΙΜΕΙΟΥ» Ἰδρύματος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Σερρῶν «ΑΓ. ΝΙΚΗΤΑΣ Ὁ ΝΕΟΣ», ὑπὸ τὴν διεύθυνση τοῦ καθηγητοῦ βυζαντινῆς μουσικῆς καὶ πρωτοψάλτου τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγ. Παρασκευῆς Ἀγ. Πνεύματος, κ. Γεωργίου Ζαρκαντζᾶ, παρουσίασε μὲ ἀριστοτεχνικὸ παραδοσιακὸ τρόπο ὕμνους, ἀπὸ τὴν

εὐλογημένη ἐκκλησιαστικὴ περίοδο τοῦ ἁγίου Πεντηκοσταρίου.

«Ἡ ἁγία Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι ἡ Ἐκκλησία τῶν Πατέρων».

Πανηγυρικὴ θ. Λειτουργία, ἱερουργήσαντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σερρών καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγου, τελέσθηκε, στὸν νεόδμητο ἱερό Ναο Ἀγ. Σπυρίδωνος Σερρών, τὴν Κυριακὴ 24 Μαΐου 2026, ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποία, ἡ ἁγία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας τιμᾷ λειτουργικῶς τὴν μνήμη τῶν 318 Πατέρων, τῶν συγκροτησάντων τὴν Α' ἐν Νικαία Οἰκουμενικὴ Σύνοδο (325 μ.Χ.).

Πρὸ τῆς ἀπολύσεως τῆς θ. Ἱεουργίας, ὁ Σεβ. Ποιμέναρχης τῆς Ἐκκλησίας τῶν Σερρών κ. Θεολόγος ὁμίλησε ἐμπνευσμένως πρὸς τὸ πολυπληθὲς ἐκκλησίασμα, γιὰ τὴν μεγίστη συμβολὴ τῶν σήμερον λαμπρῶς ἐορταζομένων θεοφόρων Πατέρων, οἱ ὅποιοι, ὅπως χα-

ρακτηριστικῶς ἐσημείωσε, διέπρεψαν καὶ διέλαμψαν, ὡς ἀστέρες φαεινοί, συμβάλλοντας τὰ μέγιστα στὴν διαμόρφωση τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως, στὴν καταδίκη τοῦ αἵρεσιάρχου Ἀρείου καὶ στὴν ἐνότητα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος.

Ὁ Σεβασμιώτατος, μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς χειροθεσίας σὲ Ἀναγνώστη τῶν μαθητῶν Λυκείου καὶ εὐσεβῶν ἱεροπαίδων τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ, Ζήση Παλιούρα, Νικολάου Ζιώγα, Κωνσταντίνου καὶ Σάββα Παπαδοπούλου, ἐκλεκτῶν στελεχῶν τῆς ἐκκλησιαστικῆς Κατασκηνώσεως «ΓΑΛΙΛΑΙΑ» καὶ τοῦ νεανικοῦ, ἐν γένει, ἔργου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Σερρών, εὐχήθηκε νὰ ἀγωνισθοῦμε ὅλοι μας, ὥστε νὰ κρατήσουμε, ὡς πολυτίμητο θησαυρὸ στὴν ζωὴ μας, τὸ ἄδολο φρόνημα, τὴν ἀκακία, τὴν καθαρότητα καὶ τὴν ἀθωότητα τῶν νέων παιδιῶν, καθὼς σ' αὐτὰ καὶ σ' ἐκείνους, πού νηπιάζουν στὴν κακία, ἀνήκει ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Ὁ Σεβασμιώτατος ἐπικαλέσθηκε, ἐπίσης, πατρικῶς σὲ ὅλους τὴν κραταιὰ σκέπη καὶ προστασία τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς «ΞΕΝΙΑΣ» καὶ τῶν Ἀγ. θεοφό-

ρων Πατέρων, ἰδιαίτερος δὲ στίς μαθήτριες καὶ τοὺς μαθητὲς τῆς Μητροπολιτικῆς περιφερείας τῶν Σερρών, οἱ ὅποιοι, σὲ λίγες ἡμέρες θὰ κληθοῦν νὰ διαγωνισθοῦν στίς πανελλήνιες ἐξετάσεις γιὰ τὴν εἰσαγωγή τους στὰ Ἀνώτατα καὶ Ἀνώτερα Ἐκπαιδευτικά Ἰδρύματα τῆς Πατρίδος μας.

Τέλος, ὁ Σεβασμιώτατος ἐγκαινιάσει τὴν Ἐκθεση Ἀγιογραφίας, μὲ ἔργα μαθητριῶν καὶ μαθητῶν τῆς Σχολῆς Βυζαντινῆς Ἀγιογραφίας τοῦ «ΜΑΞΙΜΕΙΟΥ» Πνευματικοῦ καὶ Πολιτιστικοῦ Κέντρου τῆς Σερραϊκῆς Ἐκκλησίας, πού λειτουργεῖ γιὰ τὸ κοινό, ἕως καὶ τὴν Τετάρτη 27 Μαΐου, στὸ Πνευματικὸ Κέντρο τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγ. Σπυρίδωνος Σερρών.

**«Ἡ Παναγία «ΞΕΝΙΑ»,
πηγὴ μεγάλης εὐλογίας
καὶ χάριτος».**

Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Σερρών καὶ Νιγρίτης, μὲ τιμὴ, σεβασμό, ἀλλὰ καὶ χαρὰ πνευματικὴ, ὑποδέχθηκε τὸ σεβάσμιο καὶ θαυματουργὸ ἀρχαιότατο ἐκτύπωμα τῆς

Παναγίας «ΞΕΝΙΑΣ», ἀπὸ τὴν παλαιάφατη, ὁμώνυμη γυναικεία ἱερὰ Μονὴ Ἀλμυροῦ Μαγνησίας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος, τὸ Σάββατο 23 Μαΐου 2026, στὸν ἱερὸ Ναὸ Ἀγ. Σπυρίδωνος Σερρών.

Ἡ ὑποδοχὴ τοῦ ἱερωτάτου θεομητορικοῦ ἐκτύπωματος, πραγματοποιήθηκε, ἀπὸ τὸν Σεβ. Μητροπολίτη Σερρών καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγο, μὲ τὴν συμμετοχὴ τοῦ εὐαγοῦς κλήρου, καθὼς καὶ πλήθους εὐσεβῶν χριστιανῶν, πού προσήλθαν γιὰ νὰ προσκυνήσουν καὶ νὰ λάβουν τὴν χάρη καὶ τὴν εὐλογία τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Ἀμέσως μετὰ τὴν ἐπίσημη ὑποδοχὴ τοῦ θαυματοβρύτου θησαυρίσματος τῆς Θεομήτορος, τελέσθηκε ὁ ἀναστάσιμος Ἀρχιερατικὸς Ἑσπερινός, πρὸ τῆς ἀπολύσεως τοῦ ὁποίου, τὸν θεῖο λόγο ἐκήρυξε ἐπικαίρως μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Σεβασμιωτάτου ὁ ἱεροκήρυξ τῆς Σερραϊκῆς Ἐκκλησίας, πανοσίολ. Ἀρχιμανδρίτης π. Ἀνδρέας Γκουζούνης, ἀναφερθεὶς στοὺς ἁγίους Πατέρες τῆς Α' ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου (325 μ.Χ.), τὰ πάγχρυσά στόματα τοῦ Λόγου.

Πρό του «Δί' εὐχῶν» τῆς ἱεράς ἀκολουθίας, ὁ Σεβ. κ. Θεολόγος ὁμίλησε δι' ὀλίγον καὶ μὲ βαθιὰ συγκίνηση γιὰ τὸ ἀγιώτατο πρόσωπο τῆς «μεγαλομάτας» Παναγίας «ΞΕΝΙΑΣ».

Ἡ θαυματουργὸς καὶ ἀρχαιοτάτη πανσεβάσμιος εἰκόνα τῆς Παναγίας «ΞΕΝΙΑΣ», κατέχει μίᾳ ἐξαιρετικῇ καὶ διακεκριμένῃ θέσῃ μεταξὺ τῶν ἱερῶν θεομητορικῶν εἰκόνων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, καθὼς ἔχει ἱστορηθεῖ τοὺς πρώτους χριστιανικοὺς αἰῶνες μὲ τὴν ἐγκαυστική τεχνική μὲ κερί, δηλαδή, μαστίχα καὶ ἄλλες χρωστικὲς ὕλες.

Ἡ Παναγία «ΞΕΝΙΑ» εἶναι μαζί μας, ἀπὸ ἀπόψε, γιὰ νὰ μᾶς ὑπενθυμίσει διδακτικῶς ὅτι, ὅπως Ἐκείνη ὑπῆρξε ἐντελῶς ξένη πρὸς κάθε λογισμό, ἔργο, κίνηση, ἐπιθυμία, θέλημα, ἐνέργεια, ἀντίθετα πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἔτσι κι ἐμεῖς καλούμεθα νὰ ἀγωνιζόμεθα τὸν καλὸν ἀγῶνα γιὰ τὸν ἀγιασμό μας. Εἶναι κοντά μας καὶ αἰσθητῶς, ὡς Μητέρα φιλόστοργη

ἀνάμεσα στὰ παιδιά Της. Εἶναι δίπλα μας, πάντοτε, γιὰ νὰ μᾶς «ξενίζει», νὰ μᾶς φιλοξενήσει, νὰ μᾶς παρηγορήσει, δηλαδή, μὲ τὴν ἀγάπη Της, στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς μας. Ἐκείνη ἀνοίγει τὴν μητρικὴ Της ἀγκάλη, ὥστε νὰ νιώσουμε ὅλοι χαρὰ, παρηγορία καὶ ἐνίσχυση.

Σ' Αὐτήν, τὴν ἀγιωτάτη Μητέρα τοῦ Θεοῦ καὶ σκέπη τοῦ κόσμου, ἀναθέτουμε, πάντοτε, μετὰ Θεὸν τὴν ζωή

μας, τίς ἐλπίδες καί τίς προσευχές μας. Σ' Αὐτήν προσφεύγουμε μέ πίστη βεβαίας παρακλήσεως στήν χαρὰ καί στήν δυσκολία. Ἀπό αὐτὰ τὰ πάναγνα καί μεγάλα μάτια τῆς Παναγίας μας ἀντλοῦμε γιά τήν ζωή καί τήν ταπεινή μας διακονία δύναμη, ἀντοχές, ἔμπνευση, κουράγιο καί ἐλπίδα».

**«Φρόντιζε γιά τήν ἐνότητα,
ἀπό τήν ὁποία τίποτε
καλύτερο δέν ὑπάρχει».**

Στόν ἐορτάζοντα ἱερò Ναὸ Ἀγ. Λυδίας τῆς Φιλιππησίας τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Ἀδελφότητος «ΛΥΔΙΑ» στήν Ἀσπροβάλτα, ἱερούργησε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σεργῶν καί Νιγρίτης κ. Θεολόγος, τήν Τετάρτη 20 Μαΐου 2026, μέ τήν συμπροσευχητική παρουσία συνόλου τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος, τῶν Δημάρχων Ἀμπελοκήπων – Μενεμένης κ. Λαζάρου Κυρίζογλου καί Βόλβης κ. Διαμαντῆ Λιάμα καί πλήθους φιλέορτων χριστιανῶν.

Ὁ Σεβασμιώτατος, ἐμπνεόμενος, ἀπό τήν σημερινή Εὐαγγελική περικοπή (Μτθ. ιβ' 46 – ιγ' 3), ἀναφέρθηκε στήν δύναμη τῆς ἐν Χριστῷ ἀδελφοσύνης, πού φωτίζει, συνέχει καί διακρατεῖ καί τὸν ἀγιώτατο θεανθρώπινο θεσμὸ τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας σὲ μία ἀδιάσπαστη ἐνότητα. Ὁ Σεβασμιώτατος ἐστήριξε, ἐπίσης, μέ τὸν πατρικό, διδακτικό του λόγο ὅλες τίς ἀδελφές τῆς Χριστιανικῆς Ἀδελφότητος «ΛΥΔΙΑ», προτρέποντάς τες νὰ παραμείνουν ἐνωμένες μέ τὸν Χριστὸ καί τήν ἁγία Ἐκκλησία Του, σταθερές στὸν πνευματικὸ καί ἐκκλησιαστικὸ τους προσανατολισμό, ἀμετακίνητες στὶς πνευματικὲς ὑποθήκες, πού διδάχθη-

καν, ἀπὸ τὸν μακαριστὸ Γέροντά τους π. Θεόφιλο Ζησόπουλο, ὀρθιες στὶς πνευματικὲς ἐπάλξεις, μέ πλατυσμὸ καρδίας καί περίσσεια μακροθυμίας, ἀνεξικακίας καί ἀγάπης πρὸς πάντας.

«Ἡ θεοφιλεστάτη ἐνότητα τῶν μελῶν τῆς μεγάλης οἰκογενείας τοῦ Θεοῦ, τῆς ἁγίας δηλαδὴ Ἐκκλησίας μας, εἶπε ὁ Σεβασμιώτατος, εἶναι πάντοτε τὸ ζητούμενο στήν ζωή μας. Ἡ ἁγία Ἐκκλησία μας, πάντοτε, διδάσκει μέ ἥθος φιλόθεο καί φιλάνθρωπο τὸν λόγο τῆς ἀληθείας τοῦ Χριστοῦ, πού θεραπεύει, φωτίζει καί ἁγιάζει τὸν κόσμο.

Χρειάζεται, λοιπόν, νὰ εἴμεθα ἐνωμένοι, ὥστε μέ τήν χάρη τοῦ Θεοῦ νὰ πορευόμεθα σ' αὐτήν τήν ζωή μέ τὸ βλέμμα τῆς καρδιάς μας, πάντοτε, προσηλωμένο μέ ἐμπιστοσύνη στὸν Σωτῆρα μας Ἰησοῦν Χριστόν, πού τήν κυμαινομένη θάλασσα τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, ἀποτελεσματικῶς τιθασεύει καί γαληνεύει καί τήν ζωή μας ὁλόκληρη ἀσφαλίζει καί ἁγιάζει.

Ὁφείλουμε νὰ εἴμεθα ὁμόψυχοι, "τὸ αὐτὸ φρονοῦντες", κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου μας, ὅπως οἱ ἅγιοι τῆς πίστεώς μας, βιώνοντας τήν ἐν Χριστῷ ἀδελφοσύνη, καλλιεργῶντας τήν ἀγάπη, πού τὰ πάντα ὑπομένει καί σκεπάζει, πού δέν εἶναι ἀλαζονικὴ καί ὑπερήφανη, πού δέν ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς, ἀλλὰ τὰ τοῦ ἐτέρου, πού δέν ἀσχημονεῖ, δέν φυσιοῦται, ἀλλὰ ἐπιζητεῖ τὴν πρόοδο τοῦ ἀδελφοῦ, τήν ἀγάπη, πού οὐδέποτε ἐκπίπτει, τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ! Ὁφείλουμε νὰ εἴμεθα σὲ συνεχή ἐγρήγορηση καί προσοχή, ὡς μέλη ἡγιασμένα καί τίμια τοῦ ἐνὸς Σώματος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ στὰ δύσκολα σημερινὰ χρόνια τῶν διαιρέσεων, τῆς

ἀποστασίας, τῆς διχοστασίας, τῶν ποικίλων κρίσεων, πού ἀγγίζουν τὸν ἐσώτατο ἱερό πυρῆνα τῆς ὑπάρξεώς μας.

Ἀπὸ αὐτὸ τὸ ὄραμα ἐμπνεύσθηκε καὶ ὁ ἀείμνηστος Γέροντας Θεόφιλος, ὁ ὁποῖος ἠθέλησε νὰ δημιουργήσει μία πνευματικὴ οἰκογένεια, συγκεντρώνοντας κοντά του ἐκλεκτὲς ψυχές στὶς ὁποῖες ἐμφύσησε τὴν ἀγάπη γιὰ τὸν Χριστόν. Τοῦτο εἶναι ἄλλωστε τὸ ἔργο τῶν κληρικῶν. Ὅφειλουμε, ὡς ζωντανοὶ ὁδοδείκτες νὰ δείχνουμε ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν μοναδικὸ Σωτῆρα τοῦ κόσμου καὶ οὐδέποτε βεβαίως τὸν ἑαυτὸν μας. Ἀλλοίμονο στὸν κληρικὸ ἐκεῖνον, πὺ δουλεύει στὴν τάκτικὴ τῆς αὐτοαναφορικότητος, τοῦ ὁπαδισμοῦ καὶ δὲν ὁδηγεῖ τοὺς ἀνθρώπους, ἔργοις τε καὶ λόγοις στὸν ἴδιο τὸν Χριστόν, τὸν ἕναν καὶ μοναδικὸ Λυτρωτὴ τοῦ κόσμου. Ἐμεῖς στὸν Χριστόν πιστεύουμε, γι' Αὐτὸν ἐργαζόμεθα, ὁ Χριστὸς ἐνώνει, ὁ ἀντίδικος διάβολος διασπᾷ, διαίρει καὶ διαλύει, δη-

μιουργώντας ψύχρανση καὶ βαθὺ πόνο στὶς καρδιές τῶν ἀνθρώπων!

Ἀγαπητὲς θυγατέρες Κυρίου, εὐρίσκομαι σήμερον κοντά σας, σ' ὁλόκληρον τὴν καλὴ σας Ἀδελφότητα, μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά, ὡς Ποιμενάρχης καὶ Ἐπίσκοπός σας, ἔχοντας κατὰ νοῦν τὴν πάντοτε ἐνδεικτικὴ τοῦ Ἐπισκοπικοῦ χρέους καὶ τῆς ἀποστολῆς μας προτροπὴ τοῦ Ἀγ. Ἰγνατίου Ἀντιοχείας πρὸς τὸν Ἀγ. Πολύκαρπο, "τῆς ἐνώσεως φρόντιζε, ἥς οὐδὲν ἄμεινον".*

Ἐργασθεῖτε φιλοπόνως γιὰ τοῦ Θεοῦ τὸ θέλημα, μείνετε ἐνωμένες στὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου μας, μὲ τὸν Σωτῆρα Χριστὸ καὶ μεταξύ σας "ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης", προσφέρατε ἀγογγύστως τὴν ὁλόθυμὴ ὑπακοή σας στὸν Ποιμενάρχη σας καὶ δι' αὐτοῦ στὴν ἁγία Ἐκκλησία μας, τὴν μοναδικὴ Κιβωτὸ σωτηρίας καὶ ἁγιασμοῦ γιὰ ὅλους μας.

Ἐχετε ὅλες σας, ἀνεξαιρέτως, τὴν ὁλόθυμὴ ἀγάπη μου, τὴν πατρικὴ εὐχή

καὶ προσευχή μου πρὸς τὸν Θεόν, τὴν καρδιακή μου στοργή, μὲ τὴν παράκληση νὰ συνεχίσετε στὰ βήματα, πὺν σᾶς ἐδίδαξε μὲ τοὺς λόγους καὶ τὴν ζώή του, κυρίως, ὁ κοινὸς πνευματικὸς σας ποδηγέτης, Γέροντας Θεόφιλος, ὁ πατέρας καὶ νυμφαγωγὸς σας πρὸς τὸν Κύριον!»

Τέλος, ὁ Σεβασμιώτατος, ἐτέλεσε ἱερὸ τρισάγιο ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἀειμνήστου Γέροντος τῆς Αδελφότητος, π. Θεοφίλου, τοῦ ὁραματιστοῦ, ἐμπνευστοῦ, θεμελιωτοῦ καὶ ἀκάματου ἐργάτου ἑνὸς σπουδαίου καὶ πρωτοποριακοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔργου.

**«Φυτῶριο ζωῆς,
ἐλπίδος καὶ ἁγιασμοῦ,
ἡ Ἐκκλησία μας!»**

Ἡ πανσεβάσμιος ἱερὰ μνήμη τοῦ Ἀγ. νεομάρτυρος Ἰωάννου τοῦ Σερραίου, ὁ ὁποῖος, κατόπιν σχετικῆς ἀποφάσεως τοῦ Σέβ. Μητροπολίτου Σερρών καὶ Νιγρίτης

κ. Θεολόγου, ἔχει ὀρισθεῖ ὡς προστάτης καὶ ἔφορος τῆς χριστιανικῆς νεολαίας τῆς Σερραϊκῆς Ἐκκλησίας, ἐορτάσθηκε μὲ ἐπίκεντρο τὸ ὁμώνυμο ἱερὸ Παρεκκλήσιο τῆς πόλεως τῶν Σερρῶν.

Τὴν παραμονὴ τῆς ἐορτῆς, Δευτέρα 11 Μαΐου 2026, στίς 7:00 τὸ ἀπόγευμα, στὸν καταπράσινο αὐλαιο χῶρο τοῦ Παρεκκλησίου, τελέσθηκε ὁ μέγας πανηγυρικός Ἑσπερινός, χοροστατήσαντος τοῦ Σέβ. Ποιμενάρχου κ. Θεολόγου.

Τὴν Τρίτη 12 Μαΐου, στὸ ἐορτάζον ἱερὸ Παρεκκλήσιο, τελέσθηκε ἡ πανηγυρική θ. Λειτουργία, ἱερουργήσαντος τοῦ Σεβ. κ. Θεολόγου μὲ τὴν πληθωρική παρουσία πολλῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν. Πρὸ τῆς ἀπολύσεως τῆς θ. Ἱερουργίας, ὁ Σεβασμιώτατος ἐδίδαξε τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ μὲ λόγους πνευματικὸς καὶ ἐπιστηρικτικούς, τονίζοντας τὴν ἐννοία τῆς ἀγιότητος καὶ τὴν σημασία τοῦ μαρτυρίου στὴν διπλὴ τῆς μάλιστα διάσταση, ὡς

μαρτυρία περὶ τῆς ἀληθείας καὶ θυσία τῆς ἰδίας τῆς ζωῆς πρὸς ἐπισφράγιση αὐτῆς τῆς ἀληθείας.

Ὁ Σεβασμιώτατος ἀναφέρθηκε, ἐπίσης, στὴν θαυμαστὴ βιοτὴ τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Σερραίου, ποὺ ἔζησε καὶ μαρτύρησε στὴν πόλη τῶν Σερρών πρὸς τὸ τέλος τοῦ 15ου μ.Χ. αἰῶνος. Μία βιοτὴ μὲ πίστη στὸν Χριστό, ἀγάπη στὴν Πατρίδα, ἀλλὰ καὶ θλίψεις καὶ μαρτύρια πρὸς χάριν τῆς χριστιανικῆς πίστεώς του, ἀλλὰ καὶ μὲ εὐλογία πολλή.

**«Ἡ ἄρνηση ἐπιστροφῆς τῶν
ἐκκλησιαστικῶν μας
κειμηλίων πληγώνει τὴν
ἀλήθεια καὶ τελικῶς τὸν ἴδιο
τόν πολιτισμό!»**

Αρχιερατικὸ συλλεiturγο στὸν ἱερό Ναὸ Τιμ. Σταυροῦ Σερρών, συνιερου-
γησάντων τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Φλωρί-

νης, Πρεσπῶν καὶ Ἑορδαίας κ. Εἰρηναίου καὶ Σερρών καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγου, τε-
λέσθηκε τὴν Κυριακὴ 10 Μαΐου 2026.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Φλωρίνης κ. Εἰρηναῖος, ἀφοῦ εὐχαρίστησε ἐγκαρδίως τὸν Σέβ. κ. Θεολόγο γιὰ τὴν φιλάδελφη εὐκαιρία τῆς συλλειτουργικῆς μετοχῆς, στὴν ἐμπνευσμένη, ἀπὸ τὴν ἱερὰ διήγηση τῆς σημερινῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς τῆς συναντήσεως τοῦ Κυρίου μετὰ τῆς Σαμαρεΐτιδος γυναικός, ὁμιλία του, ἐτόνισε μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς:

«Ὁ Θεὸς παρέχει στοὺς ἀνθρώπους τὴν εὐκαιρία νὰ γευθοῦν τὸ ὕδωρ τῆς ζωῆς, τὸ ὁποῖο εἶναι ἱκανὸ νὰ ἱκανοποιήσει τὴν ὑπαρξιακὴ τους δίψα, ἀντ' αὐτοῦ, ὅμως, οἱ ἄνθρωποι κάθε ἐποχῆς, ἀρέσκονται καὶ ἀναπαύονται στὰ φθινὰ ὑποκατάστατα αὐτῆς τῆς μεγάλης θείας δωρεᾶς. Ἐγκαταλείπουν τὴν καθάρια πηγὴ τῆς ἀθάνατης ζωῆς, ποὺ εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς καὶ ἐπιζητοῦν νὰ ξεδιψᾶσουν στὰ λασπόνερα τῆς ἁμαρτίας, ποὺ ἐπιπολάζει στὴν καθη-

μερινότητα τοῦ βίου.

Ἡ Σαμαρεΐτιδα γυναῖκα ἔκανε τήν σωτήρια ἐπιλογή, ἐγένισε τήν ὕδρια τῆς ψυχῆς της ὅχι μέ τὸ ὕδωρ τὸ φυσικό, ἀλλὰ μέ τὸ αἰώνιο καὶ ἀθάνατο ἐκεῖνο καὶ ζωηφόρο “νερό”, τὸν Χριστό. Αὐτὸ τὸ φωτεινὸ παράδειγμα καλούμεθα νὰ ἀκολουθήσουμε καὶ ἐμεῖς ὅλοι μας, λαμβάνοντας τὶς ἀναγκαῖες ἐκεῖνες ἀποφάσεις, ὥστε νὰ συναντήσουμε τὸν Χριστό, μέσα ἀπὸ τὸ Ποτήριον τῆς Ζωῆς, πού θὰ μᾶς ξεδιψάσει ἀπὸ τὴν ὑπαρξιακή μας δίψα, θὰ δώσει νόημα στήν ζωή μας, θὰ μᾶς διδάξει τὴν ἀλήθεια, πού θεραπεύει καὶ ἐλευθερώνει τὸν ἄνθρωπο».

Ἀκολουθῶς, στὶς 12:00 τὸ μεσημέρι, στὸ ἀμφιθέατρο «ΑΣΤΕΡΙΑ» τοῦ ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. Σεργῶν, ἔλαβε χώρα ἐκδήλωση μνήμης, πού συνδιοργάνωσε ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Σεργῶν καὶ Νιγρίτης μέ τὴν Ἀντιπεριφέρεια καὶ τὸν Δῆμο Σεργῶν, μέ θέμα: «Τὰ ἀφαιρεθέντα ὑπὸ τῶν Βουλγάρων Μητροπολιτικά καὶ μο-

ναστηριακὰ κειμήλια τῆς ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας τῶν Σεργῶν».

Ἐπίσημος προσκεκλημένος καὶ κεντρικὸς εἰσηγητῆς στήν ὥς εἰρηται ἐκδήλωση ἦταν ὁ Ἐξοχώτατος κ. Προκόπιος Παυλόπουλος, πρώην Πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας, Ἀκαδημαϊκός, Πανεπιστημιακὸς διδάσκαλος καὶ ἐγκριτος Νομικός, ἐνῶ τὸ Μήνυμα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀνέγνωσε ὁ ἐκπρόσωπος Αὐτῆς, Σεβ. Μητροπολίτης Φλωρίνης, Πρεσπῶν καὶ Ἑορδαίας κ. Εἰρηναῖος.

Παρόντες στήν ἡμερίδα, τὴν ὁποία παρουσίασε ὁ πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτης π. Ἀνδρέας Γκουζούνης, ἱεροκῆρυξ τῆς Σεργαϊκῆς Ἐκκλησίας, ἦταν μεταξύ ἄλλων καὶ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Φιλίππων, Νεαπόλεως καὶ Θάσου κ. Στέφανος, ὁ Βουλευτὴς Β' Θεσσαλονίκης κ. Θεόδωρος Καράογλου, οἱ Βουλευτὲς Σεργῶν κ. κ. Ἀναστάσιος Χατζηβασιλείου, Φωτεινὴ Ἀραμπατζῆ, Θεόφιλος Λεονταρίδης καὶ Κων/νὸς Μπούμπας,

ὁ Ἀντιπεριφερειάρχης Σερρών κ. Παναγιώτης Σπυρόπουλος, ἡ Δήμαρχος Σερραίων κ. Βαρβάρα Μητλιάγκα, ὁ Δήμαρχος Ἑμμ. Παπᾶ κ. Δημήτριος Νότας, ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου Σερρών κ. Ἀθανάσιος Μαλλιαράς, Ἀκαδημαῖκοί, Περιφερειακοὶ καὶ Δημοτικοὶ Σύμβουλοι, ἐκπρόσωποι τῶν Στρατιωτικῶν καὶ Αστυνομικῶν ἀρχῶν τοῦ τόπου κ.α..

Χαιρετισμοὺς ἀπηύθυναν ὁ Ἀντιπεριφερειάρχης Σερρών κ. Παναγιώτης Σπυρόπουλος, καθὼς καὶ ἡ Δήμαρχος Σερραίων κ. Βαρβάρα Μητλιάγκα, τονίζοντας τὴν ἀνάγκη συντόνων προσπάθειῶν γιὰ τὴν ἐπιστροφή τῶν κλαπέντων ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τῶν Σερρών, κατὰ τὰ ἔτη 1913, 1917, 1942 ἱερῶν κειμηλίων στοὺς σεπτοὺς τόπους ὅπου ἀνή-

κουν. Εὐχαρίστησαν γιὰ μίᾳ ἀκόμη φορὰ τὸν σεπτὸ Ποιμενάρχη κ. Θεολόγο γιὰ τὴν πρωτοβουλία πραγματοποιήσεως τῆς ἐκδηλώσεως, ὑπογραμμίζοντας ἐκ παραλλήλου ὅτι ἡ τοπικὴ Ἐκκλησία, ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἀγωνίζεται πρὸς εὐόδωσιν τοῦ ἐπαναπατρισμοῦ τῶν κλαπέντων κειμηλίων, μὲ δύναμη καὶ συνέπεια, χωρὶς νὰ ὑποστείλει τὴν σημαία τοῦ δικαίου αὐτοῦ πανσερραϊκοῦ αἰτήματος.

Ὁ Ἐξοχώτατος κ. Πρόεδρος στὴν ἐμπεριστατωμένη εἰσήγησή του μὲ θέμα: «Τὰ κλαπέντα ἱερὰ κειμήλια τῆς Ἐκκλησίας τῶν Σερρών. – Ἱστορικὴ καὶ Νομικὴ Θεώρηση», ἀναφέρθηκε στὸ πάντοτε ἐπίκαιρο ζήτημα τῆς ἐπιστροφῆς τῶν ἐκκλησιαστικῶν «Ελγινείων» τῆς Μακεδονίας, τῶν ἱερῶν δηλαδὴ κειμηλίων, ποὺ παρακρατοῦνται παρανόμως ἕως καὶ

σήμερα στὰ Μουσεία καί τīs Βιβλιοθήκες τῆς Βουλγαρίας. Ἐπεσήμανε τόσο τὴν ἱστορικὴ διάσταση τῆς ἀπώλειας τῶν πολύτιμων ἐκκλησιαστικῶν θησαυρῶν, ὅσο καί τīs νομικὲς προεκτάσεις, πού ἀφοροῦν τὴν διεκδίκηση, τὴν ἐπιστροφή καί τὴ διεθνὴ προστασία τῆς πολιτιστικῆς μας κληρονομιάς.

«Τὸ φλέγον αὐτὸ ζήτημα παραμένει διαχρονικὰ ζωντανὸ στὴν συλλογικὴ μνήμη των Σερραίων, οἱ ὁποῖοι δικαίως συνεχίζουν νὰ ζητοῦν, πρωτοστατούσης, μάλιστα, τῆς τοπικῆς τους Ἐκκλησίας, τὴν ἀποκατάσταση μιᾶς σημαντικῆς ἱστορικῆς καί πνευματικῆς ἀπώλειας γιὰ τὸν τόπο. Ὑπάρχει ἓνα σαφές καί πολὺ ἐνδύναμο νομικὸ καί μάλιστα σὲ διεθνὲς ἐπίπεδο πλαίσιο, ἀλλὰ καί τὸ ἱστορικὸ καί ἠθικὸ ὑπόβαθρο, πὺ δίδει τὴν δυνατότητα στὸ

δίκαιο αὐτὸ αἶτημα νὰ καρποφορήσει!», εἶπε χαρακτηριστικῶς ὁ κ. Παυλόπουλος.

Ὁ Σεβ. Ποιμενάρχης τῆς Ἐκκλησίας τῶν Σερρῶν καί τῆς Νιγρίτης κ. Θεολόγος, στὸν σύντομο χαιρετισμὸ του εὐχαρίστησε, τόσο τὸν Σεβ. Συνοδικὸ Μητροπολίτη Φλωρίνης, Πρεσπῶν καί Ἑσδαίας κ. Εἰρηναῖο καί δι' αὐτοῦ τὴν Διαρκὴ Τερά Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὅσο καί τὸν Σεβ. Μητροπολίτη Φιλίππων, Νεαπόλεως καί Θάσου κ. Στέφανο καί τοὺς λοιποὺς ἐκλεκτοὺς παρισταμένους γιὰ τὴν ὅλως τιμητικὴ τους παρουσία.

Εὐχαρίστησε θερμῶς τὸν Ἐξοχώτατο κ. Πρόεδρο γιὰ τὴν περισπούδαστη ὁμιλία του, πὺ μὲ λόγο δυνατό, ἱστορικὴ ἀκρίβεια, τόλμη καί ἀδιάσειστα νομικὰ ἐπιχειρήματα ἀνέπτυξε τὸ αἶτημα τῆς ἐπιστροφῆς τῶν ἐκκλησιαστικῶν κει-

μηλίων, πού ὅπως χαρακτηριστικῶς εἶπε, ὡς ἔργο ἱστορικῆς ἀληθείας καί δικαιοσύνης εἶναι πάντα ἐπίκαιρο καί ἀνοικτό!

«Τὸ πάντοτε ἀνοικτό γιὰ ἐμᾶς ζήτημα τῆς ἐπιστροφῆς τῶν παρανόμως ἀφαιρεθέντων Μητροπολιτικῶν καί μοναστηριακῶν κειμηλίων, εἶπε ὁ Σεβασμιώτατος, ἀπὸ τὴν γείτονα χώρα Βουλγαρία στὰ πικρὰ καί πέτρινα χρόνια τῶν πολέμων εἶναι πάντα ἐπίκαιρο καί ἀνοικτό! Τὰ ἱερὰ σεβάσματα καί κειμήλια τῆς Σερραϊκῆς Ἐκκλησίας, οἱ εἰκόνες, τὰ σκεύη, τὰ ἄμφια, τὰ ξυλόγλυπτα, τὰ αὐτοκρατορικὰ χρυσόβουλα, τὰ πατριαρχικά σιγίλλια καί τὰ περγαμηνά, πού ἔχουν “ψυχὴ” καί “φωνή” ἑλληνικὴ, εἶναι καιρὸς νὰ ἐπιστρέψουν στοὺς χώρους πού ἀνήκουν! Στὴν Ἐκκλησίᾳ τῶν Σερρών, στὸ περιβλεπτο μοναστήρι τοῦ Τιμ. Προδρόμου, κέντρο πνευματικῆς καί ἐθνικῆς ἀναφορᾶς τῆς Ἐπαρχίας μας, στοὺς παλαιφάτους Ναοὺς Της καί στὶς ὑπόλοιπες Ἱερές Μητροπόλεις τῆς Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καί Θράκης.

Παρὰ τὶς κατὰ καιροὺς ἔντονες διαμαρτυρίες τῆς Σερραϊκῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ συνόλου τῆς Σερραϊκῆς κοινωνίας, πού στηρίζονται σὲ ἀδιαμφισβήτητες ἐπιστημονικὲς ἀποδείξεις γιὰ τὴν παράνομη κατοχὴ τῶν πολιτιστικῶν καί θρησκευτικῶν μας ἀγαθῶν, οἱ βόρειοι ὁμόδοξοι γείτονές μας, οἱ ποικιλοτρόπως εὐεργετηθέντες, ἀπὸ τὴν κοιτίδα τοῦ φωτὸς τοῦ πολιτισμοῦ καί τῆς Ὁρθοδοξίας Πατρίδα μας, μετὰ τῶν ὁποίων, σήμερα, μοιραζόμεθα κοινὰ ὁράματα καί ἀξίες, ὡς μέλη τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ μας οἴκου, ἐξακολουθοῦν νὰ ἀρνοῦνται τὴν ἐπιστροφή τῶν κειμηλίων στὸ φυσικὸ τους

χώρο. Αὐτὴ ἡ ἀρνήσις εἶναι ἀγσε-
ἐηγήτη, ἀδικαιολογήτη, ἀνεπε-
ρειστή, πληγώνει τὴν ἀληθεῖα καί
τελικά τὸν ἴδιο τὸν πολιτισμό! Τὰ
πολιτιστικὰ ἀγαθὰ ἐνώνουν τοὺς
λαοὺς, δὲν τοὺς χωρίζουν!

Ἡ Ἐκκλησία, ἀλλὰ καί ἡ κοινωνία τῶν Σερρών, διὰ πολλῶν ἐκλήσεων καί σχετικῶν ὑπομνημάτων σὲ ἐκκλησιαστικούς, πολιτειακοὺς καί πολιτικούς φορεῖς, ἐντὸς καί ἐκτὸς Ἑλλάδος, σταθερῶς, ἀγρύπνως, διακριτικῶς, ἀλλὰ καί οὐσιαστικῶς ἐργάζονται πρὸς τὴν κατεύθυνση τῆς ἐπιστροφῆς τῶν χειρογράφων καί κειμηλίων, ὥστε οἱ νέες γενεές νὰ στερεώσουν τὴν γνώση τῆς πολιτιστικῆς διαδοχῆς ἐπάνω σὲ ἀναμφισβήτητα ἑλληνικὲς πηγές καί κείμενα, πού καταγράφουν πτυχές τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ γεγονότος, ἀλλὰ καί λεπτομέρειες τῆς τοπικῆς μας ἱστορίας.

Συνεχῆς καί ἀδιάπτωτος θὰ ἐξακολουθήσει νὰ εἶναι ὁ δίκαιος ἀγῶνας ὅλων μας γιὰ τὴν συνολικὴ ἐπιστροφή τῶν περγαμηνῶν καί χαρτῶν χειρογράφων στοὺς φυσικοὺς τους χώρους, καθ' ὅσον, σήμερα, τόσο ἡ Ἱερὰ Μητρόπολὶς μας, ὅσον καί ἡ παρὰ τὰς Σέρρας ἱστορικὴ Μονὴ Τιμ. Προδρόμου, πού ἔχει τιμηθεῖ ἔκπαλαι μὲ αὐτοκρατορικὲς καί ἐκκλησιαστικὲς εὐλογίες, ὡς Σταυροπηγιακὸ καί Πατριαρχικὸ βασιλομονάστηρο, διαθέτουν πλέον τοὺς ἀπαραίτητους γιὰ τόσο εὐαίσθητους πολιτιστικούς θησαυροὺς χώρους φυλάξεως. Ἡ Πατρίδα μας ἐπιθυμεῖ εἰλικρινῶς καί ἐργάζεται φιλοτίμως γιὰ σχέσεις καλῆς γειτονίας καί συνεργασίας μὲ τὰ Κράτη, πού τὴν περιβάλλουν, πάντοτε ὁμῶς, στὴν βάση τῆς ἀμοιβαιότητος, τοῦ

σεβασμοῦ καί τῆς δικαιοσύνης.

Ἡ σημερινή ἐκδήλωση ἀποτελεῖ μία πρώτης τάξεως εὐκαιρία νὰ ἐντείνουμε τὸν δίκαιο αὐτὸν ἀγῶνα μας μὲ εὐγένεια καὶ διακριτικότητα, ἀλλὰ καὶ μὲ μεγαλύτερο δυναμισμό καὶ ἀποφασιστικότητα! Ἀπὸ τὶς Σέρρες ἐκπέμπεται, σήμερα, ἓνα δυνατό καὶ συγκλονιστικό μήνυμα δικαιοσύνης καὶ ἱστορικῆς ἀληθείας!».

Μετὰ τὸ πέρασ τῆς ἐκδηλώσεως, ὁ κ. Παυλόπουλος μὲ τὴν συνοδεία του, οἱ Σέβ. Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ λοιποὶ προσκεκλημένοι μετέβησαν στὴν παλαιά ἐρημὴ Μονὴ Τιμ. Προδρόμου Σερρών, ὅπου ἡ ὁσιολ. Καθηγουμένη Φεβρωνία καλωσόρισε καὶ ξενάγησε τοὺς ὑψηλοὺς ἐπισκέπτες στὸ Καθολικό, στὴν Βιβλιοθήκη καὶ σὲ ἄλλα ἐνδιαιτήματα τῆς ἀγιοπροδρομικῆς μάνδρας. Τέλος, παρετέθη ἐπίσημο γεῦμα στὴν τράπεζα τῆς Μονῆς, ὅπου ἀντηλλάγησαν ἐνθυμήματα τῆς σημερινῆς ἐπισκέψεως.

Μὲ λαμπρότητα ὁ ἑορτασμός τοῦ Ἀγ. Χριστοφόρου στὴν Σερραϊκὴ Ἐκκλησία.

Στὴν πανηγυρικὴ θ. Λειτουργία, ποὺ τελέσθηκε στὸ ἑορτάζον ἱερὸ Παρεκκλήσιο τοῦ Ἀγ. ἐνδόξου μάρτυρος Χριστοφόρου, ἐντὸς τοῦ πρώην Στρατοπέδου «Ἐμμ. Παπᾶς» Σερρών, χοροστάτησε τὸ Σάββατο 9 Μαΐου 2026, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σερρών καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγος.

Μετὰ τὴν εὐλόγηση τῆς ἀρτοκλασίας καὶ τῶν ἐόρτιων κολλύβων τοῦ Ἀγ. Χριστοφόρου, ὁ Σεβ. Ποιμενάρχης τῆς Σερραϊκῆς Ἐκκλησίας μὲ λόγο χριστοκεντρικὸ οἰκοδόμησε πνευματικῶς τοὺς ἐκκλησιασθέντες πιστοὺς. Ὁ Σεβασμιώτατος ὁμίλησε ἐμπνευσμένως γιὰ τὸν θαυμαστὸ βίον τοῦ σήμερον τιμωμένου προστάτου ἀγίου τῶν αὐτοκινητιστῶν, τῶν ὁδοιπόρων καὶ τοῦ Σώματος Ἐφοδιασμοῦ – Μεταφορῶν (Σ.Ε.Μ.) τοῦ ἐνδόξου

ἐλληνικοῦ Στρατοῦ.

«Ὁ Ἁγ. Χριστοφόρος, εἶπε ὁ Σεβασμιώτατος, ὁ ποτε Ρέπροβος εἶναι πράγματι καὶ κατὰ τὸ ὄνομα καὶ κατὰ τὴν χάρη χριστοφόρος, καθὼς ἀπὸ τὴν στιγμή, πὺ ἐγνώρισε τὸν Κύριο καὶ Λυτρωτὴ τοῦ κόσμου, ἀρνήθηκε τὰ τοῦ κόσμου τερπνὰ γιὰ νὰ ἀφοσιωθεῖ στὸν Χριστό, ἐπιτυγχάνοντας τὸν ἁγιασμό καὶ τὴν ἐν ἁγίῳ Πνεύματι μεταμόρφωσή του. Ἔτσι, ἄλλωστε, ἁγιάζεται ὁ ἄνθρωπος! Ἐμεῖς προσφέρουμε τὸν ἀγῶνα μας, ὁ Θεὸς δίδει τὴν χάριν Του. Τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς θαυμαστῆς συνέργειας Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου εἶναι ἡ ἁγιότητα, ὁ σκοπὸς τῆς ὑπάρξεώς μας.

Ζῶντας μέσα στὴν ἁγία Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ὡς μέλη τοῦ παναγίου Σώματός Του, γινόμεθα κι ἐμεῖς χριστοφόροι, θεοφόροι, ναοφόροι, σύσσωμοι καὶ σύναιμοι μὲ Ἐκεῖνον. Ἀντλοῦμε, ὡς ἀπὸ ἀκένωτη καὶ ἀθάνατη πηγὴ, δύναμη, ἔμπνευση, φωτισμό, εὐλογία, ἁγιασμό. Ἀποκοτῶμε ἐμπειρία παραδείσιας ζωῆς, γιὰ τὴν ὁποία, ἡγωνίσθησαν καὶ τώρα ἀπολαμβάνουν οἱ ἅγιοι τῆς πίστεώς μας, ὡς ὁ παναοίδιμος Χριστοφόρος, πὺ ὡς ὀλόφωτη λαμπάδα οὐρανίου φωτός μας καθοδηγεῖ μὲ ἀσφάλεια πρὸς τὴν εὐλογημένη καὶ τρισευδαίμονα Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, μᾶς προστατεύει ἀπὸ τοὺς ποικίλους πειρασμοὺς τῆς ζωῆς».

Ἑόρτια ἐκδήλωση γιὰ τὰ ὀνομαστήρια τοῦ Ποιμενάρχου τῶν Σερρών.

Στιγμὲς εὐφρόσυνες, μουσικῆς πανδαισίας καὶ πνευματικῆς ἀνατάσεως, προ-

ερχόμενες ἀπὸ τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν χαρὰ τοῦ κόσμου, τὰ παιδιὰ, μέσα στὴν χαρὰ τῆς λαμπροφύρου καὶ ἁγίας ἀναστασίμου περιόδου, εἶχαν τὴν εὐκαιρία νὰ ἀπολαύσουν, ὅσοι παρακολούθησαν, τὴν Παρασκευὴ 8 Μαΐου 2026, στὶς 8:30 τὸ ἀπόγευμα, στὴν αἴθουσα «ΑΣΤΕΡΙΑ» τοῦ ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. Σερρών, τὴν ἐόρτια ἐκδήλωση, πὺ διοργάνωσε τὸ «ΜΑΞΙΜΕΙΟ» Ἰδρυμα τῆς Ἐκκλησίας τῶν Σερρών, ὑπὸ τὸν τίτλο: «Παραδοσιακὰ μελίσματα τῆς Ἑλλάδας μας».

Στὴν μουσικὴ αὐτὴ ἐκδήλωση, ἡ ὁποία ἐντάχθηκε στὸ πλαίσιο τοῦ ἐορτασμοῦ τῶν σεπτῶν ὀνομαστηρίων τοῦ Σεβ. Ποιμενάρχου τῆς Σερραϊκῆς Ἐκκλησίας κ. Θεολόγου, περευρέθησαν μεταξὺ ἄλλων καὶ οἱ Σεβ. Μητροπολίτες Λήμνου καὶ Ἁγ. Εὐστρατίου κ. Ἱερόθεος καὶ Θήρας, Ἀμοργοῦ καὶ Νήσων κ. Ἀμφιλόχιος, ἐκπρόσωποι τῶν πολιτικῶν, κοινωνικῶν καὶ πολιτιστικῶν φορέων καὶ θεσμῶν καὶ μέγα πλῆθος Σερραίων, πὺ κυριολεκτικὰ κατέκλυσαν τὸ μεγάλο ἀμφιθέατρο τοῦ κινηματοθεάτρου.

Ἡ νεανικὴ Χορωδία «ΑΓΓΕΛΩΝ ΦΩΝΕΣ» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σερρών καὶ Νιγρίτης καὶ ἡ παραδοσιακὴ Ὀρχήστρα τοῦ «ΜΑΞΙΜΕΙΟΥ» Πνευματικοῦ καὶ Πολιτιστικοῦ Κέντρου ἀπέδωσαν μὲ μοναδικὸ τρόπο παραδοσιακὰ καὶ ἐντεχνα τραγούδια ἀπὸ τὴν πολύτιμη μουσικὴ παράδοση τῆς Πατρίδος μας, ὅπου μεγαλούργησαν ἡ πίστη, τὸ πνεῦμα, ἡ σκέψη, ἡ τέχνη καὶ ὁ πολιτισμός, ἀποσπώντας καὶ δικαίως τὸ θερμὸ χειροκρότημα τοῦ πυκνοῦ κοινοῦ.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης κ. Θεολόγος, στὸν σύντομο χαιρετισμὸ του, εὐχαρίστησε θερμῶς τὴν δεξιότηχνη χοράρχη κ. Μα-

ρία Κουβακλή και τὰ ταλαντούχα μέλη τῆς νεανικῆς Χορωδίας «ΑΓΓΕΛΩΝ ΦΩΝΕΣ» καὶ τῆς παραδοσιακῆς Ὀρχήστρας, τὸν αἰδεσιμολ. Πρωτοπρεσβύτερο π. Ἰορδάνη Θεμελίδη, Γεν. Διευθυντὴ τοῦ «ΜΑΞΙΜΕΙΟΥ» Ἰδρυμάτος, ποὺ μὲ τοὺς καλοὺς του συνεργάτες εἶχαν τὴν εὐθύνη συντονισμοῦ τῆς ἐκδηλώσεως, τὸν Δῆμο Σερραίων γιὰ τὴν φιλόφρονα παραχώρηση τῆς φιλόξενης αἰθούσης καὶ ὅλους ἐκείνους, ποὺ ἐκοπίασαν, συμβάλλοντας στὴν διοργάνωση τῆς ἐκδηλώσεως, ποὺ γοήτευσε ἰδιαίτερος τὸ πολυπληθὲς ἀκροατήριο.

«Ἡ Ἐπισκοπικὴ μου καρδιά, εἶπε ὁ Σεβασμιώτατος, γεμίζει μὲ χαρὰ καὶ συγκίνηση, ὅταν βλέπω τὰ πνευματικὰ μου παιδιά, νὰ καταθέτουν μὲ παλμό, ζωντάνια καὶ δύναμη ψυχῆς τὴν ὁμολογία τῆς Ὁρθοδόξου πίστεώς μας, ὅτι πράγματι ὁ Χριστὸς ἀναστήθηκε καὶ ἡ χαρὰ, ἡ ἐλπίδα καὶ ἡ ζωὴ πολιτεύονται στὸν κόσμο.

Ἀπόψε, σ' αὐτὴ τὴν ὁμορφὴ ἡμέρα, ποὺ μᾶς ἐ χάρισε ὁ ἅγιος Θεός, κατὰ τὴν

ὁποία ἐορτάζει καὶ ἡ ἐλαχιστότητά μου, τὸ ὁμορφότερο δῶρο, ἀπὸ τὰ πολλὰ, ποὺ δέχομαι αὐτὲς τὶς ἡμέρες, εἶναι αὐτὸ τὸ ὁμορφο "μπουκέτο" ἀπὸ παιδικές, νεανικὲς μελωδικές καὶ ἀγγελικὲς φωνές, ποὺ μὲ τόσο ἀριστοτεχνικὸ καὶ συγκλονιστικὸ τρόπο τραγούδησαν, ὑπὸ τὴν διεύθυνση τῆς χοράρχου κ. Μαρίας Κουβακλή.

Ὅτι καλὸ ἔργο πράττουμε στὴν ζωὴ μας, εἶναι ἀνάγκη νὰ βάζουμε ψυχὴ! Θαυμάζω καὶ διδάσκομαι πάντοτε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι σὲ ὅ,τι καλὸ πράττουν βάζουν τὴν ψυχὴ τους. Καὶ αὐτὸ τὸ νιώσαμε ἀπόψε στὴν παρουσία τῶν παιδιῶν μᾶς σ' αὐτὴν τὴν ὁμορφὴ ἐκδήλωσή!».

Νωρίτερα, στὸ Ἐπισκοπεῖο Σερρών, συνεχίσθηκε μὲ ἀμείωτο ρυθμὸ ἡ μεγάλη καὶ συγκινητικῶς ἐντυπωσιακὴ ροὴ τῶν ἐπισκεπτῶν, κληρικῶν κάθε βαθμίδος, λαϊκῶν συνεργατῶν, μελῶν ἐνοριακῶν ἐκκλησιαστικῶν Συμβουλίων καὶ λοιπῶν Ἰδρυμάτων, φιλανθρωπικῶν καὶ

πολιτιστικῶν δομῶν τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας γιὰ νὰ εὐχηθοῦν στὸν ἐορτάζοντα Ποιμέναρχη τους.

**«Ἡ ἐνότητα τοῦ ἱεροῦ
Σώματος τῶν Ἐπισκόπων,
χρέος, ἀσφάλεια καὶ ἐλπίδα
γιὰ τὴν Ἐκκλησία μας».**

Πανηγυρικῇ, πολυαρχιερατικῇ θ. Λειτουργίᾳ, τελέσθηκε τὴν Παρασκευὴ 8 Μαΐου 2026, στὸν ἱερὸ Μητροπολιτικὸ Ναὸ Παμμ. Ταξιαρχῶν Σερρῶν, προεξάρχοντος τοῦ ἁγόντος τὰ σεπτὰ ὀνομαστήριά του, Σεβ. Ποιμέναρχου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Σερρῶν καὶ τῆς Νιγρίτης κ. Θεολόγου, συνιερουργησάντων τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Διδυμοτείχου, Ὁρεστιάδος καὶ Σουφλίου κ. Δαμασκηνοῦ, Σύρου, Τήνου, Ἀνδρου, Κέας, Μήλου, Δήλου καὶ Μυκόνου κ. Δωροθέου, Σιδηροκάστρου

κ. Μακαρίου, Πατρῶν κ. Χρυσοστόμου, Κηφισίας, Αμαρουσίου, Ωρωποῦ καὶ Μαραθῶνος κ. Κυρίλλου, Κίτρους, Κατερίνης καὶ Πλαταμῶνος κ. Γεωργίου, Τρίκκης, Γαρδικίου καὶ Πύλης κ. Χρυσοστόμου, Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας κ. Τερωνύμου, Σιατίστης καὶ Σισανίου κ. Ἀθανασίου, (συμπροσευχομένου ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ Βήματος), Δήμου καὶ Ἀγ. Εὐστρατίου κ. Τεροθέου, Λαγκαδᾶ, Λητῆς καὶ Ρεντίνης κ. Πλάτωνος, Θήρας, Ἀμοργοῦ καὶ Νήσων κ. Ἀμφιλοχίου καὶ τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Σκιάθου κ. Ἰωάννου, Ἀρχιεγγραμματέως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (συμπροσευχομένου ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ Βήματος).

Συμπροσευχητικῶς παρίσταντο, μετὰ ἄλλων καὶ οἱ ὅσιοι. Καθηγουμένες τῶν ἱερῶν Μονῶν Τιμ. Προδρόμου καὶ Παναγίας «Βύσσιανης» Σερρῶν καὶ Προφ. Ἡλιοῦ Ἀγ. Πνεύματος, μον. Φεβρωνία,

Ισιδώρα καὶ Ἀκυλίνα, μετὰ τῶν συνοδειῶν τους. Ἐπίσης, παρευρέθησαν οἱ Βουλευτὲς Σερρῶν κ. κ. Ἀναστάσιος Χατζηβασιλείου, Φωτεινὴ Ἀραμπατζῆ, Θεόφιλος Λεονταρίδης καὶ Κων/νος Μπούμπας, ὁ Ἀντιπεριφερειάρχης Σερρῶν κ. Παναγιώτης Σπυρόπουλος, ἡ Δήμαρχος Σερραίων κ. Βαρέβαρα Μητλιάγκα, ὁ Διευθυντὴς τῆς Πρωτοβάθμιας Ἐκπαιδύσεως Σερρῶν κ. Ἰωάννης Καραβασίλης, ὁ Διοικητὴς τῆς 10ης Μηχανοποιημένης Ταξιαρχίας κ. Φίλιππος Γιαλαμάς, ἡ Ἀστυνομικὴ Διευθύντρια Σερρῶν κ. Εὐαγγελία Δούμα, ὁ Διοικητὴς τῆς Πυροσβεστικῆς Ὑπηρεσίας Σερρῶν κ. Πρόδρομος Καλαϊτζίδης, Περιφερειακοὶ καὶ Δημοτικοὶ Σύμβουλοι, ἀντιπροσωπεῖες μαθητριῶν καὶ μαθητῶν τῆς ἐκπαιδευτικῆς κοινότητος Σερρῶν καὶ ὁ φιλάγιος λαὸς τοῦ Θεοῦ.

Τὸν ἱερό ἄμβωνα ἐκόσμησε λαμπρῶς ὁ Σέβ. Μητροπολίτης Σύρου κ. Δωρόθεος, ὁ ὁποῖος σημείωσε μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ

ἑξῆς: «Ἡ σημερινή, ἀγία καὶ μεγάλη ἡμέρα τῆς ἱερᾶς μνήμης τοῦ διαπρυσίου κήρυκος τῆς ἀγάπης, Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου, δίδει σὲ ὅλους μας καὶ βεβαίως καὶ σὸν Σερραϊκὸ λαὸ τὴν εὐκαιρία νὰ στρέψει καὶ πάλιν νοῦν καὶ καρδίαν πρὸς τὸ σεπτὸ πρόσωπο τοῦ Σεβ. Ποιμενάρχου του κ. Θεολόγου, ὥστε νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ υἱικῶς γιὰ ὅσα θυσιαστικῶς καὶ θεαρέστως τοῦ προσφέρει, κατὰ τοὺς χρόνους τῆς θεοφιλοῦς Ποιμαντορίας του στὴν πηδαλιουχία τῆς Σερραϊκῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ πεφιλημένος ἐν Χριστῷ ἀδελφός μας καὶ θεοτίμητος συλλειτουργὸς κ. Θεολόγος, στολισμένος μὲ τὴν ἀρετὴ τῆς ἀγάπης, τῆς μακροθυμίας, τῆς φιλανθρωπίας, ὡς καλὸς Ποιμένας μὲ ἀνύστακτη πατρικὴ μέριμνα, ὡς ἐμπνευστὴς καὶ δημιουργὸς ἔργων φιλανθρωπίας καὶ κοινωνικῆς εὐποιίας, ὡς ἀδελφὸς πραγματικὸς ὅλων μας, ἀνεβαίνει θεοφιλῶς καὶ ἀγογγύστως τὸν σταυροαναστάσιμο Ἀρχιερατικὸ

του δόλιχο καὶ ἐπιμαρτυρεῖ ἐπαξίως τὴν ποιμαντορικὴ του διακονία, ἀγωνιζόμενος ἐπὶ τῶν πνευματικῶν ἐπάλλεων, τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς Πίστεως, τῆς σταυροαναστασίμου Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς γλυκυτάτης Πατρίδος μας.

Πάντοτε ὑποστηρικτικὸς πρὸς τὸ ἱερὸ Σῶμα τῶν θεοτιμῆτων Ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας μας, μὲ λόγο ἀγάπης καὶ καταλλαγῆς στέκει ὀρθός, ὡς ἀκαταμάχητος μαχητὴς τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἀληθείας, ἀγρυπνος νύκτα καὶ ἡμέρα, ἐπιλύοντας πνευματικά, ποιμαντικά καὶ ὅποια ἄλλα θέματα ἀπασχολοῦν τὸ ποίμνιο καὶ ἰδιαίτερως τὸν πάσχοντα συνάνθρωπο. Ἐπιτελεῖ ἐπαξίως τὸ Ἀρχιερατικὸ του καθῆκον στοὺς δυσκόλους τούτους καιροὺς, ποὺ διανύουμε, γεγονός, ποὺ τὸν καταξιώνει στὴ συνείδηση τοῦ πιστοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ».

Πρὸ τῆς ἀπολύσεως τῆς θ. Ἱερουργίας, τελέσθηκε ἐπίσημος Δοξολογία, μὲ ἀφορμὴ τὴν συμπλήρωση 205 ἐτῶν, ἀπὸ τῆς θαυμαστῆς διασώσεως, πρεσβείαις τοῦ ἡγαπημένου μαθητοῦ τοῦ Κυρίου, τοῦ

χριστιανικοῦ πληθυσμοῦ τῶν Σεργῶν (Κυριακὴ, 8η Μαΐου 1821), ἀπὸ βεβαίας σφαγῆς, προγραμματισθείσης ὑπὸ τῶν ὀθωμανῶν Τούρκων.

Στὸν σύντομο χαιρετισμὸ του, ὁ ἐορτάζων Σεβ. Μητροπολίτης κ. Θεολόγος, εὐχαρίστησε γιὰ μίᾶ ἀκόμη φορὰ τοὺς 25 καὶ πλέον Σεβασμιωτάτους καὶ Θεοφιλεστάτους Ἀρχιερεῖς, τοὺς ἐν προσευχῇ παρισταμένους ἐν Χριστῷ ἀδελφούς καὶ συνεπισκόπους του, ἰδιαίτερως μάλιστα τὰ πνευματικά του παιδιὰ καὶ ἀδελφία, τὶς εὐλαβέστατες μοναχές καὶ τὸν εὐγενέστατο Σεργαϊκὸ λαό, ποὺ ἦλθαν καὶ τὶς δύο ἡμέρες τῆς ἐορτῆς τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου γιὰ νὰ λάβουν τὴν χάρη τοῦ Εὐαγγελιστοῦ, ἀλλὰ καὶ νὰ τοῦ εὐχηθοῦν γιὰ τὰ ὀνομαστήριά του. «Προσευχηθεῖτε, λοιπόν, εἶπε ὁ Σεβασμιώτατος, ἀδελφοί συμποιμένες, ἀγαπητοὶ πατέρες, ὁσιώτατες μοναχές, ἔντιμοι ἄρχοντες, ἀδελφοὶ Σεργαῖοι καὶ Σεργαῖες, ὁ Κύριός μας, νὰ μοῦ δίδει πνεῦμα σοφίας, ἁγιοπνευματικῆς διακρίσεως καὶ δυνάμεως, ὥστε νὰ ἐργάζομαι κατὰ τὸ

θέλημά Του γιά τήν σωτηρία σας καί τήν κατὰ Χριστόν προκοπή σας, ἡ δὲ ταπεινὴ διακονία μου νὰ εἶναι πορεία χριστοζωῆς καί θυσίας!».

«Ἡ Ἐκκλησία μας ἐνωμένη διατηρεῖ, πάντοτε, ἀλώβητο τὸν σύνδεσμο τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ».

Τερόπρεπῶς καί σὲ πνευματικῶς ἀναστάσιμο κλίμα, τελεῖται καί στὴν Ἱερὰ Μητρόπολη Σεργῶν καί Νιγρίτης, ὁ λειτουργικὸς ἑορτασμός τῆς πανιέρου μνήμης τῆς ἱερᾶς Συνάξεως τῆς ἁγίας κόνεως, τῆς θαυματουργικῶς ἐκπεμπομένης ἐκ τοῦ τάφου τοῦ Ἀγ. ἐνδόξου Ἀποστόλου καί Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου στὴν Ἑφεσο. Κατ' αὐτὰς δέ, ἡ κατὰ Σέρρας καί Νιγρίτα συνεκλεκτή, ἰδιαίτερως χαίρει, ἀγάλλεται καί σεμνύνεται ἐν Κυρίῳ, καθὼς ἄγει τὰ σεπτὰ ὀνομαστήριά του ὁ Σεβ. Ποιμενάρχης τῆς κ. Θεολόγος.

Στὸ πλαίσιο τῆς ὡς εἴρηται τριπλῆς μεγαλωνύμου ἑορτῆς, τελέσθηκε τὴν Πέμπτη 7 Μαΐου 2026, στὶς 7:00 τὸ ἀπόγευμα, στὸν ἑορτάζοντα ἱερὸ Ναὸ Ἀγ. Ἰωάννου Θεολόγου Σεργῶν, ὁ μέγας πανηγυρικός, πολυαρχιερατικὸς Ἑσπερινός, χοροστατήσαντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κίτρους, Κατερίνης καί Πλαταμῶνος κ. Γεωργίου, συγχοροστατησάντων τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Διδυμοτείχου, Ὁρεστιάδος καί Σουφλίου κ. Δαμασκηνοῦ, Σύρου, Τήνου, Ἀνδρου, Κέας, Μήλου, Δήλου καί Μυκόνου κ. Δωροθέου, Σιδηροκάστρου κ. Μακαρίου, Ζιχνῶν καί Νευροκοπίου κ. Τεροθέου, Πατρῶν κ. Χρυσοστόμου,

Κηφισίας, Αμαρουσίου, Ὠρωποῦ καί Μαραθῶνος κ. Κυρίλλου, Ἱερισσοῦ, Ἀγ. Ὁρους καί Ἀρδαμερίου κ. Θεοκλήτου, Θεσσαλιώτιδος καί Φαναριοφερσάλων κ. Τιμοθέου, Τρίκκης, Γαρδικίου καί Πύλης κ. Χρυσοστόμου, Σισανίου καί Σιατίστης κ. Ἀθανασίου, Καλαβρύτων καί Αἰγιαλείας κ. Τερωνύμου, Λήμνου καί Ἀγ. Εὐστρατίου κ. Τεροθέου, Πολυανῆς καί Κιλκισίου κ. Βαρθολομαίου, Θήρας, Ἀμοργοῦ καί Νήσων κ. Ἀμφιλοχίου καί Δράμας κ. Δωροθέου, τῶν Θεοφιλ. Ἐπισκόπων Ρηγίου κ. Εἰρηναίου, Ἀμφιπόλεως κ. Χριστοφόρου καί Δομενίκου κ. Ἀθηναγόρου καί τοῦ οἰκείου Ποιμενάρχου Σεργῶν καί Νιγρίτης κ. Θεολόγου.

Μετά τὴν εὐλόγησιν τῆς ἑορτίας ἄρτοκλασίας, ὁ Σεβ. κ. Θεολόγος, ἀφοῦ εὐχαρίστησε καταλλήλως, διὰ θερμῶν λόγων τοὺς Σεβ. Ἀρχιερεῖς, τοὺς φιλογενεῖς ἄρχοντες τοῦ τόπου καί τὸν φιλέορτο λαὸ τοῦ Θεοῦ, γιὰ τὴν συγκινητικὴ, συμπροσευχητικὴ παρουσία, σημείωσε μεταξύ ἄλλων καί τὰ ἑξῆς:

«Ἑορτάζομεν, μὲ σεμνοπρεπεῖ λαμπρότητα, ἀπόψε καί αὔριο, τὴν φωτισμένη καί μυρωμένη, μὲ τίς ἑαρινές εὐωδίες καί πνοές τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας, ἱερὰ μνήμη τοῦ ἡγαπημένου μαθητοῦ τοῦ Κυρίου μας, Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, ὁ ὁποῖος ἀνεδείχθη ὁ πρῦτανος τῶν Ἀποστόλων, ὁ κορυφαῖός τῆς πίστεως καί τῆς ἀγάπης στὸν Χριστό.

Ἑορτάζει, ὁμως καί ἡ ἐνδοξος καί μαρτυρικὴ πόλις μας, περιβεβλημένη λαμπρά, πανηγυρικὴ, φωτόλουστη καί ἀναστάσιμη ἐσθῆτα, τὴν διακοσιοστὴ πέμπτη ἐπέτειο τῆς διασώσεώς της, πρεσβείαις τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, ἀπὸ τὸ αἵμοσταγὲς

φάσαντο τοῦ ὀθωμανοῦ τυράννου, τὴν 8η Μαΐου τοῦ ἔτους 1821.

Ὁ ἐπιστήθιος μαθητὴς τοῦ Κυρίου μας, μὲ τὶς προσευχὲς καὶ τὴν φιλόανθρωπη στοργή του ἔσωσε τὴν πόλη τῶν Σερρών, ἀπὸ τὴν ἀποφασισμένη, ὑπὸ τῶν βαρβάρων κατακτητῶν, γενικὴ σφαγὴ καὶ οἱ σοφοὶ Σερραῖοι πατέρες μας, σὲ ἔνδειξη εὐγνώμονος εὐχαριστίας γιὰ τὸ θαῦμα, ποὺ βίωσαν ἀπὸ τὸν Ἁγ. Ἰωάννη τὸν Θεολόγο ἔκτισαν μὲ πολὺ κόπο αὐτὸν τὸν ἐμβληματικὸ ἱερό Ναό, ὁ ὁποῖος διαιώνίζει τὴν δύναμη τοῦ θαύματος στὴν ζωὴ μας καὶ τὴν φιλόστοργη παρουσία καὶ πρόνοια τοῦ Θεοῦ γιὰ τοῦτο τὸν τόπο.

Σὲ ἄλλο σημεῖο τῆς ὁμιλίας του, ἰδιαίτερος καὶ μὲ βαθιὰ συγκίνηση, ὁ Σεβασμιώτατος εὐχαρίστησε τοὺς συμπροσευχητικῶς παρισταμένους, ἐν Χριστῷ ἀδελφούς καὶ συνεπισκόπους του, ἐξ ὅλης τῆς Ἑλλάδος, τὰ μέλη τῆς φυσικῆς καὶ πνευματικῆς του οἰκογενείας, ποὺ ἦλθαν μακρόθεν, νὰ τοῦ εὐχηθοῦν, γιὰ τὰ ὀνομαστήριά του, τὰ πνευματικά του παιδιὰ, τοὺς φιλοτίμους κληρικούς, μοναχοὺς καὶ μοναχὲς καὶ τοὺς λαϊκοὺς

συνεργάτες του στὸν θεῖο Ἀμπελῶνα τῶν Σερρών καὶ τὸν εὐγενικὸ Σερραϊκὸ λαό.

«Λαμπρά, λοιπὸν ἑορτὴ καὶ ἐπέτειο τελεῖ ἡ ἁγία Ἐκκλησία καὶ ἡ πόλις μας, μὲ μία ἀκόμη ἰδιαίτερη ἀξία καὶ σημειολογία, εἶπε ὁ Σεβασμιώτατος. Ἐορτάζει καὶ ὁ Ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Σερρών. Ὅλοι μαζί ἐνωμένοι, ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης, ἀπόψε, οἱ θεοτίμητοι Ἐπίσκοποι τῆς Ἐκκλησίας μας, τοὺς ὁποίους, ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιάς μας εὐγνωμονοῦμε, ὁ εὐαγγεῖς κληρὸς, τὰ πνευματικά μας ἀδέλφια, οἱ κατὰ σάρκα οἰκογενεῖς μας, ἀπὸ τὴν ἰδιαίτερη πατρίδα μας, οἱ ἄρχοντες τοῦ τόπου καὶ ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ, συγχαίροντες καὶ συνεορτάζοντες.

Ἡ Ἐκκλησία μας, ὡς κοινωνία ἀγάπης, ἀδελφοσύνης, εὐλογίας καὶ ἀναστασίμου χαρᾶς, παραμένει ἐνωμένη, ἀγωνίζεται καὶ ἐργάζεται γιὰ τὴν σωτηρία τῶν ψυχῶν τῶν τέκνων Της, τὴν εὐκλεία τῆς Πατρίδος μας, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν κατ' ἄμφω πρόοδο τοῦ λαοῦ μας, μεταφέρουσα στὸν κόσμον τὸ μήνυμα τῆς Εὐαγγελικῆς ἀληθείας, τῆς μετανοίας, τῆς εἰρήνης, τῆς ἀγάπης, τῆς ἐνότητος, τῆς ἀδελφοσύνης καὶ τῆς

Αναστάσεως τοῦ Κυρίου μᾶς, διατηροῦσα ἀλώβητο τὸν σύνδεσμο τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ».

Ακολουθῶς, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος κ. Τιμόθεος διηκόνησε ἐπικαίρως, μὲ πνευματικό, ἀναστασισμό παλμό, τὴν ἱεουργία τοῦ θείου κηρύγματος, ἀναφερθεῖς μὲ γλαφυροὺς λόγους στὸν μεγάλο κήρυκα τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης, Εὐαγγελιστὴ Ἰωάννη τὸν Θεολόγο, ἀπευθύνοντας, ἐκ παραλλήλου, ἐγκάρδιες, ἀδελφικὲς εὐχές, πρὸς τὸν ἐορτάζοντα, ὡς ἐτόνισε, «ὑψιπέτη ἀετό», ἀρχοντικό, εὐγενῆ, εὐπροσήγορο, κατὰ πάντα ἄξιο, σεμνό, ἱεροπρεπὴ καὶ μεστὸ πίστεως καὶ ἀγάπης, μὲ θαυμαστὴ καὶ πολὺπλευρὴ ἐκκλησιαστικὴ, ἐθνικὴ καὶ κοινωνικὴ προσφορά, Σεβ. Ποιμενάρχῃ τῆς Σερραϊκῆς Ἐκκλησίας κ. Θεολόγο.

«Ἡ Ἐκκλησία τῶν Σερρών καὶ τῆς Νιγρίτης, σημείωσε ὁ Σεβ. κ. Τιμόθεος, ἀγάλλεται καὶ χαίρει, διότι τιμᾷ τὸν κήρυκα τῆς ἀγάπης, τὸν Εὐαγγελιστὴ Ἰωάννη, ἀλλὰ καὶ τὸν συνώνυμό του, Σεβ. Ποιμενάρχῃ Τῆς κ. Θεολόγο, ὁ ὁποῖος ἐργάζεται εὐαγγελικῶς, καρποφόρως καὶ θεαρέστως

στὸ θεῖο γεώργιο τῆς Ἐκκλησίας μᾶς.

Σεβασμιώτατε, ἅγιε ἀδελφέ, εὐχόμεθα ἐκ βάθους καρδίας, ὁ Θεὸς νὰ Σᾶς χαρίζη εἰς ἔτη ὡς πλεῖστα στὴν ἁγία Ἐκκλησία Του, ὥστε νὰ συνεχίζετε νὰ Τὸν διακονεῖτε χριστομιμῆτως, ὡς πράττετε ἄριστα, ὡς σήμερα καὶ νὰ Τὸν δοξάζετε. Ἐμεῖς δέ, οἱ πνευματικοὶ Σᾶς ἀδελφοί, ὡς ἐπίσης καὶ τὰ πνευματικὰ Σᾶς παιδιά, ὁ κλῆρος καὶ ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ, Σᾶς καμαρώνουμε καὶ εὐχόμεθα, ὁ Ἅγιος Θεὸς νὰ Σᾶς χαρίζη γιὰ ἔτη πολλὰ στὴν Ἐκκλησία Του, μακροημερεύοντα καὶ ὀρθοτομοῦντα τὸν λόγον τῆς Αὐτοῦ ἀληθείας».

**«Ἱερὸς Ναὸς Ἀγ. Μαρίνης
Σερρών, 200 χρόνια ἀγιαστικῆς
Λειτουργίας, διακονίας,
προσφοράς».**

Τὸ τρέχον ἔτος 2026 μὲ τὴν χάρη καὶ τὸ ἔλεος τοῦ δωρεοδότου Θεοῦ συμπληρώνονται διακόσια (200) ἔτη συνεχοῦς ἀγιαστικῆς καὶ λειτουργικῆς διακονίας, ἀπὸ τῆς ἐπανοικοδομήσεως τοῦ νῦν ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγ. Μαρίνης καὶ Ἀντωνίου Σερρών.

Ὁ βυζαντινὸς αὐτὸς ἱερός Ναὸς τῶν Σερρών, τὸ πρῶτον, μνημονευόταν μόνον ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἀγ. μεγαλομάρτυρος Μαρίνης. Ἀργότερα ἀφιερώθηκε καὶ στὸν Ἀγ. Ἀντώνιο. Ἡ χρονολογία τῆς ἐπανοικοδομήσεώς του (Μάρτιος 1826) εἶναι χαραγμένη σὲ δύο μαρμαρίνες ἀνάγλυφες μὲ σταυρὸ πλάκες. Ὁ χρόνος τῆς ἀρχικῆς ἀνεγέρσεώς του παραμένει εἰσέτι ἄγνωστος. Πρῶτη γραπτὴ ἀναφορὰ περὶ τῆς ὑπάρξεώς του στὴν πόλη τῶν Σερρών ἔχουμε τὸ ἔτος 1324. Ἀνεκτίμητος πνευματικὸς θησαυρὸς τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ ἀποτελεῖ τὸ ἀδιάφθορο, μυροβόλο καὶ χαριτόβρυτο λείψανο τῆς δεξιᾶς χειρὸς τῆς Ἀγ. μεγαλομάρτυρος Μαρίνης, ποὺ φυλάσσεται στὸν ἱερὸ Ναὸ ἀπὸ αἰῶνες.

Μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς εὐλογητῆς αὐτῆς ἐπετείου, διοργανώνονται κατ' αὐτάς, ἀπὸ τὸ ἐκκλησιαστικὸ Συμβούλιο τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ Ναοῦ τῆς πόλεως τῶν Σερρών μὲ τὴν εὐχὴ καὶ εὐλογία τοῦ σεπτοῦ Ποιμενάρχου τῆς Σερραϊκῆς Ἐκκλησίας κ. Θεολόγου, πρὸς δόξαν Θεοῦ, τιμὴ τῶν Ἀγ. Μαρίνης καὶ Ἀντωνίου, ἀλλὰ καὶ διατήρηση τῆς ἱστορικῆς μνήμης, ἐπετειακὲς λατρευτικὲς, ποιμαντικὲς, πολιτιστικὲς, ὠφέλιμες καὶ

δημιουργικὲς ἐκδηλώσεις.

Στὸ πνευματικὸ αὐτὸ πλαίσιο, τὸ Σάββατο 2 Μαΐου 2026, στὶς 6:30 τὸ ἀπόγευμα, τελέσθηκε ἡ ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, χοροστατήσαντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σερρών καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγου μὲ τὴν πληθωρικὴ παρουσία τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ Ἑσπερινοῦ, στὸν αὐτεῖο χώρῳ τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ, πραγματοποιήθηκε ἐκδήλωση λόγου καὶ μέλους, στὴν ὁποία ὁ αἰδεσιμολ. Σταυρ. Οἰκονόμος π. Ἀθανάσιος Βουρουτζῆς ὁμίλησε περὶ τῆς ἱστορικῆς πορείας τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ ἐνδιατήματος τῆς χάριτος τῶν ἁγίων, ἐνῶ στὴν συνέχεια προβλήθηκε ντοκιμαντέρ ἐπετειακοῦ χαρακτῆρος.

Τὴν ἐκδήλωση πλαισίωσε καλλιτεχνικὰ ἢ λαμπρὰ γυναικεία Χορωδία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Νεαπόλεως καὶ Σταυρουπόλεως «Ἀγία Κασσιανὴ ἡ Ὑμνογράφος», ὑπὸ τὴν διεύθυνση τῆς καταξιωμένης χοράρχου κ. Μαρίας Χαλαμπίδου μὲ μουσικὸ πρόγραμμα, ἀπὸ τὴν πλούσια ἑλληνοχριστιανικὴ μας παράδοση.

Ὁ Σεβ. κ. Θεολόγος στὸν σύντομο χαι-

ρετισμό του εὐχαρίστησε θερμῶς τόσο τὸν Πρόεδρο τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου, αἰδεσιμολ. Πρωτοπρεσβύτερο π. Παναγιώτη Κουτσιδῆ καὶ τοὺς καλοὺς του συνεργάτες, κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς, ὅσο καὶ τὴν δεξιότητι χοράρχη, τὰ ταλαντοῦχα μέλη τῆς γυναικείας Χορωδίας «Ἁγία Κασσιανὴ ἡ Ὑμνογράφος», καθὼς καὶ ὅλους ἐκείνους πὺν ἐκοπίασαν, συμβάλλοντας στὴν διοργάνωση τῆς ἐκδηλώσεως, πὺν εὐχαρίστησε ἰδιαίτερος τὸ πολυπληθὲς κοινόν.

**«Σήμερον ὁ κόσμος
μοσχοβολᾷ Ἀνάσταση,
ἄνοιξη ψυχῶν καὶ ἐλπίδων!»**

Μὲ λαμπρότητα καὶ τὴν συμμετοχὴ πλήθους πιστῶν, πραγματοποιήκε τὸ διήμερο, Σάββατο 25 καὶ Κυριακὴ 26 Ἀπριλίου 2026, ἡ ἐτήσια λαμπρὰ πανήγυρη, μὲ ἀφορμὴ τὴν ἐπέτειο τῶν ἐγκαίνιων τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ Πάμμ. Ταξιαρχῶν στὸ Μανταμάδο τῆς Λέσβου. Κατόπιν εὐγενοὺς προσκλήσεως τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μηθύμνης κ. Χρυσοστόμου, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σερρών καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγος μετέβη στὸ ἱερὸ Προσκύνημα Μανταμάδου, προκειμένου νὰ συμμετάσχει στίς λατρευτικὰς ἀκολουθίες, πὺν τελέσθηκαν καὶ ἐφέτος πανδήμως, πρὸς τιμὴν τοῦ Πάμμ. Ταξιαρχοῦ Μιχαήλ.

Συγκεκριμένως, τὸ Σάββατο 25 Ἀπριλίου, τελέσθηκε ὁ μέγας πανηγυρικός, πολυαρχιερατικός Ἑσπερινός, χοροστατήσαντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Λαρίσης καὶ Τυρνάβου κ. Ἰερωνύμου, συγχοροστάτησάντων τῶν Σεβ. Μη-

τροπολιτῶν Μυτιλήνης, Ἐρεσσοῦ καὶ Πλωμαρίου κ. Ἰακώβου, Σερρών καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγου καὶ τοῦ πολυσεβάστου οἰκείου Ποιμενάρχου Μηθύμνης κ. Χρυσοστόμου.

Τὴν «Κυριακὴ τῶν Μυροφόρων», 26 Ἀπριλίου, τελέσθηκε, στὸ ὡς εἴρηται ἱερὸ Προσκύνημα, πολυαρχιερατικὸ Συλλειτουργο, συνιερουργησάντων τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Σερρών καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγου, Μυτιλήνης, Ἐρεσσοῦ καὶ Πλωμαρίου κ. Ἰακώβου, Λαρίσης καὶ Τυρνάβου κ. Ἰερωνύμου καὶ Μηθύμνης κ. Χρυσοστόμου.

Τὸν θεῖο λόγο ἐκήρυξε ἐμπνευσμένως ὁ Σέβ. Μητροπολίτης Σερρών καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγος, ἀναφερόμενος στὴν μαρτυρία τῆς ἀγάπης καὶ τὴν εὐτολμία τῆς πίστεως τῶν ἁγ. μυροφόρων Γυναικῶν, τοῦ εὐσχήμονος βουλευτοῦ Ἰωσήφ καὶ τοῦ κεκρυμένου μαθητοῦ τοῦ Κυρίου, Νικοδήμου.

«Ἡ ἡμέρα μας καλεῖ ὅλους, σήμερα, νὰ βιώσουμε τὴν Ἀνάσταση τοῦ

Κυρίου μας ὡς ἀνοιξη ζωῆς, ὡς πνευματική ἐπανάσταση καὶ ἀντίσταση σὲ ὅ,τι ἀσχημίζει καὶ ἀποϊεροποιεῖ τὸν ἄνθρωπο, ὡς τεκμήριο τῆς ἀγάπης μας πρὸς τὸν συνάνθρωπο καὶ ὡς ἔκφραση τῆς μαρτυρίας μας μέσα στὸν κόσμο. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν δύναμη τῆς πίστεως, πὺν φλέγεται πρωτίστως ἀπὸ θεῖο ἔρωτα στὸν ἀναστάντα Χριστό, μπορεῖ νὰ ξεπερνᾷ ὅλες τὶς δυσκολίες. Ἡ Ὁρθόδοξος πίστη μας εἶναι ἡ ζωὴ, πὺν νικᾷ τὸν θάνατο. Χωρὶς τὸ πρόσημο τῆς πίστεως στὸν Χριστό, ἡ ἀγάπη εὐκόλα μεταπίπτει σὲ ἓναν ἄτονο ἀλτρουισμό, χωρὶς οὐσιαστικὸ βάθος, σ' ἓναν πολυπράγμονα ἀκτιβισμό, πὺν δὲν χαρίζει πραγματικὸ νόημα καὶ πληρότητα στὴν ψυχὴ μας.

Ἡ θαυμαστὴ εὐτολμία των ἀγ. μυροφόρων Γυναικῶν καὶ τῶν δύο μαθητῶν τοῦ Κυρίου μας, ὡς ἔκφραση πίστεως καὶ ἀγάπης πρὸς τὸν Σωτῆρα καὶ Λυτρωτὴ τοῦ κόσμου, μπορεῖ νὰ λειτουργήσῃ, ὡς ἓνα φωτεινὸ ἐφαλτήριο ἀναστροφῆς τοῦ παρακμιακοῦ κλίματος τῶν ἡμερῶν καὶ

νὰ διαφυλάξῃ τὴν πραγματικὴ ἀξία, τὴν ὁμορφιὰ καὶ τὸν προσορισμὸ τοῦ ἀνθρώπου, πὺν συνίσταται στὸ νὰ γίνεταὶ μὲ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ οὐρανοπολίτης, συνόμιλος τῶν ἀγγέλων, κληρονόμος καὶ συγκληρονόμος τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Εἶθε, τὸ ἅγιο παράδειγμά τους νὰ ἐμπνεύσῃ στὶς ψυχὲς ὅλων μας τὸ πνεῦμα τῆς καθαρᾶς πίστεως καὶ ἀγάπης στὸν ἀναστάντα Κύριό μας, τοῦ σεβασμοῦ τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἀξίας τοῦ θεοῦ θελήματος, πὺν ὡς ἐπιλογὴ ζωῆς καὶ ἐλευθερίας διασφαλίζει τὴν ἱερότητα, τὴν μοναδικότητα, τὸ κάλλος καὶ τὴν ἐλευθερία τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου. Νὰ μείνουμε ἀμετακίνητοι στὴν ἀγία Ὁρθόδοξη πίστη μας, τὴν μόνη ἀληθινὴ πίστη, χωρὶς καμμία ἀπολύτως ἐκπτώση καὶ στὴν ἱερὰ παράδοσή μας, πὺν ἀνέστησε καὶ ἐξωογόνῃσῃ αὐτὴν τὴν Πατρίδα».

Περαίνοντας τὸν λόγο του ὁ Σεβασμιώτατος, καταχειροκροτοῦμενος ἀπὸ τὸ πυκνότατο ἐκκλησίασμα, ἀναφέρθηκε καὶ στὴν ἰδιαίτερος ἐπίκαιρη, σήμερα, διδακτικὴ καὶ ὑπομνηστικὴ τοῦ χρέους μας, πνευματικὴ παρακαταθήκη τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κυροῦ Χριστοδούλου, ὁ ὁποῖος διηκόνῃσῃ μὲ προφητικὴ ἐνόραση, θυσιαστικὸ φρόνημα, καθαρὸ καὶ ἀσυμβίβαστο λόγο καὶ φιλόανθρωπη διάθεση τὸ μυστήριο τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸν ἴδιο τὸν ἄνθρωπο.

**«Οἱ ἅγιοι τῆς πίστεώς
μας ἐβίωσαν τὸ μυστήριον
τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν δύναμιν
τῆς Ἀναστάσεώς Του».**

Στὸν πανηγυρίζοντα ἱερὸ Ναὸ Ἀγ. Γεωργίου Νιγρίτης ἱερούργησε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σεργῶν καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγος, τὴν Πέμπτη 23 Ἀπριλίου 2026. Στὴν πανηγυρική θ. Λειτουργία συνιερούργησε μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου καὶ ὁ Θεοφ. Ρηγίου κ. Εἰρηναῖος, ἐφησυχάζων Ἐπίσκοπος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γαλλίας, ὁ ὁποῖος ἔλκει τὴν καταγωγή ἀπὸ τὴν πόλιν τῆς Νιγρίτης.

Ὁ Θεοφιλέστατος ἀφ’ οὗ εὐχαρίστησε διὰ θερμῶν λόγων τὸν Σεβ. Ποιμενάρχη τῆς Ἐκκλησίας τῶν Σεργῶν γιὰ τὴν εὐγενεστάτη πρόσκληση στοὺς ἐφετεινοὺς ἑορτασμοὺς τοῦ Ἀγ. Γεωργίου μὲ γλαφυρὸ τρόπο ἐκήρυξε τὸν θεῖο λόγο ἀναφερόμενος στὸν θαυμαστὸ βίον τοῦ μεγάλου στρατιωτικοῦ ἁγίου, καθὼς καὶ στὴν σημασία τοῦ μαρτυρίου στὴν διπλὴ τῆς μάλιστα διάσταση, ὡς μαρτυρία περὶ τῆς ἀληθείας καὶ θυσία τῆς ἰδίας τῆς ζωῆς πρὸς ἐπισφράγιση αὐτῆς τῆς ἀληθείας.

Πρὸ τῆς ἀπολύσεως τῆς θ. Μυσταγωγίας, ἀπευθυνόμενος ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σεργῶν κ. Θεολόγος πρὸς τὸν Θεοφ. Ἐπίσκοπο Ρηγίου κ. Εἰρηναῖο, τὸν καλωσόρισε στὴν γενέτειρα γῆ τῆς Νιγρίτης, σημειώνοντας μετὰ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς:

«Ὁ σήμερον λαμπρῶς ἑορταζόμενος Ἀγ. μεγαλομάρτυς Γεώργιος, ὁ ἀριστέας τῆς πίστεως, τὸ πανένδοξο παλληκάρι τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἰδιαίτερος λαοφιλὴς στὴν πανορθοδοξία, ἀλλὰ καὶ στὴν Πατρίδα

μας, ἰδιαίτερος, ὅπου, πρὸς τιμὴν του εἶναι ἀφιερωμένοι πολλοὶ ἱεροὶ Ναοί. Ἡ σημερινὴ ἑορτίς λατρευτικὴ σύναξις ἔχει, ὅμως καὶ μία ἀκόμη ἰδιαίτερα σημειολογία. Χαίρει καὶ συγχαίρει ἡ τοπικὴ μας Ἐκκλησία, σήμερον καὶ γιὰ τὸ ἐκλεκτὸ τῆς ἀνάστημα, τὸν Θεοφ. κ. Εἰρηναῖο, τὸν σεμνὸ καὶ πολυτάλαντο Ἐπίσκοπο τοῦ πανσέπτου Οἰκουμενικοῦ μας Θρόνου. Ἡ μαρτυρικὴ πόλις τῆς Νιγρίτης σεμνύνεται ἐν Κυρίῳ, ὡς ἡ γεννήσασα καὶ ἐκθρεψαμένη αὐτὸν πνευματικῶς. Ἡ σημερινὴ ἑορτίς ἡμέρα προσφέρεται, ὡς μία ἀρίστη ἀφορμὴ σὲ ὅλους μας, γιὰ νὰ σὰς ἐκφράσουμε, Θεοφ. ἀδελφε Εἰρηναῖε, ἐγκάρδιες εὐχὲς καὶ προσήσεις, δεόμενοι ἑκτενῶς τοῦ Παναγίου τῆς Ἐκκλησίας Δομήτορος, νὰ σὰς χαρίζῃ ἔτη πολλὰ παρὰ Θεοῦ δαψιλῶς εὐλογημένα, πεπληρωμένα οὐρανίων γλυκασμῶν καὶ χαρίτων».

Στὴν συνέχεια, ὁ Σεβασμιώτατος προσέφερε στὸν Θεοφ. κ. Εἰρηναῖο, ἀρχιερατικὸ ἐγκόλπιο διασώζον τὴν ἱερὰ μορφὴ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς «Νιγριτινῆς», γιὰ ὅσα φιλοθέως, σεμνοπρεπῶς καὶ φιλοπόνως, ἐπὶ μακρὰ σειρὰ ἐτῶν προσφέρει στὴν διακονία καὶ μαρτυρία τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Ἀντιφωνώντας ὁ Θεοφιλέστατος εὐχαρίστησε μὲ θερμοὺς καὶ ἐγκαρδιῶς λόγους τὸν Σεβασμιώτατο, γιὰ τὴν εὐγενεστάτη πρόσκληση νὰ συμμετάσχη συλλειτουργικῶς στὴν ἑορτία σύναξις τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας. Ἀρχικῶς, μετὰ βαθυτάτης συγκινήσεως, ἔκαμε μία σύντομη, νοσταλγικὴ ἀναδρομὴ στὰ παιδικὰ του χρόνια, κατὰ τὰ ὁποῖα γαλουχήθηκε ἐν παιδείᾳ καὶ νουθεσίᾳ Κυρίου, ἀπὸ τοὺς

εὐλαβεῖς γονεῖς του, τοὺς σεβάσμιους ἐφημερίους τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγ. Γεωργίου Νιγρίτης καὶ ὅλους ἐκείνους, ποὺ συνήργησαν στὴν κατὰ Θεὸν προκοπὴ του, ἀλλὰ καὶ στὰ μετέπειτα τῆς διακονίας του ὡς ἐκπαιδευτικοῦ καὶ ἕως σήμερον πορείας του ὡς κληρικοῦ.

Ρεθύμνης Πρόδρομος:
**«Τὸ Καρπενήσι, σήμερα,
τὴν Κρήτη ἀνταμώνει
καὶ στὴν Μακεδονία μας
τίς προσευχὲς ἐνώνει!»**

Πανηγυρικό, πολυαρχιερατικό συλλεῖτουργο συνιερουργησάντων τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Καρπενησίου κ. Γεωργίου, Ρεθύμνης καὶ Αὐλοποτάμου κ. Προδρόμου καὶ τοῦ οἰκείου Ποιμενάρχου Σερρών καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγου, τελέσθηκε, στὸν ἐορτάζοντα ἱερὸ Ναὸ Ἀγ. Νικήτα Σερρών, τὴν Κυριακὴ τοῦ Ἀντίπασχα 19 Ἀπριλίου 2026, ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποία ἢ κατὰ Σέρρας Ἐκκλησία τιμᾷ κατ' ἔτος, μὲ ἀναστάσιμη

χαρὰ καὶ λαμπρότητα, τὴν πανσεβάσμιο μνήμη τοῦ Ἀγ. ἐνδόξου ἱερομάρτυρος Νικήτα τοῦ νέου, ποὺ ἐμαρτύρησε στὴν πόλη τῶν Σερρῶν κατὰ τὴν φρικτὴ καὶ ἀσέληνο περίοδο τῆς τουρκοκρατίας τὴν νύκτα τοῦ ἁγίου καὶ μεγάλου Σαββάτου, 4 Ἀπριλίου τοῦ ἔτους 1808.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Καρπενησίου κ. Γεώργιος, ἀφοῦ εὐχαρίστησε διὰ θερμῶν λόγων καὶ ἀδελφικῶς τὸν Σεβ. Ποιμενάρχη τῆς κατὰ Σέρρας καὶ Νιγρίταν Ἐκκλησίας κ. Θεολόγο γιὰ τὴν εὐγενεστάτη πρόσκληση στοὺς ἐφετεינוὺς ἐορτασμοὺς τοῦ Ἀγ. Νικήτα, μὲ θεολογικὸ βάθος καὶ γλαφυρότητα, ἐκήρυξε τὸν θεῖο λόγο, ἀναφερόμενος στὸν θαυμαστὸ βίον τοῦ Ἀγ. Νικήτα, καθὼς καὶ στὴν σημασία τοῦ μαρτυρίου στὴν σύγχρονη ταραγμένη ἐποχὴ.

«Σὲ κάθε ἐποχὴ, ἀλλὰ πολὺ περισσότερο στὴ σημερινὴ τῆς παγκοσμιοποίησης καὶ τῆς ἰσοπέδωσης τῶν ἀξιῶν καὶ τῶν παραδόσεων, εἶπε ὁ Σεβασμιώτατος, ὡς Χριστιανοὶ καὶ ὡς Ἑλ-

ληνες, καλούμαστε νὰ μιμηθοῦμε τὴν ζωὴ ὅλων τῶν νεομαρτύρων καὶ νὰ μαρτυρήσουμε, σήμερα, μὲ τὸν λόγο καὶ τὸ παράδειγμά μας, αὐριο ἂν χρειαστεῖ καὶ μὲ τὸ αἷμα μας, τὴν ἀγάπη μας στὸν Χριστὸ καὶ τὴν ἑλληνορθόδοξη παράδοσή μας. Ἡ θυσία τῶν νεομαρτύρων γιὰ τὴν ὀρθόδοξη πίστη, ὡς τοῦ σήμερον λαμπρῶς ἐορταζομένου Ἀγ. Νικήτα, πρέπει νὰ ἀποτελεῖ δίδαγμα γιὰ ὅλους τοὺς μεταγενέστερους καὶ σύγχρονους Ἕλληνες».

Πρὸ τῆς ἀπολύσεως τῆς θ. Λειτουργίας, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ρεθύμνης κ. Πρόδρομος προσέφερε, κατόπιν σχετικοῦ φιλαγίου αἰτήματος, στὸν Σεβ. Ποιμενάρχη τῆς Ἐκκλησίας τῶν Σερρών κ. Θεολόγο καὶ δι' αὐτοῦ στὸν ἱερὸ Ναὸ Ἀγ. Νικήτα Σερρών, ἀπότμημα ἐκ τῶν χαριτοφόρων λειψάνων τῶν τεσσάρων Κρητῶν Ἀγίων Ἀγγελῆ, Μανουήλ, Γεωργίου καὶ Νικολάου, οἱ ὅποιοι ἐμαρτύρησαν κατὰ τὴν περίοδο τῆς τουρκοκρατίας, στὴν θέση Μεγάλη Πόρτα Ρεθύμνου, στίς 28 Οκτωβρίου τοῦ ἔτους 1824.

Ὁ Σεβ. κ. Πρόδρομος ἐκδήλωσε συγκεκνημένος προσέφερε στὸν Σεβ. Ποιμενάρχη τῶν Σερρών τό ὡς εἴρηται ἱερολειψανικὸ θησαύρισμα, ἀφιερώνοντας μὲ γλαφυρὸ καὶ λυρικό λόγο τὴν ἀκόλουθη κρητικὴ μαντινάδα: «Μὲ μαντινάδες κρητικὲς εὐχαριστῶ θὰ ποῦμε γιὰ ὅλα ὅσα σήμερα ἐδῶ μαζὶ σᾶς ζοῦμε! Τὸ Καρπενήσι, σήμερα, τὴν Κρήτη ἀνταμώνει καὶ στὴν Μακεδονία μας τίς προσευχὲς ἐνώνει! Στὴν Ἐκκλησία τῶν Σερρών, ποὺ σήμερα γιορτάζει, Νικήτα νεομάρτυρα, Χριστὸς Ἀνέστη κράζει! Μά, κι ἄλλο συναπάντημα, σήμερα ἐδῶ συμβαίνει, νεομαρτύρων θαυ-

μαστῶν ἀκοῦνε δοξασμένοι! Ρεθύμνης νεομάρτυρες στίς Σέρρες συναντοῦνε, Νικήτα τον συνεκλεκτὸ κι ὅλοι μαζὶ γλεντοῦνε! Γιατί εἶναι γλέντι, ἀδελφοί, ἡ ἐορτὴ ἐτούτη ποὺ ξεπερνᾷ καταγωγὴ, ὅλης τῆς γῆς τὰ πλούτη! Ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιάς χίλιες εὐχαριστίες, νὰ ἦταν Θεέ μου σὰν κι αὐτὴ ὅλες οἱ ἐνορίες!».

Στὴν συνέχεια, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σερρών κ. Θεολόγος, εὐχαρίστησε θερμῶς, γιὰ μία ἀκόμη φόρα, τόσο τὸν Σεβ. Μητροπολίτη Καρπενησίου κ. Γεώργιο γιὰ τὴν λειτουργικὴ προεξαρχικὴ του παρουσία καὶ τὸν λόγο χάριτος καὶ οἰκοδομῆς, ποὺ ἀπηύθυνε στὸ πυκνὸ ἐκκλησίασμα, ὅσο καὶ τὸν Σεβ. Μητροπολίτη Ρεθύμνης καὶ Αὐλοποτάμου κ. Πρόδρομο γιὰ τὴν φιλόφρονα δωρεὰ τοῦ θαυματοβρύτου λειψάνου τῶν τεσσάρων Κρητῶν νεομαρτύρων, τὸ ὁποῖο, ὅπως χαρακτηριστικῶς εἶπε, ἀποτελεῖ πλέον τιμαλφέστατο πνευματικὸ θησαυρὸ τῆς εὐλογημένης αὐτῆς ἐνορίας τῶν Σερρών, μόνιμη καὶ ἀπτή πηγὴ ἀγιασμοῦ, δοχεῖο χωρητικὸ καὶ παρεκτικὸ τῆς θείας χάριτος.

Ὁ Σεβασμιώτατος δὲν παρέλειψε νὰ ἐπαινέσει ἐπίσης καὶ τὸν φίλεργο ἐφημέριο τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγ. Νικήτα Σερρών, αἰδεσιμολ. Πρωτοπρεσβύτερο π. Ἀναστάσιο Καμπουρίδη, πὺν μαζὶ μὲ τοὺς καλοὺς λαϊκοὺς τοῦ συνεργάτες ἡργάσθησαν φιλοτίμως γιὰ τὴν κατὰ πάντα ἀρτία προετοιμασία τῆς ἐφετεινῆς ἐκκλησιαστικῆς πανηγύρεως.

**Ρεθύμνης Πρόδρομος:
«Μὲ τὴν ἑνδοξο
Μακεδονία μας συνδέουν
ἀκατάλυτοι πνευματικοὶ
καὶ ἱστορικοὶ ἱεροὶ δεσμοί».**

Μὲ ἰδιαίτερη λαμπρότητα ἐορτάζεται καὶ ἐφέτος ἡ πανευφρόσυνη ἱερὰ μνήμη τοῦ συμπολιούχου καὶ ἀγρύπνου φρουροῦ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Σερρών καὶ τοῦ εὐλαβοῦς λαοῦ Της, Ἀγ. ἐνδόξου, ἱερομάρτυρος Νικήτα τοῦ νέου, τοῦ ἐν Σέρραις ἀθλήσαντος, κατὰ τὸ ἔτος 1808.

Τὸ Σάββατο 18 Ἀπριλίου 2026, στὶς 7:00 τὸ ἀπόγευμα, στὸν ἐορτάζοντα, περικαλλῆ, ὁμώνυμο ἱερὸ Ναὸ τῆς πόλεως τῶν Σερρών τελέσθηκε ὁ μέγας πανηγυρικός πολυαρχιερατικός Ἑσπερινὸς τῆς ἐορτῆς, στὸν ὁποῖο χοροστάτησε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ρεθύμνης καὶ Αὐλοποτάμου κ. Πρόδρομος ἐκ τῆς ἡμιαυτονόμου Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης μὲ τὴν συμπροσευχητικὴ συμμετοχὴ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Καρπενησίου κ. Γεωργίου καὶ τοῦ οἰκείου Ποιμενάρχου Σερρών καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγου.

Ἀθροά ὑπῆρξε καὶ ἐφέτος ἡ προσέλευση τῶν πιστῶν χριστιανῶν, ἀπὸ τὴν πόλη καὶ τὴν εὐρύτερη περιοχὴ τῆς

Μητροπολιτικῆς περιφερείας τῆς Σεραϊκῆς Ἐκκλησίας, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τῶν Βουλευτῶν Σερρών κ. κ. Φωτεινῆς Ἀραμπατζῆ, Θεοφίλου Λεονταρίδη καὶ Κων/νοῦ Μπούμπα, Δημοτικῶν καὶ Περιφερειακῶν Συμβούλων, πὺν κατέφθασαν, ἀπὸ νωρὶς τὸ ἀπόγευμα γιὰ νὰ συμμετάσχουν στὴν ἱερὰ ἀκολουθία καὶ νὰ προσκυνήσουν τὸ χαριτόβρυτο λείψανο τοῦ Ἀγ. Νικήτα, πὺν εὐρίσκεται ἀποθησαυρισμένο, ἀπὸ χρόνων πολλῶν στὸν ὁμώνυμο ἱερὸ Ναὸ τῶν Σερρών, τὸν ὁποῖο ὕψωσε (3-5-2008) ἡ εὐλάβειά τους γιὰ νὰ λατρεύουν τὸν Θεὸ καὶ νὰ τιμοῦν τὸν Ἅγιο προστάτη καὶ συμπολιούχο τους.

Μετά τὴν εὐλόγηση τῆς ἐόρτιας ἀρτοκλασίας, ὁ Σεβ. κ. Θεολόγος εὐχαρίστησε θερμῶς τοὺς Σεβ. Ἀρχιερεῖς γιὰ τὴν κατὰ πάντα εὐλογητὴ καὶ ὅλως τιμητικὴ προσευχητικὴ παρουσία τους, ἐξέφρασε δὲ τὴν ἐκ μέσης καρδίας εὐγνωμοσύνη τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸν φιλάγιο καὶ φιλομάρτυρα λαὸ γιὰ τὴν πάνδημη συμμετοχὴ τοῦ στὶς ἐορταστικὲς ἀκολουθίες πρὸς τιμὴν τοῦ συμπολιούχου τῶν Σερρών, Ἀγ. Νικήτα.

Ἀκολούθως, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ρεθύμνης κ. Πρόδρομος, ἀφοῦ εὐχαρίστησε ἀδελφικῶς τὸν Ποιμενάρχη τῆς κατὰ Σέρρας καὶ Νιγρίταν Ἐκκλησίας κ. Θεολόγο γιὰ τὴν εὐγενεστάτη πρόσκληση στοὺς ἐφετεινοὺς ἐορτασμοὺς τοῦ Ἀγ. Νικήτα, μὲ θεολογικὸ βάθος καὶ γλαφυρότητα, ἐκήρυξε τὸν θεῖο λόγο, ἀναφερόμενος στὸν θαυμαστὸ βίον τοῦ Ἀγίου τῶν Σερρών καὶ στὴν Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία δὲν εἶναι ἀπλῶς τὸ κέντρο τῆς ζωῆς καὶ τῆς πίστεως τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ ἡ ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιὰ νὰ πιστέψει

κανείς στὸν Χριστὸ καὶ νὰ θεωρεῖται μαθητὴς Του.

Σὲ ἄλλο σημεῖο τῆς ὁμιλίας του, ὁ Σεβασμιώτατος ἔκανε εἰδικὴ ἀναφορὰ καὶ στοὺς παράλληλους, ὡς ἐτόνισε, ἁγίους βίους του τε Ἀγ. Νικήτα τοῦ νέου (+1808) καὶ τῶν τεσσάρων Κρητῶν Ἀγ. Ἀγγελῆ, Μανουήλ, Γεωργίου καὶ Νικολάου (+1824), τὸ ἱερὸ μαρτύριο τῶν ὁποίων ἀποτελεῖ τὸν ἀγιώτατο ἐκεῖνο σύνδεσμο, ὁ ὁποῖος συνδέει μὲ δεσμοὺς ἀγάπης καὶ στοργῆς τὶς δύο τοπικὲς Ἐκκλησίες καὶ δὴ στὰ ἱερὰ καὶ αἱματοποτισμένα χώματα τῆς ἐνδοξοτάτης καὶ ἑλληνικοτάτης Μακεδονίας καὶ τῆς εὐάνδρου καὶ ἁγιοτόκου Κρήτης.

«Ὁ Ἀγ. νεομάρτυς Νικήτας τῶν Σεργῶν μαζί μὲ τοὺς Ἀγ. τέσσερις Κρητες νεομάρτυρες Ἀγγελῆ, Μανουήλ, Γεώργιο καὶ Νικόλαο, εἶπε ὁ Σεβ. Ἱεράρχης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης, βιώνοντας τὸ γεγονὸς τῆς Ἀναστάσεως καὶ μιμούμενοι τὸ ζωντανὸ παράδειγμα τῶν μαρτύρων τῶν πρώτων αἰώνων τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας, ἔδωσαν τὴν δική τους αἱματηρὴ μαρτυρία στὰ χρόνια, πού ἡ Πατρίδα μας, ἡ Ἑλλάδα, ὑπέμεινε καρτερόψυχα, ἐπ’

ἐλπίδι τῆς ἐθνικῆς τῆς παλιγγενεσίας, τὴν φορικτὴ τυραννία τῆς ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας.

Στοὺς σκληρότατους καιροὺς τῆς τυραννικοτάτης σκλαβιάς στοὺς ὀθωμανοὺς Τούρκους, ἔθεσαν τὸν ἑαυτό τους σὲ μεγίστους κινδύνους, ὁμολογώντας τὸν Χριστὸ καὶ ἀναπτρώνοντας τὶς ἐλπίδες στὸ δούλο Γένος μας. Εἶθε, μὲ τὴν χάρη τοῦ ἀναστάντος Κυρίου μας νὰ τοὺς μιμηθοῦμε ὅλοι καὶ νὰ φανοῦμε ἄξιοι τοῦ αἵματος καὶ τῆς θυσίας τους».

Ὁ Σεβ. κ. Προδρόμος ἀναφέρθηκε, ἐπίσης, στὴν σπουδαία συμβολὴ τῶν Κρητῶν στὸν ἐνδοξὸ ἀγῶνα ὑπὲρ τῶν δικαίων τῆς Μακεδονίας, κατὰ τὰ ἔτη 1904 ἕως 1908.

«Μὲ τὴν ἐνδοξὸ Μακεδονία μας συνδέουν ἀκατάλυτοι ἱστορικοὶ δεσμοί, καθὼς ἡ παρουσία καὶ ἡ συμμετοχὴ τῶν Κρητῶν στὸ τεράστιο αὐτὸ κεφάλαιο τῆς νεώτερης ἑλληνικῆς ἱστορίας, ὑπῆρξε ὄχι μόνον, ἢ πολυανθρωπότερη, ἀλλὰ καὶ ἢ οὐσιαστικότερη, ἐξ ἐπόψεως ἐμπειροπόλεμων ἀγωνιστῶν καὶ ἐπομένως ἀποφασιστικῆς σημασίας στὴν εὐτυχῆ ἔκβαση αὐτοῦ τοῦ τεράστιου ἐθνικῆς σημασίας γιὰ τὸ ἔθνος τῶν Ἑλλήνων ἀγῶνος».

Πανηγυρική πολυαρχιερατική Θεία Λειτουργία στον εορτάζοντα Τερό Ναό Αγίου Νεομάρτυρος Νικήτα Σερρών (19-4-2026).

Παρέλαση μαθητικών, στρατιωτικών και πολιτιστικών τμημάτων επί τη έπετείω της απελευθέρωσης των Σερρών (29-6-2026).